

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАЙКЪЛ УАЙТ

ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ

Високооктанов суперекшън,
който пикира право в сърцето на империята на Матю Райли!

— *Сънди Таймс* —

БАРД

МАЙКЪЛ УАЙТ ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Е-форс са шестима талантиливи и много добре обучени воини. Мисията им е да спасяват света. В екипа са хора като бившия морски пехотинец Марк Харисън, астронавката Маико Бюканън и компютърния гений Том Ериксън. Те имат на разположение най-футуристичната техника на земята — от супербързи самолети до високотехнологични джаджи, които им придават почти свръхестествени способности.

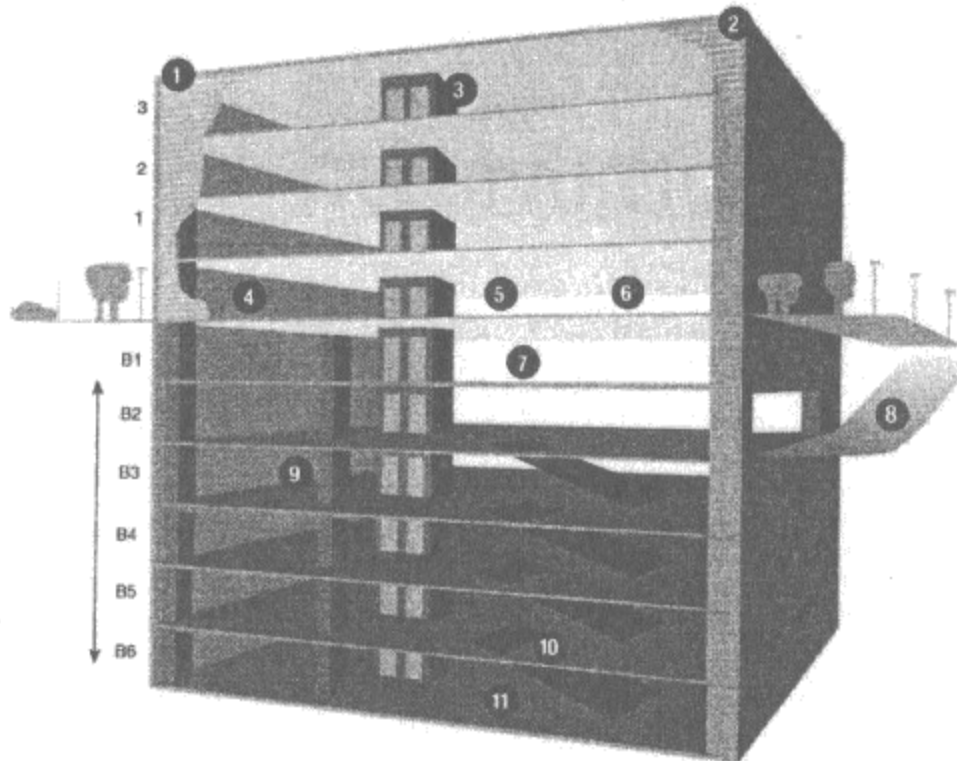
И с тях тръгват на първата си мисия — спасяването на влиятелен политик. Сенатор Форман е успял да си създаде могъщи врагове и те го искат мъртъв. Най-опасният наемен убиец на света го търси.

ЧАСТ 1

СЪБИРАНЕТО

1.

Схема на Калифорнийския конферентен център, Лос Анджелис, Калифорния

1. Западно предно стълбище
2. Източно предно стълбище
3. Асансьори
4. Зала А
5. Главно фоайе
6. Зала Б
7. Ресепция
8. Рампа към паркинга
9. Служебен асансьор до приземния етаж
10. Рампи до етажите на паркинга
11. Складове

Крит, Гърция

На туристите, чакащи пред хотел „Кносос“, им се стори, че автобусът се появи от нищото. Дъждът се лееше като из ведро и барабанеше силно по покрива на рецепцията. Огромният кръгъл фонтан в двора приличаше на грамаден бръмбар, полетял към тях през дъждовните капки.

Групата нададе радостни възгласи. Автобусът закъсняваше, а им оставаше по-малко от час, за да стигнат до летището, което се намираше почти на трийсет километра от хотела. Пътниците заеха местата си за минути, след като прибраха надлежно багажа си. Докато вратите се затваряха със съскане, шофьорът извика нещо на един от хотелските служители. Захапал ръчно свита цигара, той нави голямото кормило и насочи превозното средство към планинския път.

В автобуса миришеше лошо — на пот, влажни дрехи и на цигари. Усещаше се и някаква животинска миризма на страх. Пътят от хотела към летището се виеше опасно, правеше остри завои и беше осеян с дупки и кърпежи. През дъждовните завеси се виждаха само бездни. Пропастта отдясно беше едва на метър от пътя и се спускаше отвесно в нищото.

Но шофьорът не се боеше. Взимаше завоите с увереността на човек, който е минавал хиляди пъти по този маршрут и познава всяка издатина и неравност.

Навън падаше мрак. Беше неестествено тъмно. Буреносни облаци скриваха последните лъчи на слънцето.

Шофьорът изруга и измърмори гневно под нос. Автобусът занесе, гумите изсвистяха и отстрани се вдигна водна стена. Една жена изпищя. Шофьорът умело завъртя волана, като кръстосваше ръце върху него, отби вдясно и спря на сантиметри от пропастта. Отляво се промуши малко бяло рено с включени на дълги светлини фарове. Мина почти по ръба на бездната и ускори.

Автобусът бе затънал. Шофьорът включи двигателя, премести тежкия скоростен лост и върна автобуса обратно в средата на шосето. След следващия завой пътят се стесни. Вляво се виждаха светлинките на село, а в дефилето се бяха сгушили бели къщи. Гледката беше замъглена от проливния дъжд. Успоредните жълти лъчи на предните фарове танцуваха в мрака. Шофьорът натисна газта. Километражът показва 90 километра. Каменната стена отдясно прелетя покрай прозорците, окъпана в сиво.

Правият участък продължи още половин километър, а след това шосето изви рязко надясно. От там нататък серия остри завои водеха към къс тунел под скалата. От другата му страна следваше дълъг полегат склон, който водеше към магистралата и летището.

Километражът показва 100 километра. Пътниците нервно се спогледаха. Възрастен мъж понечи да стане, за да говори с шофьора, но жена му го дръпна да седне.

— Не ставай глупав — сопна му се тя. — Само ще го ядосаш.

Издад завоя на трийсетина метра напред се появиха светлините на лека кола.

Шофьорът на автобуса веднага разбра, че не може да направи нищо. Натисна спирачките, но те не зацепиха. Превозното средство почти не намали скоростта си. Шофьорът натисна спирачките по-силно, макар да знаеше, че така автобусът ще занесе и ще катастрофира.

Предната лява гума удари изпъкнал участък на асфалта. Шофьорът се опита да изправи автобуса, но превъртя кормилото прекалено и отиде много надясно. Външното огледало за обратно виждане се разби в скалата. В тясната пролука между канарата и автобуса полетяха парчета стъкло и пластмаса. Рикоширал метален болт влетя през прозореца и се заби в окото на пътничката от място 23Б — млада жена на меден месец. Прониза мозъка ѝ, излезе близо до дясното ѝ ухо и изкара през дупката парче от черепа ѝ.

Шофьорът се паникьоса и скочи върху спирачката. Задната част на автобуса почти се отдели от пътя. Предното окачване изтрака и бронята задра в асфалта. Автобусът се плъзна по мокрия път и задницата занесе. Отстрани се вдигна висока водна стена и автобусът се заби в идващата отсреща кола. Автомобилът се преметна и почти се разпадна, когато се приземи. Шасито се отдели, смачка се в скалата и отскочи към пропастта.

Автобусът продължи да се пързая по пътя и предницата му се удари в един голям камък. Откърти парче скала с големината на топка за боулинг и то прелетя през предното стъкло, обезглави шофьора и размаза черепа му в металната преграда зад седалката. Прозорците се счупиха и пътниците се запремятаха като дрехи в сушилня. Въздухът се изпълни с хрущене на метал и писъци.

Тресящият се автобус отскочи от скалата и се завъртя. Удари се в една канара, полегна настрана и се претърколи в пропастта.

2.

Четири хеликоптера бяха със затъмнени прозорци и возеха по един пътник. Летяха ниско над океана на десет минути един от друг. Всеки пасажер бе посрещнат като важна персона — с шампанско и хапки. Но преди да се качат, им бе обяснено, че пътуването им ще бъде възможно само ако подпишат договор, който ги задължава по международното право да не говорят и пишат за това, което ще видят този ден. Любопитството им надделя.

Пред всеки хеликоптер чакаше черна кола със затъмнени стъкла, в която бе отведен пътникът.

Колите пристигаха на десетминутни интервали и влизаха в хангар без прозорци. Там всеки гост бе посрещнат от официално лице и въоръжен охранител. Минаха през метален детектор, а след това бяха отведени в комфортна стая, но пак без прозорци. Там имаше машина за кафе, сандвичи и торта. Покрай трите стени бяха наредени меки дивани, а в средата на помещението имаше ниска масичка, върху която бяха пръснати лъскави списания.

Трийсет минути след пристигането на първия гост, дойдоха и останалите трима. Появиха се двама мъже, облечени с разкопчани на шията ризи. Те се здрависаха с четиримата посетители и ги поведоха към по-малко помещение, което приличаше на колежански кабинет за семинари. Придружителите си тръгнаха, без да кажат и дума.

3.

Първа база, Тинтара

Двайсет и четири часа светът гледаше картини от катастрофата на туристически автобус, увиснал над пропаст в Крит. Показваха спасителите, които правеха всичко по силите си, за да извадят пътниците от него. И Марк Харисън не правеше изключение. Като милиони други хора по света, и той бе залепнал за телевизионния екран. Но за разлика от останалите, можеше да помогне... почти.

Автобусът бе заседнал на издатина на десет метра под пътя, а под него се спускаше пропаст.

Пътниците се бяха преместили в задната част, за да не тежат напред и да не прекатурят превозното средство. Мъртвите бяха положени на пътеката, а ранените лежаха на задните седалки. Шепа оцелели бяха успели да се измъкнат през счупените прозорци и да пропълзят по скалата, откъдето бяха извозени с хеликоптери.

Спасителните екипи опитаха всичко, но беше невъзможно да се влезе в автобуса, без да се наруши нестабилният му баланс. Военни вертолети спуснаха гигантска метална резачка, с която да се разреже автобусът, но операцията за малко да завърши трагично, защото превозното средство силно се разлюля. След това спасителите се оттеглиха, за да измислят нов план.

Вятърът се усилваше и в доскоро ясното небе се разразяваше буря. Хеликоптерите бяха приземени. В последен отчаян опит група алпинисти се спуснаха по скалата с намерението да подсилят стабилността на автобуса, като го вържат с въжета от двете страни. Другият край на въжетата бе прикачен към тежка машина на шосето, която трябваше да издърпа останките.

Докато целият свят следеше развитието на ситуацията, небето стана мрачно. Дъждът се превърна в гръмотевична буря, която потопи всичко във вода. Зловеща лимоненожълта мълния освети сцената и силният вятър започна да клати автобуса.

Харисън видя как първите двама спасители стигнаха до превозното средство. Единият пристъпваше внимателно по тясна

скална издатина, стиснал метално въже в ръката си. Падна нова мълния, която бе привлечена от въжето, и милиони волта ток преминаха през тялото на спасителя. Той падна от шест метра височина, а откъснатата му ръка още стискаше металното въже.

Стотици милиони зрители по целия свят затаиха дъх. Такова нещо не бяха виждали, откакто два самолета се бяха забили в кулите близнаци в Ню Йорк.

Харисън беше сам в огромната стая. Седеше на ръба на бюрото си. Чувстваше как сърцето му препуска. Без да се усеща, чоплеше кожичките около нокътя на десния си палец.

Звънна телефон и той се обърна, за да го вдигне.

— Всички са тук, господине — каза глас в слушалката. — Стая 17.

Харисън върна слушалката на мястото ѝ и се обърна към екрана точно когато автобусът се заклати и се плъзна в пропастта.

4.

Марк Харисън влезе в стая 17. Беше придружен от двама мъже с черни гащеризони с дълги ръкави. Кимна им и те излязоха и затвориха вратата след себе си.

Харисън бе облечен с черен костюм и бяла риза без вратовръзка. Преди няколко години един от началниците му измисли прякора „Дензъл“ заради поразителната му прилика с холивудската звезда. Беше на четирийсет и две години, висок метър и деветдесет и тежеше деветдесет килограма. По широкоплещестата му фигура нямаше и грам тлъстина. Косата му бе късо подстригана, а лицето му бе гладко и масивно, с очи като въглени.

В стаята имаше четирима души — двама мъже и две жени. Харисън познаваше двама от тях лично, а за останалите само бе чувал. Седяха в полукръг около празен стол и малка маса. Върху масата бе поставена кана с вода, чаша и дистанционно. На едната стена на стаята висеше голям плосък телевизор.

— Добро утро — каза Харисън, сложи на масата зелена папка и огледа лицата на четиримата. Гласът му беше дълбок, със съвсем лек южняшки акцент.

Един от мъжете се облегна назад в стола си.

— Проклетият Марк Харисън. Трябваше да се досетя. — Изправи се и двамата си стиснаха ръцете.

— Радвам се да те видя, Джош — отвърна Харисън.

Едната от жените — японка, току-що прехвърлила трийсетте, с очи като маслини и подстригана на черта черна коса — поклати глава и също се изправи.

— Здравей, Марк. Надявам се, че си добре.

— Радвам се да те видя, Маико.

Останалите двама ги гледаха леко озадачени.

Харисън седна и скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че ви дължа обяснение.

— Би било добре — каза Джош Томпсън.

— Първо, искам да ви благодаря, че се съгласихте да дойдете толкова бързо. Истината е, че сте доведени под фалшив претекст. Но... — вдигна ръка, като видя, че се намръщиха — ... нека ви уверя, че има основателна причина за това.

— Значи не става въпрос за обучение в НАСА? — попита Маико Бюканън. — Защото на мен това ми казаха.

— Не, не става въпрос за това. Нито за семинар по разбиване на кодове — добави Харисън, като погледна Джош. — Мисля, че е най-добре първо да се запознаем. Тук сте от няколко минути, сигурно сте разменили по някоя и друга дума. Нека започна от самото начало. Да ви дам първоначална информация, така да се каже.

Стана, взе дистанционното и натисна едно копче на него, докато вървеше към екрана на стената. Светлините угаснаха.

— Питър Шерингъм — каза Харисън и снимката на мъжа, седнал най-вдясно, се появи на екрана. Имаше къдрава руса коса, сини очи и голяма уста. Харисън погледна към него. — Роден в Нюкасъл, Англия, през март 1973 година. Един от най-големите световни специалисти по създаване, контрол и деактивация на експлозиви. Сержант в британската армия от 1991 до 2004 година. Служил е в Северна Ирландия, Афганистан и Ирак. След уволнението си от армията основава „Глобекс“, водеща компания в областта на взривяването в строителството.

Пийт Шерингъм седеше с изправен гръб на стола си.

— За какво е всичко това? — попита той с леко раздразнение в гласа. Имаше силен акцент — на работник от Североизточна Англия, но говореше тихо и овладяно, като човек, когото не можеш лесно да извадиш от равновесие. — Не че се оплаквам от шампанското, но имам чувството, че не съм тук, за да науча за нов пластичен експлозив, както ми бе казано.

Харисън се усмихна и отвърна:

— Не, Пийт.

Шерингъм тъкмо се канеше да каже нещо, когато изображението на екрана се смени и се появи лицето на руса жена с невероятни тъмнокафяви очи. Той осъзна, че това е жената до него.

— Д-р Стефани Джейкъбс — продължи Харисън. — Родена в Сидни, Австралия, през юни 1975 година. Златен медалист от Олимпийските игри през 1996-а и 2000-та на сто и двеста метра

свободен стил. Завършва медицинското си образование през 2001 година. Специализира лечение на изгаряния. През 2007 година става консултант в Кралската болница „Норт Шор“ в Сидни. В момента оглавява световноизвестно отделение по изгаряния. Съпругът ѝ, майорът от специалните военновъздушни части Едуард Тревелян, загива в Афганистан през 2009 година.

Стефани Джейкъбс седеше спокойно с кръстосани крака, стиснала ръце в скута си, и не каза нищо. Русата ѝ коса бе късо подстригана и прибрана зад ушите. Носеше елегантен костюм, който подчертаваше перфектното ѝ тяло.

— Маико Бюканън — продължи Харисън. — Родена в Киото, Япония, през май 1974 година. Имигрира заедно с родителите си в Бостън, Масачузетс, през 1984 година. Завършва инженерство в Университета на Калифорния, Лос Анджелис. Първокласен състезател по европейски футбол, преди да бъде поканена на ускорено обучение в НАСА. Летяла е три пъти с космически совадки, последния — като командир на мисията.

— Уха! — възкликна Маико и дребното ѝ хубаво лице грейна в широка усмивка. — Звучи страхотно — изобщо не можах да се позная!

— Джош Томпсън. Роден в Лондон през 1973 година. Златен медалист по трибой от Атланта, 1996 година. През 2002 година получава научна степен „доктор по криптография“ от „Кингс Колидж“ в Лондон. До 2007 година служи в британските специални военновъздушни сили като експерт по кодиране. Уволнява се с чин майор. През 2008 година публикува книгата „Теория и практика на криптографията“. В момента е преподавател в университета „Колумбия“ в Ню Йорк.

Останалите се обърнаха към Джош, който бе протегнал краката си напред. Носеше джинси и каубойски ботуши, черна тениска и кожено яке. Тъмната му коса бе пригладена назад. Силно изразените му скули го правеха да изглежда по-млад от 38-те си години. Стана, поклони се и всички забелязаха колко е едър, беше метър деветдесет и пет висок, широкоплещест мъж. Когато седна, каза:

— Ами ти, Марк?

Едно натискане на копче от дистанционното смени изображението. Появи се снимка на Марк Харисън и всички прочетоха биографията му.

„Роден в Хюстън, Тексас, през 1969 година.
Стипендиант на фондация «Роудс», колеж «Ориел»,
Оксфорд, 1987–1990.
Доктор по информационни технологии.
Първият афроамериканец в първенството по гребане
на Оксфорд.
Шеф на отдела по нови технологии на «Ай Би Ем»,
1991–1995.
Служи в специалните части на Съединените щати,
1995–2000. Уволнява се с чин полковник.
Говори свободно мандарин, руски, френски и
испански.
Състезател по стрелба (клас — експерт, напреднали).
Състезател по джудо (6-и дан)“

Картината изчезна от екрана и лампите светнаха.

— Е — обади се Джош Томпсън, — сега ще ни кажеш ли защо
сме тук?

— И не само това. Последвайте ме.

5.

Марк Харисън ги поведе по широкия коридор и каза:

— Простете маскарада, но скоро ще разберете защо е бил необходим.

Прокара ръка по сензорен панел на стената, една плоскост се плъзна и пред тях се откри тропическа гледка. И четиримата бяха като хипнотизирани. На хоризонта се виждаха величествени палми, които се издигаха над обвита в мъгла джунгла. По-наблизо се простираше тюркоазна водна повърхност, неподвижна като огледало.

— Намираме се на остров Тинтара, на две хиляди километра югозападно от Сан Диего. Това е Първа база. Последвайте ме.

Панелът се затвори и Харисън тръгна бързо по коридора. В дъното се отвори врата и той въведе четиримата в голяма стая. Дясната стена бе покрита с плазмени екрани. Пред таблото за управление седяха мъже в гащеризони. Харисън мина покрай тях и отиде до голям прозорец. От него се виждаше хангар, двеста метра дълъг и сто широк. В него кипеше трескава дейност. Десетки техници се щураха наоколо и приличаха на джуджета пред гигантските самолети, които изпълваха хангара.

— Впечатляващо, нали? — каза Харисън и се обърна към останалите.

Двете напълно еднакви машини приличаха на умалени футуристични бомбардировачи. До тях в редица бяха паркирани наземни превозни средства. Едното приличаше на булдозер от XXII век, а до него имаше гъсеничен трактор с изчистени линии.

В центъра на огромното пространство бяха подредени няколко бюра, върху които като че ли имаше ултратънки компютърни терминали. На страничния наблюдател му трябваше известно време, за да осъзнае, че екраните висят във въздуха — бяха тримерни холографски изображения. Клавиатурите също бяха прожектирани върху бюрата. Но най-интересното от всичко беше, че операторите говореха на терминалите, а те им отвърщаха.

— Елате и седнете — каза Марк Харисън и посочи фотьойлите до прозореца.

— Е, какво става тук? — попита австралийката Стефани Джейкъбс.

— Нещо прекрасно.

— И трябва да ти се доверим, така ли, Марк? — попита Маико Бюканън.

— Справедлива забележка — отвърна той. — Случвало ли ви се е да гледате отразяването на катастрофа в медиите и да се чудите дали няма някаква специална организация, която би могла да помогне?

Четиримата гости на Харисън се взираха в лицето му.

— Преди седем години, докато гледах телевизия, попаднах на една новина. Подводница беше приклещена на дъното на океана край бреговете на Коста Рика. Ставаше въпрос за граждански плавателен съд, на който имаше морски биолози. Намираха се на шестстотин метра под повърхността. Спасителните екипи не можеха да направят почти нищо. След три дни се намесиха и американските военни. Когато стигнаха до подводницата, петима от екипажа вече бяха мъртви.

— Спомням си този случай — каза Пийт Шерингъм. — „Монтана“.

— За мен това бе повратен момент. Тези хора не биваше да загиват. Можеха да бъдат спасени. Бях гневен. Как може западните правителства всяка година да харчат трилиони долари за оръжия, а да нямат глобална спасителна организация? Как може да бомбардираме с абсолютна точност обекти в Багдад и да пращаме войници в битки навсякъде по света, а да не можем да стигнем навреме до Коста Рика, за да спасим живота на група учени? Имах известни връзки и поисках някои услуги. Отне ми шест месеца, за да стигна до хората с власт, които могат да задвижат нещата, и още шест месеца, за да ги убедя да направят нещо. Представях си „Е-форс“ като многонационална...

— „Е-форс“? — прекъсна го Джош Томпсън.

— Сили за реакция в извънредни ситуации. Просто и ясно. — Томпсън кимаше одобрително. — Това е многонационална организация, част от парите идват от правителствата на Г8, а другата част са от богати филантропи, чиито имена не се споменават. Управителен съвет с членове от шест държави контактува директно

със страните основателки през ООН. „Е-форс“ е аполитична гражданска структура, независима от правителствата, доколкото това е възможно в наше време.

— А това оборудване? — попита Маико Бюканън и кимна към хангара. — В НАСА съм виждала доста модерни технологии, но нищо подобно на това.

Погледът на Харисън се оживи от гордост и вълнение.

— Няма как да си видяла нещо подобно — отвърна той. — Малцина са виждали. Всички сте чували за ДАРПА, разбира се.

— Американската военна изследователска програма? — предположи Стефани Джейкъбс.

— Военната агенция за високотехнологични изследователски проекти. Има подобни институции във Великобритания, Русия, Китай и така нататък. ДАРПА е шапката на стотици изследователски групи, пръснати из Съединените щати. Всяка от тях се финансира от военното министерство и работи по технологични разработки с военно приложение. От създаването си досега ДАРПА ни е дала интернет, стелт технологиите, лазерите и безброй подобрения в компютрите. Списъкът е дълъг. Военните наливат милиарди долари в тези изследователски проекти и естествено имат право първи да си избират от техните открития. Достиженията на ДАРПА стигат до широките маси години по-късно. Най-честото забавяне е около седем години.

— Но ти каза, че „Е-форс“ е гражданска организация.

— Така е. Нашите технологии не идват от ДАРПА. Още при създаването на агенцията в края на 50-те години на някакъв подозрителен конгресмен не му се понравила идеята военните да имат изключителен достъп до новите технологии. Да не забравяме, че това е било в разгара на Студената война — Маккарти се е развихрил, на управляващите им се привиждат комунисти навсякъде. Малка група политици създават тайна алтернатива на ДАРПА. Наричат я КАРПА — гражданска агенция за високотехнологични изследователски проекти. Военните нямат нищо общо с нея. Дори не знаят, че съществува. КАРПА оцелява и се развива в пълна секретност. Към нея потичат пари и тя също като ДАРПА има заслугата за изключително важни технологични достижения през последните петдесет години. Това, което отличава гражданския клон на този вид изследвания, е, че ръководителите на организацията имат разрешение да харчат поне

половината от годишния си бюджет за така наречените „проекти от далечното бъдеще“. ДАРПА не се взира много напред, но затова пък огромна част от парите и енергията на КАРПА отиват за проекти, които са изпреварили съвременната наука поне с дваайсет години. Част от ресурсите се канализират директно към организации като НАСА — каза Харисън и погледна Маико Бюканън.

— Цялото ни оборудване е от КАРПА. Машините, които видяхте долу, ще влязат в масова употреба чак след дваайсет години. Всъщност дори военните няма да имат такива поне още десетилетие. КАРПА е основният ни спонсор. Смятат „Е-форс“ за свои опитни мишки. Аз не съм на същото мнение, между другото, но нямам нищо против да си мислят така, стига да ползваме технологиите им.

— Та каква е идеята? — попита Пийт Шерингъм. — Доколкото разбирам, това е организация от — колко? — няколко хиляди души. Как работите? Каква е инфраструктурата?

— Добър въпрос. Да, екипът ни е голям. Това е Първа база. Имаме по-малки звена в пет-шест ключови локации по целия свят. За „Е-форс“ работят 1300 души. Но сърцевината на организацията винаги ще бъде един екип от експерти. Малка елитна група талантиливи, свръхинтелигентни, свръхтренирани хора в прекрасна форма, които ще действат директно по проблемите. Зад тях ще стои всичко това. — Харисън махна с ръка към хангара. — И в крайна сметка точно те ще бъдат „Е-форс“.

— Изведнъж започна да говориш в бъдеще време — отбеляза Джош Томпсън.

— Да, знам. Защото се надявам тази елитна група да бъдем ние.

6.

Всички заговориха едновременно. След малко Харисън вдигна ръце.

— Добре, добре. Противоречиво предложение.

— Ама ти сериозно ли? — попита Стефани Джейкъбс. — Как бихме могли...

— Напълно сериозно.

Четиримата гости изведнъж притихнаха.

— Всички сте идеални кандидати — продължи Харисън.

— Само дето всеки си има собствен живот — отвърна Пийт Шерингъм.

— Наясно съм с това. Вижте, никой не очаква от вас да се откажете от кариерите си. След първоначалното интензивно тримесечно обучение ще се върнете към обичайния си живот и... поради липса на по-добър израз — ще бъдете на повикване.

— Три месеца! Как мога да прекъсна изследванията си за толкова дълго време? — възкликна Стефани Джейкъбс.

— Ще се погрижа за всичко. Всеки от вас има специфични нужди. Ще бъдете компенсирани напълно за всякакви финансови загуби и ще ви бъде заплатено щедро за отнетото време. Джош, знам, че новата ти книга ще излезе след шест месеца. Можеш да продължиш да работиш по следващата, стига да искаш. Разполагаме с нечуван изследователски потенциал. Пийт, заместникът ти може да управлява „Глобекс“ три месеца и ти може да поддържаш непрекъсната връзка с мениджърите си оттук. Същото важи и за теб, Стефани. Ресурсите ни са на твое разположение, възможно е да управляваш лабораторията от разстояние. Маико, на теб можем да ти уредим творчески отпуск от НАСА.

Настъпи напрегнато мълчание. Пийт Шерингъм заговори първи:

— Добре, очевидно си помислил за всичко, Марк. Но защо да се съгласим да ти посветим времето си и да застрашим изградени с толкова усилия кариери?

Харисън огледа хората около масата. Знаеше отговора. Всички те бяха постигнали невероятни успехи, бяха решителни и наистина изключителни личности. Но той ги бе проучил. Знаеше, например, че са достигнали етап в живота си, на който се нуждаеха от нови предизвикателства.

— Решението е изцяло ваше — каза той. — Но искам да ви покажа само още едно нещо.

Стана и ги поведе към стаята за семинари, където се бяха събрали първоначално. Взе дистанционното и включи екрана зад себе си.

— Това се случи точно преди да дойда да ви се представя — съобщи им той.

Светлините угаснаха и екранът светна. На него се появи злокобна сцена от критските планини. Един спасител точно се промъкваше под катастрофирал автобус, когато падна мълния. Той полетя във въздуха, а миг по-късно автобусът започна да се плъзга. Камерата го проследи, докато той се удари в скалите долу и избухна.

7.

Затворът „Олдърмонт“, щат Ню Йорк

Марк Харисън бе пропуснат в пълно мълчание през портите на затвора. Отляво и отдясно се издигаха четириметрови сиви огради. Видимостта през предното стъкло на колата бе намалена от дъжда. „Толкова е различно от Тинтара“, помисли си той. Беше свикнал със слънцето и буйната растителност, а в щат Ню Йорк през есента нямаше такова нещо.

Остави мислите му да се реят и го връхлетя познатата смесица от емоции. Мечтата му за създаването на „Е-форс“ най-накрая започваше да се сбъдва. Това беше върхът на амбициите му, съчетаване на дарбите, образованието и опита му. Израсна в Тексас, беше свръхинтелигентно дете и затова се разминаваше със съучениците и дори със семейството си, но оттогава постигна забележителни победи. Чувстваше се страхотно, докато следваше в Англия, беше много популярен, дори стана председател на студентския съюз в Оксфорд. Кариерата му в информационните технологии беше пътуване от един връх към друг, а последвалото преместване в американската армия му донесе незабавни успехи.

Беше роден за велики дела, но колкото и да постигнеше, все искаше още. Беше му ясно, че винаги нещо му е липсвало и това нещо беше „Е-форс“.

Върна се в мислите си към срещата с четиримата, които най-много искаше в екипа си. Прекараха нощта в Първа база и той ги разведе из комплекса, като се опитваше въпреки ентусиазма си да не преиграва. Дори положи усилие да подцени нивото на съоръженията в Тинтара. Гостите му бяха дълбоко впечатлени. Не очакваше незабавно да поемат ангажимент и, разбира се, никой не подписа нищо на място. Не ги притисна. Най-добре беше да ги остави да обработят информацията.

Беше сигурен за трима от тях — Пийт Шерингъм, Маико Бюканън и д-р Стефани Джейкъбс. Джош Томпсън беше

проблематичният. Той беше почти знаменитост — в определен смисъл имаше най-много за губене.

„И ето ме сега — помисли си Марк, — изпълнен с надежда да убедя и жизненонеобходимия ни шести член на «Е-форс».“

Когато въведоха Марк в килията, Том Ериксън беше с гръб към него. Светлината на лаптопа му разпръскваше мрака. Надзирателят излезе и заключи вратата. Ериксън се обърна с инвалидната си количка и тресна капака на лаптопа.

Приличаше на сърфист, но краката му бяха безжизнени и изкривени. Само преди месец бе навършил деветнайсет години. Коефициентът му на интелигентност беше 202 (четири пункта по-висок от този на Стивън Хокинг). Носеше торбести джинси и огромна тениска на „Рамонес“. Тънката му черна косица висеше до раменете. Лицето му бе изпито, но тъмните му детски очи бяха живи и будни.

Харисън познаваше това лице от корицата на списание „Тайм“.

Ериксън беше най-талантливият хакер на земята. И точно тази му дарба го бе довела тук, в затвора „Олдърмонт“, с шестгодишна присъда. Преди година бе осъден заради присвояване на 60 милиона долара от вашингтонска банка. Беше го направил, без дори да се отделя от лаптопа си.

Ериксън бе блъснат от камион пред дома си в Балтимор, когато бе само на десет. Беше толкова близо до смъртта, че повикаха свещеник в интензивното. Но оцеля, макар краката му повече да не му служеха за нищо. Цяла година остана прикован на легло, тогава се запозна с компютрите и откри, че интуитивно схваща всичко, свързано с тях. Все едно бе духът в процесора. Играеше си с хард диска така, както Хендрикс свиреше на китара — по инстинкт.

Проблемите се появиха, когато влезе в пубертета и започна да страда заради недъга си. Нямаше кого да обвини и това още повече влошаваше нещата. Бунтуваше се срещу всичко — родителите, училището, но най-много срещу някакво мъгливо понятие, което наричаше „властта“.

По време на процеса общественото мнение се обърна срещу него, когато заяви, че е обрал банката просто защото може — или както той се изрази, защото обичал да се „ебава с хората“. И тъй като

живееше в свят, управляван от парите, се превърна в лошия герой. Заглавията на националните ежедневници го наричаха „зъл гений“ и „д-р Франкенщайн на киберпространството“.

Но той не беше такъв и Марк го знаеше. Беше просто хлапе с огромен талант и никакво уважение към властта. С други думи, изключително опасен, но не и зъл.

— Учуден съм, че те пускат близо до компютър — отбеляза Марк.

Ериксън го изгледа от глава до пети.

— Смятат, че е безопасно, тъй като не влизам в интернет. Кое то би било вярно...

Марк не можа да потисне усмивката си.

— Странно, че си признаваш.

— Не съвсем. Мислиш, че можеш да докажеш нещо? Късмет тогава, човече!

— Добре, може би трябва да започна отначало — каза Марк.

Приближи се до Ериксън и му подаде ръка. Момчето изглеждаше смутено, но я пое с отпусната длан. Дългите му тънки пръсти едва докоснаха тези на Харисън.

— Е, какво те води в слънчевия „Олдърмонт“?

— Имам предложение и мисля, че то може да е от полза и за двама ни.

— Нека отгатна — пак някаква шибана държавна програма за превъзпитание. Пич, на челото ти пише, че си лакей на правителството.

Марк изглеждаше объркан.

— Или пък е друго — въздъхна Ериксън. — Костюмарите във Вашингтон пак са в лайната и обещават да ми свалят месец-два от присъдата, ако им оправя поредната компютърна бъркотия.

Марк седна на ръба на леглото. Момчето го изгледа злостно. „Разбирам гнева ти — помисли си Марк. — Такова разхищение на талант. Всеки би побеснял от това.“

— Е, с радост ще отбележа, че си много далеч от истината — отвърна той след известно мълчание. — Погледни това. — И му подаде един диск.

На екрана на лаптопа се появи изображение. Ериксън го погледна без никакъв интерес, после се намръщи. Пръстите му

затанцуваха по клавишите и изражението му се промени, стана скептично любопитно. Докато движеше мишката, пред очите му се нижеха спецификации и схеми. Накрая вдигна очи и леко килна глава настрани.

— Добра фантазия, г-н държавен служител.

— Реалност.

Ериксън върна поглед към екрана.

— Ти нещо се ебаваш с мен.

— Не — отвърна Марк и скръсти ръце. — Това, което виждаш, е спецификация на най-мощния компютър, правен някога, прототип на квантов компютър.

— Но ние сме — на колко? — на дваайсет години от неговото създаване!

— Очевидно не.

— За какво е всичко това? Да предположим, че квантовият компютър съществува — в което се съмнявам — за какво съм ви аз?

Марк му разказа основното за „Е-форс“, а момчето мълчеше. Когато свърши, единствените звуци край тях бяха тези отвън — далечен вик и трясване на тежка врата.

— Добре — каза накрая Ериксън. — Не съм бил толкова далеч от истината. Натъкнали сте се на проблем във фукливия ви план. И какво ми предлагате срещу услугите ми? Три месеца за добро поведение?

— Знаеш ли — каза Марк и се взря в странното хлапе, — за човек с такъв коефициент на интелигентност си забележително тъп. Искам те в Първа база за постоянно, Том. Предлагам ти свободата.

8.

Две седмици по-късно

На обикновен самолет щяха да му трябват два часа и половина, за да стигне от Южна Калифорния до Тинтара. Но пасажерите, които напускаха базата край Сан Диего, не бяха на борда на „Боинг 747“. Машината, в която се намираха, нямаше да влезе в масова употреба още поне две десетилетия. Беше ВТОЛПА — вертикално излитащ и приземяващ се аероплан — един от седемте такива в целия свят. Наричаха го „Колибри“, можеше да превозва 22 пътници, освен екипажа, в значителен комфорт на 12 000 метра височина, със скорост малко под 6500 километра в час. Кое то означаваше, че може да прелети над Тихия океан до Тинтара за двацет минути.

Маико Бюканън, Стефани Джейкъбс и Пийт Шерингъм почти не се познаваха, но вече имаха нещо общо помежду си. Бяха се съгласили да се присъединят към „Е-форс“. В онази първа вечер в Тинтара преди две седмици никой не беше наясно как се чувства. Трябваше им време, за да осмислят видяното. Затова просто се насладиха на приятелската вечеря и напитките, както, разбира се, и на разходката из базата. Но най-важното бе, че се разбираха прекрасно.

Маико първа пое ангажимент. Марк се бе запознал с нея преди пет години в НАСА, когато помагаше на Агенцията да направи подобрения в информационните си технологии. Още тогава, преди Бюканън да лети в космоса като командир на мисия, той бе впечатлен от способностите и отдадеността ѝ. Но най-много му харесваше това, че е широко скроена. Гледаше отвисоко на нещата и това се оказва решаващата причина да я покани в екипа.

Именно способността ѝ да гледа напред улесни решението ѝ. Освен това поканата дойде в изключително подходящ момент. Ролята ѝ в НАСА бе станала малко мъглява. Смятаха я за един от най-опитните си пилоти, но усещането за приключение започваше да я напуска.

Допреди шест месеца животът на Маико беше относително прост. Живееше в Шугър Ленд, край Хюстън, с майка си и шестнайсетгодишната си дъщеря Грета. Но майка ѝ се премести в

старчески дом, а Грета навлезе във фазата на бунта. Маико не беше сигурна на какво се дължат проблемите с дъщеря ѝ, знаеше само, че Грета е твърдо решена да се откаже от корените си и иска да я смятат за чиста американка, каквото си и беше. Маико обаче още се чувстваше свързана с родината, в която бе прекарала първото десетилетие от живота си. Грета не разбираше това, а на Маико никак не ѝ харесваше, че дъщеря ѝ сякаш се срамува от произхода си. Момичето се премести при втория си баща Хауърд Бюканън, с когото майка ѝ се бе развела преди пет години. И така Маико остана да живее сама в голямата си къща, усещаше, че е преминала пика на кариерата си, нямаше никакъв личен живот. Не ѝ трябваше много, за да вдигне телефона.

„Колибри“ меко се издигна във въздуха. През дима от двигателите те видяха как земята започна да се отдалечава. На 6000 метра аеропланът започна да се издига по стръмен диагонал, преди да се установи на височината, на която щеше да премине полетът. Когато излязоха над Тихия океан, ускорението залепи всички по седалките и двигателите понесоха самолета със скорост над четири пъти по-голяма от скоростта на звука.

Стефани Джейкъбс надникна през прозореца. Чувстваше се малко неуверена и изолирана. „Дали взех правилно решение?“ — зачуди се тя, но се опита да потисне съмненията. Маико ѝ бе казала, че идва в екипа, защото моментът се оказал подходящ. Може би същото важеше и за нея. Лабораторията се бе преместила от Сидни в специална сграда в Авалон, градче на сърфисти на 30 километра на север. Докато гледаше летящите под тях облаци, Стефани за първи път се запита дали Марк Харисън е знаел това. Може би точно заради тази промяна се бе свързал с нея. „Няма значение — помисли си тя. — Абсолютно никакво значение. Вече поех ангажимент, точка.“

— А ти защо се согласи, Пийт? — попита Маико Бюканън и Стефани Джейкъбс откъсна поглед от прозореца.

— И аз си задавам този въпрос сигурно вече за двайсети път — отвърна Пийт, силният му провинциален акцент звучеше малко странно в тази обстановка. Той прокара ръка през гъстите си руси къдрици и будните му сини очи се възряха последователно в двете жени. — Очевидно, полковник Харисън умее да убеждава. — Усмихна се, но под небрежното му отношение се криеше болка.

Преди месец Пийт се бе разделил с втората си съпруга Дона. Тя искаше деца, а той — не. Смяташе, че светът е отвратителен и е жестоко да хвърляш в него още едно невинно същество. Не разбираше как интелигентни хора, които осъзнават целия упадък на земята, избират да я заселват с нови себеподобни. Обичаше Дона, но знаеше, че ако ѝ даде това, което тя иска, никога няма да си прости.

— Интересно е, че сме само трима — внезапно се обади Стефани и изтръгна Пийт от мислите му.

— Нищо изненадващо — отвърна Маико. — И за миг не съм си помисляла, че Джош Томпсън ще се съгласи.

— Познаваш ли го?

— Да, страхотен човек е, но е индивидуалист. Освен това е нещо като знаменитост.

Стефани сви рамене.

— Сигурна съм, че Харисън има резервен план. Честно казано, Джош Томпсън ми се стори малко самодоволен.

— Жените доста си падат по него — ухили се Маико. — Поне така казват.

Чуха шум откъм кабината, обърнаха се и видяха Марк Харисън. Следваше го дългокос младеж на инвалидна количка с двигател.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза Марк, отмести се и пропусна младежа. — Това е Том Ериксън — добави той. — Нашият компютърен гуру.

Питър Шерингъм пръв стисна с топлота ръката на Том. Двете жени изглеждаха като ударени от гръм, защото бяха познали прочутия хакер.

— Е, надявам се да се чувствате удобно по време на полета — каза Харисън и се отпусна в една от седалките с размерите на фотьойл. Подаде на всеки по един бял плик. — Договорите ви, заедно с аванса.

Единствен Пийт отвори своя. Прегледа набързо съдържанието и по лицето му пролича, че остана доволен. Затвори плика и го прибра в джоба на якето си.

— Нямаше как да не забележа, че липсва един човек от предишната ни среща — каза Стефани.

— Да. За съжаление Джош Томпсън отказа. Но съществуват такива рискове. А сега, докато пътуваме към Тинтара, ще ви информирам набързо какво предстои. Като пристигнем там, веднага се

захващаме за работа. Том ще наглежда цялата ни компютърна система. Каквото и да кажа за неговата роля, няма да е достатъчно. Твърде вероятно е понякога животът ни да зависи от таланта му.

— Внимавай да не объркаш нещо, момче — прекъсна го Пийт и се взря изпитателно в Ериксън. — Не трябваше ли да си зад решетките?

— Бях, докато този добър човек от „Е-форс“ не ми дойде на посещение — отвърна Том и кимна към Марк. — Изглежда, ще ви се наложи да се доверите на пандизчия, пич.

Марк им подаде по една кожена папка.

— Основни неща — каза той. — Спецификации на оборудването, предварителна информация за обстановката.

Прелистиха страниците с информация за острова и планове на базата. Първа база беше командният щаб на операциите и по разбираеми причини местонахождението ѝ се пазеше в пълна тайна. Тинтара беше голям атол, пет километра и половина дълъг и километър и половина широк, обточен с ивица чист бял пясък.

— Това място е истинско клише — каза Том, докато гледаше въздушна снимка на Тинтара. — Палми, страхотни плажове, пълна програма!

— Да, а в северната му част има бар, който от време на време се обслужва от двама много ентусиазирани техници. Правят доста коварна кайпириня с водка — отвърна Марк. — Но от въздуха не се вижда почти нищо. Някои от основните сгради се намират над земята, само че са замаскирани. Както видяхте при първото си посещение — добави той, като се обърна към Пийт, Маико и Стефани, — повечето работа тече под земята. Там са жилищата, оперативните помещения и техническата поддръжка, както и невероятен лабораторен комплекс. Компютърният център е тук — каза той и посочи местонахождението му на Том.

— Най-близкият остров е на над триста километра разстояние — далеч сме от любопитните погледи. Но въпреки това охраната е много затегната. По време на мисии самолетите се запечатват, за да се предотврати неоторизиран достъп, а повърхността на всички превозни средства и машини е обработена с камouflin.

— Какво е това? — попита Маико.

— Още едно от чудесата на КАРПА. Боя, която замаскира всичко, върху което се нанася, като размазва снимките и видеокадрите, заснети от любопитни зяпачи. Намазали сме с нея и сградите на острова. Достъпът до всичко в базата се контролира чрез технологии за сканиране на ретината. Всеки от вас ще получи апартамент в главната жилищна част, ето тук. — И той потупа с пръст по плана. — Както вече знаете, все още нищо не е тествано в реални условия и няма да достигнем пълния си капацитет още три месеца. След като приключи обучението ви, ще се върнете към обичайното си ежедневие. Но ще сте на повикване и трябва да откликнете при всяка извънредна ситуация. Ще сме в готовност да извършваме широк спектър операции навсякъде по света. Можем да достигнем до всяка точка на земята в рамките на два-три часа. Петима ще участваме в мисиите, но невинаги по едно и също време. Том ще остава в Първа база. Като компютърен специалист, той ще работи за операцията оттам. Някакви въпроси?

— Как разбираш, че има нужда от „Е-форс“? — попита Том.

— Чрез „Голямото око“, комплекс от сателити, които наблюдават случващото се по земната повърхност. Погледнете в папката, мисля, че беше от страница 105 до страница 123. — Помълча и добави: — А сега за плана на обучението. Всички ще преминете през базисна подготовка, която ще включва курс по оцеляване за напреднали и инструкции за ползване на оборудването на наше разположение, включително и пилотиране на самолетите.

Той натисна някакво копче в ръчната облегалка и светлините в кабината помръкнаха. Пред тях грейна екран. На него се виждаше „Колибри“.

— Това е самолетът, в който се намираме — каза той. Изображението се смени. — А това е „Горила“. Видяхте я при първото си посещение. Имаме четири такива машини — „Джон“, „Пол“, „Джордж“ и „Ринго“. Могат да се движат до десет пъти по-бързо от скоростта на звука. Екипажът е от двама души. Могат да вдигнат във въздуха до 250 килограма оборудване. Предназначението им е да откарат членовете на „Е-форс“ до коя да е точка на света максимално бързо.

— Ти сериозно ли говориш за скоростта? — попита Том, който клатеше невярващо глава.

— Да — отвърна Марк. — Всички самолети излитат и се приземяват вертикално с обикновени реактивни двигатели. Но когато се издигнат на оперативна височина, превключват на свръхзвукови правотокови въздушнореактивни двигатели.

— Въздушнореактивни ли? — попита Маико. — Използваме такива в НАСА.

— Разбира се. Хиперзвуковият безпилотен самолет на НАСА Х-43А е прочут. Счупи рекорда за скорост през 2004 година. Движи се 9,8 пъти по-бързо от звука. Нашите самолети са подобрена версия на същата технология. Правотоковите въздушнореактивни двигатели използват кислорода от въздуха и когато преминат звуковата бариера, изгарят с него горивото. Няма нужда да носят на борда си пропелант. Просто изсмукват кислорода от въздуха. Те са като китове, които ядат планктон по пътя си.

Изображението отново се промени. Този път се появи огромна, почти сферична летателна машина. Беше сребриста, а кабината ѝ се намираше на върха на сферата. Приличаше на гигантски хамбургер.

— Това е „Биг Мак“ — каза Марк. — Основният ни транспортен самолет. В него се товарят тежките неща: четириместни подводници, големи изкопни машини, повдигащи устройства. С „Биг Мак“ превозваме най-различно оборудване. „Къртица“, машина за прокопаване с мощност 2000 конски сили, „Клетка“, защитна капсула за работа в изключително нестабилна обстановка, и „Светулка“, двуместна пожарникарска кола, която издържа температура на повърхността си от 1000 градуса по Целзий за час. Освен тях разполагаме и с хеликоптери, които могат да се движат два пъти по-бързо от звука, наземни превозни средства, плавателни съдове и високоскоростни подводници.

Екранът угасна и осветлението грейна отново.

— Каза, че има базисно обучение — започна Стефани. — А какво друго?

— Точно това смятах да ви обясня. За всеки от вас ще бъде изготвена специална програма. Тези, които не са минали през военно обучение, ще преминат курс, подобен на този, през който минават зелените барети. За хората без медицински познания има курс за основните процедури при катастрофи. — Марк млъкна за малко и се

взря във всяко от лицата пред него. — Няма да ви лъжа. Ще е трудно, много трудно. Някакви въпроси?

— Да, само един — обади се Том. — Да разбирам ли, че съм освободен от покриването на норматив на сто метра спринт през кал и конски фъшкии?

9.

Четиримата мъже се срещаха рядко на живо. През повечето време бяха само разменени пиксели. В този ден се състоя поредната им виртуална среща.

На пръв поглед малко неща ги свързваха, освен това, че бяха много успели хора. Двама бяха значими политици, единият беше финансист милиардер, а последният — медиен магнат. Бяха на възраст между 50 и 70 години. Единият беше много висок, метър и деветдесет; другият много нисък, само метър и шейсет. Седемдесетгодишният тежеше над сто и петдесет килограма и почти нямаше мускули. Четвъртият беше широкоплещест и с шкембе. Но външният вид може да е много заблуждаващ. Едно-единствено нещо събираше тези мъже — парите. Бяха се запознали на вечеря на Световната банка за вътрешни хора, оттеглиха се на бренди и пури в закътана стая на хотел „Гленийгъл“ и — бинго! — сблизиха се.

На следващата си среща решиха какво да правят заедно. Размениха си и малко черен хумор. Наречекоха се Смърт, Завоевание, Война и Чума — четиримата конници на Апокалипсиса.

Общото богатство на тези мъже надвишаваше 100 милиарда долара. Контролираха три от най-важните сектора през XXI век — финансите, кръвта на икономиката; медиите, нервната система на епохата; и политиката на единствената суперсила в света. На срещите си слагаха вратовръзки в цветовете на съответните коне на ездачите от Апокалипсиса — светлозелена за Смърт, бяла за Завоевание, червена за Война и черна за Чума. Може би беше малко прекалено, но какво пък толкова?

Четиримата конници имаха много прост дневен ред. Парите не значеха само власт, те бяха всичко. Което означаваше, че всеки, който се опитва да им пречи да правят пари, беше техен враг и трябваше да бъде спрял. На третата им среща в Синсинати, малко след 11 септември 2001 година, те се шегуваха със стария боен вик на „Уолстрийт“, че не е достатъчно просто да победиш, трябва и да унищожих врага си. За тях дори това не беше достатъчно. Техните

противници трябваше да бъдат изличени от лицето на земята, семействата им — разбити и изкормени, а трупите им — опикани.

— Е, какво ново? — попита Смърт. Лицето му запълваше три екрана — в Берлин, Шанхай и Далас.

— Трябва да вземем решение. Нашият приятел сенаторът става все по-силен с всеки изминал ден — отвърна Чума.

— Много добре — отвърна Смърт.

— Сигурен ли си, че нямаме друг изход, освен плана, който ти предложи? — каза Завоевание и намести бялата си вратовръзка.

— Изглеждаш ми нервен — усмихна се надменно Чума. — Не мога да те позная, приятелю.

— Не съм нервен. Просто искам гаранции.

— О, я стига! Това кога е било възможно? За нищо в живота няма гаранции, нали? Но поне знаем, че работим за благородна кауза. Човешкото съществуване доказва, че няма по-велик бог от долара.

— Да — изсмя се Война и двойната му брадичка се разтресе. — Какъв мислите, че е коренът на думата „богатство“?

Останалите го изгледаха с каменни изражения. Бяха чували тази шега и преди.

— Та за плана — каза Смърт. — Доколкото разбирам, смяташ да използваш Дракон.

— Че кого другиго? — попита Чума. — Всъщност, докато ние с вас си говорим, той се разправя с едно досадно усложнение — онова малко лайно Гордън Смит. Но след това може да започне подготовка. Премахването на сенатора ще е доста по-сложна задача.

— Така е. Кога точно? — попита Завоевание и пак си оправи вратовръзката.

— Скоро. Имам ли единодушното ви одобрение?

Всички кимнаха.

10.

Музей на съвременното изкуство, Западна 53-та улица, Ню Йорк

— Шампанско?

Джош Томпсън се обърна и видя усмихнатия сервитьор да му поднася табла с чаши. Беше закъснял. Събитието бе представяне на последната книга на изкуствоведката Ана Фицгибън, с която имаха един и същ литературен агент, Карл Рийд от „Рийд и Стрингър“. Видя как Карл придружава една изящна жена към подиума в другия край на стаята. Литературният и художествен елит привидно бе дошъл тук да пийва „Въов Клико“, да яде скъпи хапки и да поздрави авторката. Но на безопасно разстояние от сцената се събираше на групички и забиваше словесни ножове с приглушени гласове.

На Джош му бе трудно да потъне в атмосферата. Не познаваше много от хората тук, но не само това беше причината. Разтърси го новината, която чу по радиото, докато пътуваше към музея. Град Чарлстън в Южна Каролина бе заплашен от най-голямата буря, разразявала се някога толкова на север. Ураганът Нел беше само на часове от града и не даваше никакви признаци да утихва. На това място живееха 700 000 души, които ги грозеше страшно бедствие. „Ще се повтори историята с Ню Орлиънс“, помисли си Джош Томпсън, докато си проправяше път през тълпата около подиума.

Ана Фицгибън беше истинска професионалистка, но Джош никога не бе проявявал и най-малък интерес към художници и картини. Беше земен човек с прости вкусове. Понякога се възхищаваше на някоя хубава картина, но нямаше много време за това, което приятелите му от армията биха нарекли „изгъзици“, нито пък му пукаше как художникът е постигнал уникалната си техника или какви наркотици е взимал, докато е рисувал своя шедьовър.

Джош огледа помещението, пълно с добре охранени самодоволни хора в смокинги и с пайети по дрехите. Изпи чашата си до дъно. „А в момента вълните се блъскат в Чарлстън — помисли си той. — Властите полагат всички усилия да евакуират жителите.

Храбри доброволци се опитват да се опълчат на невероятната сила на природата. Точно в този миг умират хора.“

По-късно, след речите, тостовете и потупванията по гърба, Джош седеше сам на задните стълби на музея. Беше необичайна за сезона и много приятна вечер. От всички страни долитаха шумовете на града — клаксони, сирени, пулсът на милиони животни.

Изведнъж се почувства ужасно самотен. Милионите хора около него не го интересуваха; те отминаваха като сенки. Винаги се бе разбирал със самотата — особено откакто Маги го напусна преди четири години. Тя все повтаряше, че специалните военновъздушни сили са го съсипали, превърнали са го в маниак, женен за армията. Но той знаеше, че това е вярно само отчасти. Наистина беше маниак, но не беше женен за армията, а за специалността си — криптографията. Имаше много дарби и бе показал високи резултати в различни области, но се бе вманиачил в изучаването на кодове и шифри, в тайнствените математически корени на своята дисциплина.

А сега намираше неподозирано удоволствие в това да поднесе на света високоинтелектуалната си работа чрез своите научнопопулярни книги. „Жалко — помисли си той може би за хиляден път, — че Маги никога не проумя тази моя страна.“ Или може би грешката беше у него, че не успя да ѝ разкрие истинските си мотиви и амбиции. Имаше неприятното подозрение, че на бившата му жена щеше много повече да ѝ хареса да е омъжена за автор на бестселъри, отколкото за майор от специалните военновъздушни сили.

— След известно време ти идва малко в повече, а?

Джош се обърна и видя Таня Борман, писателка и стара приятелка, да сядат на стъпалата до него.

— Кое?

— Ами цялото това самодоволство. Знаеш какво имам предвид. Той се засмя, наведе се и я целуна по бузата.

— Радвам се да те видя, Тан. Какви ги вършиш напоследък?

— Ами нали знаеш, още търся идеалния мъж. Опитвам се да напиша най-великия американски роман. Обичайните неща.

— Е, на това място няма да успееш с нито една от двете задачи.

— Стига де, защо мислиш така? — Тя килна глава настрани. — Впечатли ме, Джош Томпсън. Заведи ме на някое готино вдъхновяващо място.

Десет минути по-късно двамата седяха в малък подземен бар на 48-а улица, който се наричаше „Виж как Емили свири“. Намериха ъглово сепаре. Заведението носеше нещо от духа на 60-те години, напълно в унисон с името си — приглушено осветление, огромни възглавници по подовете на сепаретата, ниски маси, музиката на „Софт Машин“, „Крийм“ и „Пинк Флойд“. Поръчката им взе красива сервитьорка с дълга коса, дълги крака, минипола и гердан от мъниста.

— Изглеждаш ми разтревожен, Джош. Не си жизнерадостен както обикновено — каза Таня, когато питиетата им пристигнаха.

Той се размърда смутено на възглавницата. Беше едър и не се чувстваше удобно, седнал на пода.

— Нищо ми няма, добре съм — отвърна и се взря в Таня с интелигентните си кафяви очи.

Тя го изгледа скептично, но физиономията му не трепна.

— Не мисля, че мога да говоря за това.

— О, боже! Не е честно! Сега вече ще трябва да ми разкажеш!

Той се разсмя, показа белите си зъби, а до ъгълчетата на очите му се появиха малки бръчици.

— Нека сменим темата, става ли?

— Бъзльо!

— Може би.

Изпиха по още едно и той започна да се отпуска. Компанията на Таня му харесваше. Запознаха се на едно писателско събиране малко след като той се премести в Ню Йорк. От време на време се виждаха за по някое питие, вечеря, а понякога и за секс. Напълно необвързващо.

Разговорът им секна за миг и тогава Джош внезапно каза:

— Заради Чарлстън е, не мога да спра да мисля за това.

Таня го гледа известно време неразбиращо.

— Ураганът ли? Ама ти сериозно ли?

— Напълно. Защо да те лъжа?

Тя сви рамене.

— Не исках да прозвучи... Господи, знам ли и аз... безчувствено. Но беше последното, което очаквах да кажеш.

Той усети как в него се надига гняв, но бързо го овладя и каза спокойно:

— Сега разбираш защо не исках да говоря. Забрави, че го споменах. Още по едно?

— Не. Да, имам предвид, че искам още едно питие. Джош, не ме разбирай погрешно, просто ме свари неподготвена.

Беше възвърнал равновесието си.

— Знам. Тъпо е. Аз... не знам как да се изразя. Понякога просто ми е трудно... да приема някои неща. Понякога чувствам... не знам... сякаш всичко се стоварва върху плещите ми. Логичната и хладнокръвната част от мен казва: „Забрави, това няма нищо общо с теб, занимавай се със собствените си проблеми“. А аз имам доста, по дяволите!

За миг между двамата настъпи мълчание. От тонколоните се носеше песента на Бийтълс „Със специалното участие на г-н Кайт“. Таня се взираше в лицето на Джош, който пък бе забил поглед в масата и тактуваше с крак мелодията. Таня имаше много време за него. Ако зависеше от нея, отношенията им отдавна да са преминали на следващия етап, но все ѝ се струваше, че Джош си е напълно самодостатъчен. Флиртуваше и съблазняваше, обичаше популярността. Беше много забавен и енергията му бе привлекателна, вкусът му към живота ѝ се струваше ужасно секси, но някакво шесто чувство ѝ казваше, че той не допуска никого близо до себе си, че има по-високи приоритети от интимността или обвързването с жена.

— Разбирам те — каза тя накрая.

— Не съм сигурен, че ме разбираш. Звуча откачено.

— Не, не е така. — Тя докосна ръката му и преплете пръсти в неговите.

Пиха по още едно и платиха сметката. Джош остави колата си на паркинга и взеха такси на Пето авеню. Той живееше в малък апартамент в Ийст Вилидж, над магазин за дизайнерски обувки. Направи кафе, но и двамата знаеха, че тази нощ няма да спят много.

Докато правеха любов, той изпита странното чувство, че излиза от тялото си и се наблюдава отгоре. Когато най-накрая се унесоха, той усети, че е наполовина заспал, но наполовина буден. Чуваше гласове. Различаваше по някоя друга дума, но не можеше да разбере смисъла.

Когато през щорите започна да се процежда сребриста светлина, Джош внезапно се върна в света на будните. Таня спеше до него. Лежеше на една страна, бледото ѝ голо тяло изглеждаше красиво и

жизнено под първите лъчи на зората. Той се измъкна от леглото и отиде във всекидневната. Пусна телевизора без звук. Чарлстън бе ударен лошо, по-зле, отколкото се бяха страхували. Докато гледаше репортажите, му стана хладно. Облече се и написа бележка на Таня.

Когато излезе на студената улица, слънцето вече се издигаше над хоризонта. Сенките прорязваха сградите като парчета тъмно стъкло. Джош седна на пейка на Юниън Скуеър и се загледа в преминаващите хора, бягащите за здраве хора. Куче повдигна крак и се изпика до едно дърво. Светът продължаваше да се върти около оста си и да се мести по малко по орбитата си около Слънцето. Ято птици прелетя ниско. Мислите му бавно се подреждаха. Беше очевидно какво трябва да направи. Беше очевидно, откакто се завърна от Тинтара преди няколко седмици. Извади мобилния си телефон и набра номера, който Марк Харисън му бе дал.

11.

Холивуд Хилс, Лос Анджелис

Пикапът беше син „Форд Рейнджър“ последен модел. На двете врати с бели букви пишеше „Басейни и поддръжка“. В каросерията отзад спретнато бяха подредени метални сандъци, пълни с водни филтри, химикали и пластмасови тръбички. До тях имаше хлоратор в кутия, сгънато платнище за басейн и почистваща вакуумна приставка.

Пикапът спря пред сградата на булевард „Шиоук“ № 19234, хасиенда, строена през 50-те години. Някога бе принадлежала на отдавна забравена старлетка. Очевидно двама от групата „Мамас енд дъ Папас“ се бяха срещнали тук на парти, а Лени Брус веднъж повърнал на предните стълби.

Шофьорът угаси двигателя и погледна сградата с ванилов цвят през очилата си. Имотът беше огромен, поне хиляда квадрата. Моравата, простираща се от стените на къщата до улицата, беше безупречна и тучна, а покритата с камъни пътека се виеше до масивна дъбова врата, обсипана с големи метални пирони. Пред хасиендата имаше редица лаврови дървета, засадени между френските прозорци на приземния етаж. Всички пердета бяха спуснати, но от задната част на къщата долитаха ритъм на барабани и стържене на китари, прекарани през надут до дупка усилвател.

Човекът от пикапа бе известен на работодателите си като Дракон. Това име се вписваше идеално в техния свят, в който те се наричаха Четиримата конници на Апокалипсиса. Разбира се, че любимият им наемен убиец трябва да се казва Дракон — другото име на Дявола в Откровение на свети Йоан.

Дракон погледна разпечатката в скута си. На нея имаше снимка на млад мъж, последния, който бе разгневил Четиримата конници. Огледа хубаво листа и запомни всяка подробност. Чрез свой човек в Швейцария Конниците бяха убедили директор на национална банка да отвори един особено ценен сейф. В него имаше кутия. А в кутията — диск. Дискът бе изваден от кутията и това просто действие даде на

Конниците зелена светлина да се обаждат на Дракон. И ето го сега на булевард „Шиоук“ №19234, готов да извади мухата от меда.

Гордън Смит смяташе, че е най-щастливият човек на земята. В училище беше най-големият зубър, готините пичове го тормозеха, а секси момичетата му се подиграваха. Сега обаче сигурно се пукаха от яд — той беше пуснал голямата новина във „Фейсбук“ и в „МайСпейс“ заедно с подходящи снимки, за да е сигурен, че ще стигне до тях.

Преди месец удари джакпота. На 24 години изобрети вещество, наричано от него „екогориво“, алтернатива на петрола. Създаде го в гаража на родителите си в Спокейн, градче на 370 километра източно от Сиатъл. За производството на екогоривото нямаше нужда от петрол. С него се изминаваше два пъти повече разстояние, отколкото с обикновения бензин, струваше два пъти по-евтино и замърсяваше атмосферата десетократно по-малко. Но имаше и нещо още по-хубаво — горивото можеше да се използва от обикновени двигатели, така че не се налагаха скъпи настройки и нямаше да се губи време, докато новите коли излязат на пазара.

Гордън беше умно хлапе — много, много умно — и добре разбираше какво е изобретил, знаеше както добрата страна, така и опасността. Осъзнаваше, че е притиснал пистолет в слепоочието на петролната индустрия и щом новината се разчуе, петролните компании ще бъдат изключително гневни. Затова си даваше сметка, че трябва да стъпва предпазливо. Свърза се с пиар компания от Ню Джърси — „Неро Холдинг“ — и им обясни цялата работа. Те веднага видяха потенциала и му уредиха сделка за 25 милиона долара, за да си мълчи.

Но Гордън знаеше, че на петролните компании не може да се вярва. Остави копие на всички данни от изследванията си в трезор в швейцарска банка, това също бе уредено от „Неро Холдинг“, и изпрати мейл до всички, които му бяха платили да си мълчи, че ако нещо се случи с него или семейството му, тайната на екогоривото автоматично ще бъде пусната в медиите.

Огромната къща в Лос Анджелис с басейна и звездните събития, случили се в нея, беше първата му покупка, след това дойдоха поршето, черният хамър последен модел, моторът „Харлей Дейвидсън“, моторната лодка, златният ролекс и по-малката къща за

майка му и баща му в изискан квартал на Вегас, който те сами избраха. И ето го сега, излегнат в джакузито, а „Фол Аут Бой“ гърми от скъпата уредба на метър от него. От двете му страни са се притиснали голите Кристъл и София, гърдите им с перфектни импланти и перфектен тен подскачат в топлата вода. А зад него, почти до ръба на джакузито, лежи огледало с три линии от най-добрия боливийски кокаин. Придърпа го към себе си, измъкна стодоларова банкнота изпод кристалното преспание, сви я на тръбичка и я завря в носа си.

Гордън Смит беше щастлив човек. Нямаше представа, че му остават точно две минути и двайсет и две секунди живот.

Дракон слезе от форда. Беше облечен със син гащеризон, а на главата си имаше бейзболна шапка с емблемата на фирмата за поддръжка на басейни. В лявата си ръка държеше метална кутия за инструменти. Прекоси виештата се пътека до входа на къщата на булевард „Шиоук“ №19234 и натисна звънеца.

Отначало не последва отговор. Но после от домофона се чу женски глас с чуждестранен акцент.

— Да? Кой е? — попита гласът, опитвайки се да надвика шума в къщата.

— Идвам за басейна — извика в отговор Дракон.

Чу се щракване и врата се отвори навътре. На прага стоеше дребничка пуерториканка със старомодна светлосиня прислужническа униформа и груби маратонки. Посивялата ѝ коса бе силно опъната и прибрана на кок.

— Страничната порта е заключена — каза тя. — Минете оттук.

Прислужницата се обърна и Дракон влезе в преддверието, остави кутията за инструменти на пода и сграбчи жената. Едната му ръка се уви около шията ѝ, а другата притисна устата ѝ. Завъртя умело главата ѝ и счупи гръбнака ѝ между първия и втория шиен прешлен. Жената се свлече на пода като пълен с вода балон.

Дракон взе металната кутия и огледа преддверието. Беше просторно, цялото в мрамор и рядка дървесина. От тавана висеше огромен полилей. Две спираловидни стълбища се издигаха към следващото ниво. Музиката вече се чуваше по-силно. Той прекоси мраморния под и отвори врата към дълъг широк коридор. В дъното му

видя дневна светлина, а лъчите на калифорнийското слънце се отразяваха във водна повърхност. Тръгна по коридора и внимателно отвори плъзгащата се стъклена врата.

Градината беше огромна. Чакълена пътека водеше към басейна, до който имаше джакузи, вградено в земята. Когато Дракон стъпи на пътеката, към него се извърнаха млад мъж и две перхидролени блондинки. Младежът изглеждаше озадачен, сграбчи някакъв малък черен предмет от ръба на джакузито, насочи го към голям черен сандък на около метър от него и музиката спря.

Дракон се усмихна и му махна, след това посочи шапката си.

— За басейна — каза той веселяшки. — Обадили сте се за филтъра.

Раздразненото изражение на Гордън Смит изчезна и той засия в усмивка.

— Може би искаше да кажеш: „Обадили сте се за филтъра, *господине*“?

Дракон сведе поглед, поклати леко глава и се усмихна.

— Извинявайте — каза той и вдигна глава. — Точно това исках да кажа... *господине*.

Смит се обърна рязко към Кристъл, а после към София.

— Мамка му, обичам това! — Момичетата се изкикотиха. — Добре, пич. — Извърна се пак към Дракон. — Хайде, върши си работата. — Натисна копче на дистанционното и от стереоуредбата гръмна нова песен.

Дракон тръгна бавно към басейна. До единия му край имаше три каменни стъпала, които водеха към шахтата с помпата. Седна на най-горното, постави металната кутия на земята до себе си, дръпна резетата и вдигна капака. Кутията бе облицована със сив стиропор и вътре имаше магнум и заглушител. Дракон взе оръжието и завинти заглушителя. След това затвори кутията, изправи се и тръгна обратно към басейна. Носеше кутията за инструменти в лявата си ръка, а с дясната стискаше пистолета зад гърба си.

Докато той се приближаваше, Смит спря да смуче зърното на едната жена и се обърна към него. Дори нямаше време да изтрие блажената си физиономия. Дракон стреля веднъж в стереоуредбата и настъпи тишина. След това обърна пистолета към Кристъл и натисна спусъка. Улучи я между очите и хубавото ѝ лице се вкамени.

Куршумът излезе от тила ѝ, отчупи парче от черепа ѝ и от дупката потече сиво-червеникава пихтия. Момичето се удари в ръба на джакузито и се плъзна под водата.

София се обърна, обзета от паника, и се опита да излезе от джакузито, но Дракон измести пистолета няколко градуса настрани и я улучи между лопатките. В горещата вода, която вече бе почервеняла, се изля фонтан от кръв. Вторият куршум се заби в тила на младата жена и почти я обезглави.

Лицето на Гордън Смит побеля като кокаина, зениците му станаха огромни. В тях се отразяваше Дракон, който сега бе насочил магнума право в челото му.

— Нали не мислеше, че ще ти се размине, Гордън? — попита бавно Дракон.

— Сключихме сделка... моля ви... — Смит трепереше. Очите му се наляха със сълзи. — Имам пари. Колко искате?

Дракон го изгледа отвратен.

— Моля ви, не ме убивайте — хленчеше Смит.

— Да не би да искаше да кажеш: „Моля ви, *господине*, не ме убивайте“?

Смит преглътна с мъка и изграчи:

— Моля ви, господине, не ме убивайте.

Дракон се усмихна.

— Мамка му, обичам това! — каза той, докато дърпаше спусъка.

12.

Първа база, Тинтара

Обучение на „Е-форс“, трета седмица

— Знаете ли какъв му е проблемът на това място? — попита Джош Томпсън и се облегна в любимия си фотьойл до билиардната маса в главната стая за почивка. — Не работят достатъчно жени тук.

— Каква загриженост за социалния ни живот, Джош — отвърна Стефани Джейкъбс, като се извърна от телевизора, по който течеше повторение на „Семейство Сопрано“.

Той се засмя.

— Стеф, нали ще дойдеш с мен на вечеря в бара на плажа тази вечер?

— Съжалявам, трябва да си измия косата.

— Ох! — изпъшка Том.

Вратата изскърца и петимата в стаята нададоха радостни възгласи, когато влезе Маико Бюканън.

— Я виж ти! Това е борг^[1]! — извика Том Ериксън и закара количката си до нея. Направи ѝ знак да се наведе и набързо огледа шията ѝ. — Не, не виждам никакви болтове.

— Какво облекчение! — засмя се Маико.

— Как си? — попита я Марк.

— Страхотно — отвърна тя по навик и потри шията си. Предния ден бе пожелала първа да се подложи на тричасова операция за имплантиране на различни устройства в тялото ѝ.

Получи три подобрения. Първото беше нанопроцесори зад двете очи, които драматично увеличаваха обхвата на зрението ѝ. Освен това го подобряваха при слаба светлина. Процесорите бяха толкова малки, че милиони от тях се събираха на върха на игла, но имаха мощността на настолен компютър. Получи и кохлеарни импланти за подобрение на слуха. Накрая вградиха един нанопроцесор в мозъчния ѝ ствол. При необходимост той контролираше отделянето на хормони с различни функции — потискане на болка и глад, облекчаване на симптомите на морската болест, стимулиране на енергичността; а при безнадеждни

обстоятелства можеше да предизвика и волева евтаназия. Всичко това се управляваше от главния компютърен център в Първа база, но само след въвеждане на специален цифров код от член на екипа.

— Усещането е странно — каза Маико, — но лекарят ме увери, че с времето ще свикна. А ако организъмът ми не приеме имплантите, могат да бъдат унищожени дистанционно. Много е яко! Чувствам се като жена за шест милиона долара!

— Малко по-скъпо ни излезе — отвърна Марк. — Ти си следващият, Пийт — добави той.

— Вече закъснявам — каза Пийт и скочи, изпълнен с ентусиазъм. — Ще се видим след два дни.

— Да, във всички цветове на дъгата едновременно — изкикоти се Том.

— Не се тревожи, хакерче — не му остана дължен Пийт. — Ще помоля доктора за специален интерфейс, за да не ти затруднявам сървър. И ще имам порт ето тук. — И посочи средата на челото си.

— Давай, пич!

— Добре — каза Марк, когато вратата се затвори след Пийт. — Маи, готова ли си за летателна симулация?

— Предполагам, че да. Сигурно ще е фасулска работа с тези джаджи в черепа ми.

[1] Боргите са измислена враждебна раса от кибернетично подсилени хуманоиди от „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

13.

Първа база, Тинтара

Обучение на „Е-форс“, шеста седмица

Четиримата членове на „Е-форс“ бяха облечени със специални оперативни дрехи, направени от „умна“ материя — смесица от изкуствени влакна, сред които латекс и полимер от ултратънки въглеродни нишки. Но това не беше най-важното. „Кибердрехите“ бяха отчасти дрехи, отчасти машини, толкова леки и тънки, че почти не се усещаха. На гърдите им имаше надпис „Е-форс“, а под него името на този, който ги носеше.

В материята бяха вградени милиони наноустройства и сензори, които се нагласяха автоматично към потока от течности в микроскопичните тръбички, преплетени с нишките. При нужда те охлаждаха човека под дрехите. Умният костюм можеше да доставя хранителни вещества, кръв и други телесни течности през почти невидими катетри. Наноустройствата комуникираха директно с имплантите в черепите на членовете на „Е-форс“. Така собственикът на дрехите можеше да оцелее със седмици дори в най-екстремна обстановка. Което означаваше, че няма нужда от тежко оборудване като телефон, лаптоп или сензори. През кибердрехите членовете на екипа имаха връзка с интернет със скорост десет гигабайта в секунда, хиляди пъти по-бърза от масово използваните.

Екипът се намираше в Хангар В, най-малкият от трите в Първа база. Огромното му пространство беше празно, но покрай едната стометрова стена имаше редица стъклени контейнери. Те представляваха цилиндри с диаметър четири метра и половина и височина три метра и половина, и бяха подредени през пет метра.

В единия край на хангара имаше командна кабина, повдигната на метална конструкция на осем метра над пода. До нея водеше желязна стълба. Кабината беше много тясна, в нея едва се разминаваха двама души, но беше натъпкана с високотехнологично оборудване. В единия ѝ край се виждаше холографски екран, имаше и редица компютърни станции, чиито тримерни дисплеи бяха прожектирани над виртуални

клавиатури. Холографските изображения в дъното на помещението и компютърните виртуални монитори показваха едно и също — стъклените контейнери в хангара.

— Така — каза Марк. — Всеки контейнер е модел на ядрен реактор по образец на този на кораба „Филаделфия“ на Източното крайбрежие. Има външна обшивка и по-малък цилиндър вътре от пода до тавана. Според нашия сценарий реакторът е в критично състояние. Трябва да влезете в пространството между вътрешния и външния цилиндър и да прикрепите трите стабилизиращи устройства — А, Б и В. Така можете да поправите повредата в ядрото. Има и допълнителен проблем със защитната система на реактора, която е установила нарушение на целостта. След четирийсет и пет секунди в контейнера започва да се отделя токсичен газ. Когато достигне концентрация от 0,0004 промила, той става смъртоносен. След като третото устройство се приведе в действие, системата се затваря и защитната матрица се неутрализира. Разбрахте ли?

Пийт, Джош, Маико и Стефани кимнаха едновременно.

— И за да стане малко по-интересно — единият от реакторите е истински.

— Какво? — попита Джош.

— Е, не съвсем истински, но действащ. Което значи, че газът е истински. Смъртоносен. — Марк се взря в четиримата. — Имате ли нещо против?

Мълчаха.

— Приемам това за „не“.

— Един въпрос.

Марк погледна към Маико.

— Ти къде ще бъдеш?

— На безопасно място в контролната кабина — отвърна той и погледна повдигнатата на метални подпори стаичка в дъното на помещението. — Кодът на ключалките е 4321. По мой сигнал... Тръгвайте!

Четиримата се втурнаха към контейнерите, набраха кода и влязоха. Вратите се затвориха със съскане и ги запечатаха вътре.

Между вътрешния и външния цилиндър имаше съвсем малко място. През стъклото видяха как Марк се отправя към командната кабина. Вътрешните цилиндри бяха полупрозрачни и непрекъснато

променяха цвета си. Четиримата се захванаха за работа. Алармата щеше да се включи след малко повече от трийсет секунди.

Пийт пръв намери стабилизатора, обозначен като „Устройство А“. Огледа го и намери ключалка на едната му страна. Отвори я. Пред очите му изникнаха четири малки дупчици, от които изскочиха метални ръчки. За всяка бе закрепена вакуумна приставка. Имаше място колкото да разклати маркучите. Точно се канеше да ги приближи към стъкления цилиндър, когато като по поръчка се включи алармата.

Пронизителният звук отекна из хангара, но вътре в контейнера беше още по-силен. Воят веднага бе филтриран от нанопроцесорите на кохлеарните импланти в главите на членовете на екипа.

Времето течеше неумолимо.

След десет секунди всички бяха поставили на място първото устройство. Май първа стигна до второто. Клекна да го вземе и компютърен глас в главата ѝ каза, че концентрацията на отровния газ в камерата е достигнала 0,0001 промила. Все още беше съвсем безопасно.

Двайсет секунди по-късно Пийт прикрепяше последния вакуум на устройство Б, а Джош, Май и Стефани вече се втурваха към устройство В.

— Ниво на токсичност 0,00025 промила — обяви компютърният глас.

Стефани се почувства замаяна, след като извади първата вакуумна приставка в основата на устройство В.

— Ниво на токсичност 0,000325 промила.

Пръстите ѝ освободиха ръчката и тя натисна копчетата на четирите вакуумни приставки.

— По дяволите! — каза на глас. — Какво става? Това симулация ли е, или се случва наистина!

Думите ѝ се чува ясно през тонколоната в контролната кабина.

— Аз съм в истинския реактор, нали? — попита тя, без да спира работа. Прикрепи и последната приставка на устройство В и тя бързо прилепна на място.

— Стеф! — достигна до ухото ѝ гласът на Марк. — Ти си в истинския реактор. Сложи си маската!

— Маската ли? Каква маска?

— Маската... О, за бога! — Марк се обърна към техниците на конзолата до него. — Тя не си носи маската. Отключете веднага вратата!

Мъжът най-близо до него набра нещо на виртуалната клавиатура. Нищо не се случи. Повтори комбинацията. Пак нищо.

— Какво става? — извика Стефани през говорителя.

— Отваряме контейнера, Стеф. Не се тревожи.

— Не се отваря — каза техникът.

— Какво? — Умът на Марк препускаше.

— Стеф — каза той, като направи върховно усилие да звучи спокойно. — Имаме проблем с автоматичното отваряне на вратата. Слизам, за да я отворя ръчно. Успя ли да задействаш третото устройство?

— Опитвам се...

— Ниво на токсичност 0,000385 промила.

В този момент Пийт Шерингъм изскочи от своя стъклен цилиндър. След миг излязоха и Маико и Джош. Изглеждаха доволни от себе си, но после забелязаха четвъртия контейнер. След секунда видяха Марк да тича надолу по металната стълба, като им крещеше нещо.

Разбраха какво става и се втурнаха към контейнера на Стефани.

Тя вече се задушаваше, очите ѝ сълзяха и единствената ѝ надежда беше да издърпа четвъртата вакуумна приставка от скривалището ѝ. Непрекъснато натискаше копчето, но нищо не се случваше. Опитваше се да потисне паниката си. Оглеждаше тясното пространство между двата цилиндъра, търсеше нещо, с което да освободи приставката, но не намираше.

Отново натисна копчето. Нищо не се случи. Едва виждаше бутона, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Наноустройствата в дрехите ѝ работеха на пълни обороти и изпомпваха стимулиращи вещества, които да ѝ помогнат да се справи с въздействието на газа, но нищо повече не можеха да направят.

— Ниво на токсичност 0,000390 промила.

Джош тичаше към контролния панел в другия край на хангара. Пийт намери един гаечен ключ и хукна към контейнера на Стефани, където Маико безуспешно се опитваше да отвори вратата с голи ръце.

Той се приближи до стъкления цилиндър и започна да разбива клавиатурата до входа.

Марк стигна до контролния панел почти едновременно с Джош.

— Отдръпни се — извика той. — Знам комбинацията. — Започна да натиска бутоните.

Стефани щеше всеки миг да припадне, когато ръчката на устройството най-накрая се освободи. Беше толкова шокирана, че за малко да го изпусне. Ръчката се плъзна на пода и Стефани се подпря на външната стена на камерата, оттласна се и протегна стабилизатора с приставките напред, готова да го сложи на мястото му.

— Ниво на токсичност 0,000395 промила.

Някой удряше по вратата, чуваше приглушени гласове. Осветлението в камерата сякаш първо се приглуши, а после стана по-ярко. Зрението ѝ изгуби фокус и тя започна да пада напред. Но се задържа.

— Ниво на токсичност 0,000399 промила.

Краката ѝ се подкосиха и тя падна към външната стена, а стабилизаторът се удари в гърдите ѝ. Пое дълбоко дъх и всичко около нея стана безформено и ослепителнобяло.

14.

135 километра югоизточно от Хавър, Монтана

Чума прокара длан по гърба на любимата си кобила Хермиона и прошепна тихо в ухото ѝ. С конярчето цяла нощ ѝ бяха помагали да роди едно много едро конче, което се появи на бял свят малко преди зазоряване. Немощното кафяво същество вече се бе изправило на крака, но още беше малко нестабилно. Изглеждаше като клонинг на майка си.

Чума излезе под оранжевия блясък на изгрева, слънцето се издигаше над 100 000 акра зеленина. Присви очи, вдигна длан до челото си и видя от юг да се приближава черният силует на хеликоптер. Машината започна да намалява скоростта и да се снишава над площадката за кацане на петдесет метра от ранчото. Чума съзря двама души в пилотската кабина. Обърна се и тръгна към къщата, за да отбие от себе си вонята на конюшня.

Двайсет минути по-късно Чума се бе преоблякъл в безупречни джинси „Ливайс“, ботуши от мека кожа и карирана риза. Влезе в библиотеката и видя Дракон да седи във фотьойл близо до бумтящия огън. Без да каже нито дума, Чума се настани в креслото срещу него и се загледа в пламъците. Поседяха мълчаливо и Чума заговори, без да го поглежда:

— Поздравяваме те за изпълнението на задачата в Холивуд Хилс. Дракон не отвърна, продължаваше да се взира в огъня.

Чума стана и направи две крачки към картината с черен жребец отдясно на камината. Докосна ъгъла на богато украсената златна рамка и картината се вдигна. Под нея имаше метален панел и три лампички. Чума постави длан върху панела, набра някаква комбинация и той се плъзна встрани. Бръкна в откритата се кухня и извади картонена папка. Затвори вратата и пусна картината надолу и се върна в креслото. Подаде папката на Дракон и се вгледа в лицето му.

— Чети.

Дракон се запозна внимателно със съдържанието на папката, а Чума заговори:

— Кайл Форман, американски сенатор, на четирийсет и три. Успял, интелигентен и решителен. Предричат му, че ще стане 45-ият президент. Изключително популярен в Сената и сред избирателите.

— Чува! Съм за него — произнесе бавно Дракон. Слабият му акцент беше едва доловим.

— Голям авторитет е по въпросите на околната среда. Преди две години основа „Една земя“. Организацията се превърна в най-бързо развиващото се надпартийно движение в историята. Както вече казах, той е популярен... но не и сред нас. — И Чума се усмихна цинично.

— Какво сте намислили?

Чума отново се бе взрял в пламъците.

— Колко души си убил по наша поръчка? — попита той, без да откъсва очи от жълто-оранжевите огнени форми.

— Двайсет и четири.

— Премахването на добрия сенатор ще бъде мръсна работа. Той е много добре охраняван, но ние доста помислихме върху това, имам предвид аз и моите... колеги. Няма как да избегнем сериозните косвени щети. Какво е отношението ти към сериозните косвени щети, приятелю?

Дракон го погледна безизразно.

— Това може да означава, че ще прибавим още една нула към обичайната цена. Какво мислиш за това? — попита Чума.

Лицето на Дракон беше като маска, не изразяваше никаква емоция.

— Кога започвам?

15.

Ослепителнобелият и безформен свят на Стефани започна да си възвръща цветовете и очертанията. Но тя не идваше в съзнание. Сънуваше как се разхожда по плажа Балморал по северния бряг на Сидни. Слънцето грееше в розово-червено на изток и хвърляше утринни отблясъци по изпръхналия бял пясък, но въпреки това беше горещо. Тя бе облечена в оранжев бански и саронга, който бе купила от Бали. Дългите ѝ крака бяха загорели и тя току-що бе подстригала късо русата си коса.

Един кичур се измъкна иззад ухото ѝ и тя разсеяно го прибра обратно. Някой вървеше до нея. Беше съпругът ѝ Тед. Държаха се за ръце. Той се смееше на нещо, което тя бе казала. В този миг обичаше Тед толкова много, че ѝ се струваше, че ще се пръсне.

В някои отношения той си беше типичен англичанин от богатата средна класа, скован и официален, но я разбираше, оценяваше всяко нейно качество, познаваше всеки неин недостатък — тя работеше прекалено усърдно, отделяше му прекалено малко време, не се отнасяше сериозно към перспективата да стане майка. Спортуваше от малка и се бе вманичила в поддържането на теглото си, затова тренираше непрекъснато и беше изключително критична към него и лошите му навици. Беше белязана от детството си, преминало в бедност. Баща ѝ, непоправим комарджия, им докара разорение, досадни кредитори и дупки на покрива. Знаеше, че Тед я обича въпреки тези ѝ недостатъци, които не бяха никак малко... Той я бе излекувал, направи я по-добър човек.

След това в ума ѝ нахлу мъчителен спомен. Тед беше мъртъв. Разбира се, че беше така. Беше напълно и безвъзвратно мъртъв. Бе разкъсан от скрита талибанска мина, докато служеше в британските специални военновъздушни сили. Не ѝ разрешиха да види трупа. Беше раздробен на парчета и някои части липсваха. Но в един дъждовен ден в авиобазата на Кралските военновъздушни сили „Брайз Нортън“ видя как свалят покрития с националния флаг ковчег от един самолет

„Херкулес“. Стоеше на стотина метра от него с командирите и роднините на Тед.

Стефани отвори очи и видя тавана, огрян от топла мека светлина, идваща от неизвестен източник. Кошмарните образи бързо избледняха. Помръдна глава и усети силна болка в очите, която я накара да простене.

— Жива е!

Тя се обърна по посока на гласа и видя лицето на Том Ериксън. Опита се да седне, но се оказа прекалено болезнено.

— На твое място не бих го правил — каза Том. — Спокойно, Стеф.

Тя не му обърна внимание и примигна, сякаш за да събере мислите си.

— Какво...

— Какво се случи ли? Беше на ей толкова от ярката светлина — каза Ериксън и вдигна ръка, палецът и показалецът му бяха на милиметри разстояние.

Тя посегна към главата си, защото челото ѝ бе пронизано от нова остра болка.

— А, да, контейнерът. — Огледа стаята. — Защо си тук, Том?

— А защо не? Идеален съм за болногледач.

Стефани се усмихна.

— Къде са останалите?

— Ами по обичайните задачи — правят се на екшън герои — отвърна Том с презрение.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Около двайсет и четири часа.

— Какво?

— Състоянието ти беше доста сериозно, Стеф. Марк успя да отвори вратата на контейнера само някакви си наносекунди, преди да стане прекалено късно.

— Боже мой!

— Извади късмет. Пропусна последното учение.

— Какво беше то?

— Не съм много сигурен, но мисля, че точно в момента го провеждат — някъде навън са. Възползвай се от положението си и се наспи. Аз бих го направил със сигурност.

16.

На около два километра от тях Пийт, Джош и Маико бяха под напрежение.

Започна добре. По-рано същия ден се бяха събрали в лагер „Алфа“, малка група сгради в североизточния край на Тинтара. Новините за Стефани бяха добри. Състоянието ѝ се подобряваше и щяха да я събудят от изкуствено предизвиканата кома в 14 часа. Междувременно тримата получиха нова задача. Под тихия шум на приборя, който долиташе през отворения прозорец на конферентната зала, Марк им обясни какво трябва да направят.

— Както знаете, Тинтара е много малък остров — каза той. — Но в по-голямата си част е джунгла, а в джунглата е лесно да се изгубиш. В това учение един от техниците ще играе ролята на тежко ранен гражданин, който няма никаква представа как да оцелява в екстремна обстановка, нито медицински познания. Приклещен е някъде на Тинтара. Трябва да го намерите и да го спасите. Дотук лесното, но има още три неща. Първо, времето ви притиска. Имате един час да намерите ранения и да го транспортирате до медицинския пункт в Първа база. Второ, единственото, което ще имате на разположение освен кибердрехите, е ловджийски нож — трийсетсантиметрово острие от импрегнирана срещу ръжда въглеродна стомана. И трето, трябва да се стараете да не бъдете елиминирани от някой от тримата ловци, които ще ви преследват.

— Ловци? — попита Джош.

— Да. Ето това е ловец — отвърна Марк и вдигна покривката над сферичен предмет с диаметър около четирийсет и пет сантиметра. — Могат да се движат във въздуха, по земя, дори под вода. И са много бързи. Създадени са за спасителни операции, прекалено опасни за хора. Имат сензори, които могат да се програмират да търсят определена цел. В това учение са програмирани да открият три човешки същества — двама мъже и една жена.

— Ясно — каза Маико. — И какво ще направят, като ни открият?

— В кибердрехите ви има сензори. Щом ловците се приближат прекалено до вас, ще се прицелят в сензора и ако го улучат, сте вън от играта.

— Нещо като пейнтбол.

— Точно така.

— Насам — каза Пийт. — Към полянката. Долавям сигнал. — И се втурна напред, а Май и Джош бързо го последваха. Стигнаха до малка полянка и прекланяха.

— Определено се свързвам — потвърди Пийт. Гледаше малък пластичен екран, увит около ръката му и вплетен в плата на киберкостюма му.

Опитваха се да се закачат за сателита от петнайсет минути, за да фиксират целта си. Сензорите в кибердрехите им трябваше да се свържат със сателита над Тинтара. Така щяха да влязат в компютърната система в Първа база, а оттам — в интернет. Проблемът беше, че или Марк нарочно им късаше връзката, за да направи всичко по-трудно, или имаше някакъв мрежови проблем, който нямаше нищо общо с учението. И в двата случая беше невъзможно да получат точна информация за целта.

— Добре — каза Питър и потупа един мек панел под екрана. — Май се връзвам.

Сателит на хиляди километри над главите им следеше непрекъснато какво се случва на острова и в океана около него. Работеше най-вече за целите на отбраната, но с него можеше да се открие всичко, по-голямо от монета от десет цента. Можеше да улавя и телесната температура на животните. По този начин Пийт се опитваше да намери следа от човешко присъствие на усамотения остров.

Насочи детектора на сателита към средата на острова. Там се намираше Първа база. Видя очертанията на сградите над земята.

— Превключи на инфрачервено засичане — каза Май.

Пийт натисна някакви бутони и изображението веднага се смени. Сградите изчезнаха и на тяхно място се появиха светлини петна — инфрачервените отпечатыци на над 800 души и техните машини. Пренасочи детектора и тогава всички видяха няколко светли точки близо до базата, които се движеха по пътищата. Трябваше да хванат

сигнал далеч от главните шосета. Пийт отново натисна бутоните и изображението се промени. Стори му се, че вижда съвсем малка точка светлина в най-южната част на острова.

Екранът потъмня.

— Да му се не види! — възкликна Джош.

— Прекалено много съвпадения, за да става въпрос за проблем с мрежата — каза Маико.

— Както и да е, няма значение — отвърна Пийт, угаси екрана и се изправи.

Тогава чуха бръмченето. Обърнаха се и видяха ловеца над дърветата на десетина метра от тях.

Нямаше къде да се скрият. Ловецът можеше да ги намери дори да бяха извън полезрението му. Но въпреки това се мушнаха в храстите и запълзяха към по-гъстата растителност, където по-трудно щяха да бъдат засечени.

Лежаха неподвижно във влажните тревы и храсти. Ловецът се приближи и забръмча над главите им. Изведнъж от сферата се чу остър тракащ звук, но не успя да уцели сензорите им.

Джош беше най-близо до границата на гъстата растителност. Около него се преплитаха увивни растения, а един бръмбар прелетя съвсем близо до лицето му. Насекомото се спря, размаха антенките си и продължи. Джош премести леко ръка и напипа твърд назъбен предмет. Малък камък. Стисна го здраво.

— Май, Пийт — прошепна той. — Ще се опитам да направя нещо. На три се отдалечете от мен в противоположни посоки, но не се показвайте над храстите. Едно, две, три!

Джош не видя, по-скоро усети как Пийт и Май тръгнаха. Сферата над главата му се завъртя. Джош погледна към машината над растителността. Тя се обърна към Май, след това зави на 180 градуса и подгони Пийт. Джош се надигна и хвърли с всички сили камъка.

Той профуча покрай ловеца. Машината се завъртя и стреля по Джош, който отново се шмугна под храстите. Ловецът стреля отново и пак пропусна. Джош се спъна, строполи се върху голям камък и се сви.

Ловецът го гледаше директно отгоре. Джош се опита да изпълзи под прикритието на растителността, но без успех. Машината се приближи. Беше на не повече от пет метра от него, когато се чу силен

трясък и тя се заклати. Джош зърна как Май приклекна. Не я видя да хвърля камъка, но очевидно се целеше по-добре от него.

Ловецът се обърна към нея, но в този момент Пийт изскочи и хвърли камък по него. Камъкът удари целта, ловецът издаде пронизителен свирещ звук и падна на земята.

Джош, Май и Пийт си плеснаха ръцете.

— Точна стрелба — каза Джош.

— Имах буйна младост — отвърна Пийт.

— А сега какво? — попита Май. Дишаше тежко от усилието. — Може и да греша, но ми се стори, че видях следа на юг точно преди екранът да угасне.

— И аз я видях — каза Пийт и изведнъж се изпълни с енергия. — Но площта е голяма.

— Почакайте — обади се Май. — Изгубихме сигнала, но изображението още трябва да е в паметта на системата.

— Права си — отвърна Пийт. Докосна панела на ръката си и отвори браузъра за файлове. Намери последното изображение преди угасването на системата. В единия край на екрана се виждаше изолиран, неподвижен инфрачервен отпечатък.

— Запази го — каза Джош. — Ето така. Какви са координатите? — Извади карта на острова на своя екран, въведе координатите и ги сравни с отпечатъка. След това си погледна часовника. — Нула цяло и трийсет и четири секунди на запад. Да вървим.

Инфрачервеният отпечатък беше на по-малко от сто метра, но между тях и целта им имаше стръмен склон, обрасъл с гъста растителност. По всичко личеше, че човекът, когото търсят, е в малка пещера на върха на скалистото образувание. Чрез връзка със сателита можеха да намерят най-бързата пътека през гъстата растителност, но не разполагаха с този лукс.

Вървяха и се ориентираха по картата на екрана на Джош. За пет минути успяха да се приближат само на двайсет метра до целта.

Наближаваше пладне. Слънцето грееше почти директно над главите им и температурата до земната повърхност беше над 40 градуса при почти 100 процента влажност. Кибердрехите охлаждаха телата им чрез течен азот, който циркулираше в сложната мрежа от капиляри, преплетени в плата. Но това нямаше дълго да им върши работа.

— Хей, момчета, спрете за секунда — извика внезапно Май.

Пийт и Джош бяха на няколко крачки пред нея. Спряха и се обърнаха едновременно.

— Само при мен ли е така, или вие също се загрявате?

Двамата бяха прекалено потънали в сеченето на храсти с ловджийските ножове, за да забележат промяната.

— Сега като го спомена... — каза Джош.

— Още един малък подарък от Марк. Край с температурния контрол — отбеляза Май.

И изведнъж ситуацията се влоши още повече. От трите киберкостюма се чу приглушено бръмчене и те изгаснаха едновременно.

— Какво, по дяволите...

— Целият костюм се изключи — каза троснато Джош, докато се взираше невярващо в угасналия екран на ръката си.

— Обзалагам се, че работят само сензорите за проклетите ловци — добави Пийт.

Почти веднага след това чуха познатото бръмчене. Точно пред тях сред клоните бе застанал ловец. Скриха се в храстите, но беше прекалено късно. Сферата се показва през сплетените увивни растения на не повече от метър и половина пред Май и стреля. Откъм гърба на киберкостюма ѝ се чу аларма.

Джош и Пийт отвърнаха незабавно. Пийт скочи нагоре и удари машината с ножа. Острието беше наточено и здраво и потъна на пет сантиметра в устройството, прекъсна веригите му и го повреди. Сферата изхърка тихо, падна тежко на земята и светлинките ѝ угаснаха.

Джош и Пийт продължиха напред, а Май се отправи в обратна посока — към Първа база.

Проправянето на път през растителността беше изтощително. Двамата се потяха обилно, киберкостюмите им вече бяха безполезни и подгизнали. След десет минути спряха да си поемат дъх. Пийт си погледна часовника.

— Остават ни деветнайсет минути. Ще ни трябват поне десет да транспортираме пациента до медицинския пункт в Първа база. Хайде, да вървим. — Помогна на Джош да се изправи и продължиха напред.

След още две минути рязане на клони и лиани стигнаха до полянка. От нея джунглата приличаше на зелено-кафява мъгла, надвиснала на каменистия терен. На североизток беше най-гъста, а на югозапад се разреждаше. В средата на по-рядката растителност забелязаха скалист хълм. Беше може би най-високата точка на острова. Половината бе покрит с гъсти храсталаци, над които се издигаха две акации, задушени от лиани. Като се вгледаха по-внимателно, различиха тъмен кръг — вход към пещера.

Тръгнаха бързо през полянката, като внимаваха за ловци. Стигнаха до скалите необезпокоявани и се опитаха да намерят проход. Входът на пещерата беше на не повече от десет метра над тях.

— Колко време ни остана? — попита Джош.

Пийт си погледна часовника.

— Имаме четири минути да стигнем до човека.

Джош не отговори, а се хвърли в изпълнението на задачата с още по-голям ентузиазъм. Преряза мрежа от тънки увивни растения, които падаха, щом острието ги докоснеше. Най-накрая стигнаха.

И двамата дишаха тежко, приведени и подпрели ръце на коленете си. Джош примижа.

— Нещо ме прободe — изпышка той и Пийт се обърна към него. — Ще мине.

Пийт сложи длан на подгизналия му гръб и каза:

— Точно пред нас е, в края на пътеката.

Джош вдигна очи към тясната пролука между два стърчащи камъка, зад които започваше непрогледният мрак на пещерата.

Докато се спускаха между камъните, се чувстваха напълно оголени. Знаеха, че това е прекрасна възможност за ловеца да стреля по тях, затова се втурнаха напред, размахали ножове. Тръгнаха по пътека, оградена отляво с каменна стена. Отдясно имаше непроходима мрежа от сплетени лози и лиани. Още шест крачки и стигнаха до пещерата.

Хладната сянка им се стори като панацея, но нямаха време да ѝ се наслаждават.

— Имаме най-много минута, за да го намерим — каза Джош и влезе по-надълбоко в мрака.

Трябваше им малко време за адаптация на зрението, но постепенно започнаха да виждат форми. От двете страни стърчаха

камъни. Под краката им имаше вонящ мек килим от гниеща растителност.

Джош се спря за миг и се наведе, притиснал хълбока си с ръка.

Сякаш всеки миг щеше да се свлече.

— Добре ли си? — попита го Пийт.

Джош кимна немошно, нямаше сили да говори.

Чуха шумолене навътре в пещерата. Лъч от фенерче проряза мрака и двамата видяха силует на човек, застанал в една каменна ниша. Лицето му бе огряно от ослепителна светлина.

Човекът слезе от нишата, за да ги посрещне, и лъчът на фенерчето заподскача. Накрая угасна.

— Толкова се радвам, че ме намерихте — каза човекът и вдигна ръка. В нея имаше малка метална кутия. Направи още една крачка към Джош и Пийт и те най-накрая го видяха.

— Марк!

— Играта свърши — каза Марк. Натисна едно копче на устройството и сензорите, вградени в гърбовете на киберкостюмите им, изпищяха. Звукът отекна в скалите.

— Добър опит, момчета, но се провалихте — каза Марк и им подаде по една бутилка вода. — Поуката е — не се доверявайте на никого!

17.

Централата на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Високият мъж със сив костюм, синя вратовръзка и очила „Армани“ с рамки от черупка на костенурка седеше начело на дълга маса от орехово дърво и четеше доклад. Асистентът му — по-млад, понисък мъж с черен костюм и сива вратовръзка — почука на стъклената врата и влезе. Мина през цялата стая и отиде до масата. По-високият му даде знак да седне и попита:

— Какво има?

— Ето това, господине. Току-що пристигна от британското контраразузнаване. — И асистентът плъзна по гладката орехова маса лист хартия.

Високият мъж зачете мълчаливо, след това се облегна в стола си и свали очилата.

— Пълни глупости — каза той и впи черните си очи в асистента.

— Но британците го приемат твърде сериозно, господине. Обявили са пълна бойна готовност за въздушна терористична атака.

Високият го изглежда скептично.

— И мислиш, че знаят нещо, което ние не знаем? Нещо, което се планира на американска земя?

По-младият сви рамене.

— Има и друго.

Лицето на високия остана безизразно. Асистентът му подаде друг лист и той отново си сложи очилата.

— Дойде от ФБР преди час — каза асистентът, когато началникът му се зачете.

След минута високият върна листа на масата.

— Отново предположения.

— Възможно е, господине. Но идва от оперативен работник на терен Фреди Нелсън.

— Нелсън? Е, това обяснява нещата. Значи наистина са пълни глупости.

Асистентът си позволи да се усмихне леко. Нелсън беше прочут във ФБР — и недолюбван от консервативните служители на ЦРУ. Някои го смятаха за герой, други — за глупак. Да кажеш, че Фреди Нелсън не е отборен играч, беше все едно да твърдиш, че Бил Гейтс е прилично заможен. Но Нелсън имаше повече скалпове на колана от който и да е друг оперативен работник и това беше единствената причина все още да получава заплата от ФБР.

— Очевидно Нелсън е вървял по своя следа и е бил под прикритие. Не е казал нищо на никого, действал е сам.

— Да, типично за него. Не разбирам защо нашите приятели от ФБР още го търпят.

Асистентът кимна.

— Изглежда обаче се е натъкнал на нещо голямо, господине. Изчезнал от полезрението на началниците си преди три дни, просто се изпарил. А вчера най-ненадейно пуснал този доклад. Бил е в Южна Калифорния. Казал, че е близо до източника. Помолил за подкрепление, искал всичко да е готово до следващото му обаждане до централата.

— Ха! И?

— Тази сутрин вълните са изхвърлили трупа му на плажа в Санта Барбара.

18.

Първа база, Тинтара

Обучение на „Е-форс“, дванайсета седмица

— Край! Край!

— Добре, добре! — Стефани натисна с всички сили джойстика и се отпусна на седалката. — Никога няма да се оправя с това нещо! — извика тя в микрофона на каската си толкова силно, че Марк и Маико си свалиха слушалките едновременно.

— Добре, Стеф. Пет минути почивка — прозвуча по интеркома дълбокият глас на Марк.

Стефани излезе от симулатора, обзета от раздразнение. Беше се опитвала да приземи „Биг Мак“ на скална тераса немного по-голяма от основата на летателния апарат, но всеки път не успяваше да прецени височината и толкова тежко спускаше машината, че долната ѝ част се откъсваше и екипажът се сригваше във виртуална пропаст от 600 метра.

— Съжалявам, Марк — изсъска тя и се втурна към командната кабина. — Аз просто...

— Успокой се. — Марк я хвана за раменете. — Умрях поне десетина пъти, преди да се науча.

Маико ги посрещна на вратата на контролната кабина.

— Твой ред е — каза ѝ Марк.

Докато тя си слагаше слушалките, централният компютър, наричан на галено „Сибил“, проговори с мек женски глас.

— Марк, сигурно си забравил, че екипът трябва да се събере в компютърния център в 15 часа. Питър и Джош са на път. Том вече е там.

— Благодаря, Сибил — отвърна Марк. — Бях забравил.

Стигнаха до компютърния център няколко секунди след Пийт и Джош. Те изглеждаха освежени и бяха с нови гащеризони — стандартната униформа за всички в Първа база. Платът на дрехите им беше изтъкан от поликарбонени нишки. Всеки гащеризон тежеше под сто грама, но материята беше здрава като коприна и изглеждала по

подобен начин. Двамата току-що бяха преминали един от най-тежките и кървави курсове за оцеляване в екстремни ситуации.

Том вдигна ръка за поздрав, когато Пийт и Джош влязоха.

— Добре ли върви работата, момчета? — попита той.

— Не можем да се оплачем. Сигурно е ужасно по цял ден да превиваш гръб над клавиатурата — отвърна Джош.

— Така, слушайте всички — каза Марк. — Това е рутинна ежеседмична оперативка. Как се чувствате?

— Като оставим настрана, че днес разбих самолета шест пъти — добре — отвърна Стефани.

Джош я изгледа озадачено.

— Още не си успяла да приземиш „Биг Мак“?

— Не, не съм, умнико. Съжалявам, че те разочаровах. — Тя се овладя и пое дълбоко дъх. — О, виж, аз... Днес не ми е ден.

Джош вдигна ръце.

— Извинявай.

— Всъщност искам да ви кажа нещо — обади се Том Ериксън, който седеше зад компютъра. Пред очите му плуваше холографско изображение. Над точката, в която се сливаха червените и зелените лъчи, имаше текст.

— Сибил — каза той, — прожектирай картата на земното кълбо на големия екран, моля.

Том извъртя количката си и останалите също се обърнаха, когато стената зад тях светна.

— Не искам да всявам паника, но прихванах странна информация от разузнаването.

— Какво значи това? — попита Джош.

— Ами както знаете, Сибил следи целия трафик от данни на планетата. И също като интернет търсачка сортира информацията според предварително зададени критерии. Най-полезните източници са тайните служби и военните. — Рояци светлинки грейнаха край Вашингтон, Лондон, Москва и Пекин на картата. — През последните няколко дни се наблюдава повишена активност от страна на американските и европейските разузнавателни служби. Доста си говорят. От вторник досега Сибил е засякла не по-малко от 1800 комуникации между ЦРУ и британското контраразузнаване. Очевидно очакват нещо да се случи.

— Имаш ли представа какво? — попита Пийт.

— Никаква. Те или знаят всичко и са наложили пълно информационно затъмнение, или имат само сигнал, но никакви конкретни доказателства.

— Добре — каза Марк. — Продължавай да наблюдаваш, Том. Когато засечеш по-ясна информация, веднага ми съобщи.

Канеше се да добави още нещо, когато влезе един техник.

— Господине?

Марк се приближи и техникът зашепна в ухото му. Марк стана сериозен, обърна се към Маико и каза:

— Може ли да поговорим насаме?

Излязоха в пустия коридор. През големия прозорец се виждаше как лекият вятър разклаща палмите.

— Какво има? — попита Маико.

— Лично е. Става въпрос за майка ти. Получила е удар.

Маико се втренчи в него, беше толкова шокирана, че лицето ѝ не изразяваше нищо. Изведнъж обаче проумя всичко.

— Трябва да вървя — извика тя и започна да се оглежда, сякаш търсеше изход.

Марк не сваляше очи от нея.

— Нищо не разбираш! — извика тя.

Той прокара длан по челото си и каза сериозно:

— Да... да, разбира се, Маи. Остави на мен.

19.

В 2:54 следобед Джош се събуди от алармата до леглото му. Само преди шест часа бе завършило упражнението му за 48-часово лишаване от сън.

— Марк е — каза гласът от другата страна на линията. — Бързо идвай в компютърния център.

Все още сънен, Джош завари там Марк, а Пийт влезе след няколко секунди. След това дойде и Стефани, която идваше от хангара, където получаваше инструкции как да използва Къртицата.

— Какво става? — попита Джош, когато всички се събраха около компютъра на Том.

— Преди трийсет минути комуникациите на ЦРУ прегряха — отвърна Том. — Американското и британското правителства са обявили най-висока степен на бойна готовност. Но не е съобщено публично.

— Нещо по-конкретно?

— Опитвам се да разбера. Сибил анализира обмена на информация. Всичко, разбира се, е кодирано. Зададох на системата задача да отдели ключовите думи в разузнавателния трафик. Ето. — Холографското изображение пред очите на Том се смени и той замърда пръсти по металната повърхност, върху която бе прожектирана клавиатурата. — Това са трите най-често срещани.

Появиха се три реда цифри.

— Това е РСА^[1] код — каза Джош и изведнъж се разбуди напълно. Беше изпълнен с енергия от възможността най-накрая да приложи познанията си по криптография.

— Какво е това? — попита Пийт.

— Това е като системата, използвана за кредитните карти — намеси се Том. — Зависи каква е степента на кодиране, но повечето кодове се смятат за неразбиваеми.

— Да, това е така за търговските трансакции — добави Джош. — Почти невъзможно е да бъде разбит ПИН кодът ти или банковата ти

парола. Но ако разгледате тези поредици от цифри, ще видите, че могат да бъдат разделени на по-малки сегменти.

— Том — каза Марк, — можеш ли да ги изведеш на големия екран?

След няколко секунди на стената се появиха цифри, големи по трийсет сантиметра.

— Изчислено е, че за разбиването на най-добрите кодове е необходимо всички компютри на планетата да работят заедно само по тази задача за нещо като 12 милиона пъти възрастта на Вселената — каза Джош. — Но този код не изглежда особено сложен.

— И имаме едно страхотно предимство — добави Том и потупа с любов бюрото пред себе си. — Единственият квантов компютър в света.

— Добре, Сибил — обади се Джош. — Мисля, че шапкарите са използвали трета степен факторизация, за да получат тези числа. Което означава, че трябва да обърнем процеса. Да вземем първата редица от цифри — 657609873. Какво ти говори тя?

Всички погледи бяха впити в големия екран. Синтезаторният глас на Сибил разцепи тишината.

— Най-точно съвпада РЕХКТХИ.

Всички мълчаха известно време, но после Том се изсмя.

— Супер! Това е майката на Си 3 Пи О, нали?

Джош седна и прокара пръсти през косата си. Имаше тъмни кръгове под очите. Наведе се напред, подпря лакти на коленете си и се загледа в екрана. После изведнъж се изправи. Всички се обърнаха към него.

— Сибил — каза той след дълга пауза. — Добър опит. Да погледнем втората поредица цифри — 6858876568.

Отново настъпи тишина. Том премятасе писалка в лявата си ръка.

— Най-близкото съвпадение е ХИДЖХКИО.

Том хвърли писалката върху конзолата, закачена за инвалидната му количка.

— Добре — въздъхна Джош. — А сега, Сибил, третата поредица — 7876345256.

Настъпила тишина, след това компютърът каза:

— СЛЕДИ НОЖ САЛ.

— О, за бога! — възкликна Пийт.

— Всичко е наред, това е анаграма — обади се Джош. — ЛОС АНДЖЕЛИС.

Марк погледна криптографа и кимна.

— Значи ченгетата подозират, че нещо голямо ще се случи в Лос Анджелис.

— Да, но най-вероятно нямат представа какво или са кодирани останалата информация. Не успя ли да изолираш и други ключови думи, Том?

— Не.

— Което значи, че и ние нямаме никаква представа какво предстои да се случи.

[1] RSA код — по първите букви на фамилиите на Рон Ревист, Ади Шамир и Ленард Аделман. Те го описват за първи път през 1978 година. Това е алгоритъм за създаване на кодове в криптографията. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2

ДРАКОН

20.

*Центърът на Лос Анджелис, 10:11 ч. Тихоокеанско време
(9 часа и 6 минути преди инцидента)*

Сенатор Кайл Форман изпъна, доколкото можа, дългите си крака от задната седалка на мерцедеса и се загледа в прелитащите покрай прозорците сгради на булевард „Пико“. Слънцето грееше ярко в безоблачното синьо небе. „Тук може и да ми хареса“, помисли си той. Когато преди четири часа излетя от летище „Кенеди“, остави след себе си сиво небе и дъжд. Понякога му беше трудно да повярва, че Лос Анджелис и Ню Йорк са част от една и съща страна. Винаги когато кацаше на ЛАКС, се чувстваше като в чужда държава, екзотична като името на града.

Колата влезе в къс тунел и той видя отражението си в стъклото — високи скули и масивна долна челюст, пригладена назад прошарена коса, големи лешникови очи, които издаваха италианския му произход. Изглеждаше уморен. Работеше много и му личеше. Кожата около очите му се бе поотпуснала, имаше бръчки в ъгълчетата на устата. Погледна куфарчето, което лежеше на коленете му, и се опита да се съсредоточи върху предстоящата работа, но мислите му продължаваха да текат все в една и съща посока — Санди. Изобщо не му се искаше да я оставя точно в този момент. Беше възможно най-неподходящият. Предната нощ я откара на пожар в болница „Маунт Синай“. Оказа се фалшива тревога, но терминът ѝ беше само след два дни. Бебето можеше да се роди всеки миг.

Проклинаше наум графика си. Искрено вярваше в каузата си, но понякога... Обаче накрая разумът винаги тържествуваше. Събитието бе планирано преди осем месеца. Нямаше как да знае.

Речта тази вечер щеше да е най-важната в живота му, кулминацията на двугодишна кампания и пълно посвещаване. Увлече се по екологията преди три години. Търсеше нова посока в кариерата си и много бързо изпита симпатия към това, което вече смяташе за най-важната кауза на епохата. Екоактивизмът, както вече обичаше да казва, бе над политиката.

Критиците на Кайл Форман — а те бяха много и от целия политически спектър — твърдяха, че той не прави нищо друго, освен да проповядва на вярващите. Той знаеше, че това не е вярно и че само за две години организацията му „Една земя“ се бе превърнала от група ентузиастични съмишленици в глобална инициатива с повече от милион членове, които плащаха членски внос. Но дори той трябваше да признае, че събитието тази вечер е по-скоро демонстрация на сила.

Не го правеше единствено за спечелване на политическо влияние, не беше и само реклама. Той искрено вярваше в каузата си, а и бе от хората, които се отдават с цялото си сърце и душа на това, към което изпитват страст. На четирийсет и три години Форман беше в разцвета си; беше един от най-популярните и обичани сенатори, на когото предричаха, че ще стигне чак до върха.

Издигането му бе забележително. Беше роден в бедно семейство и отгледан от овдовялата си майка във Форд Хайтс, Чикаго. Бе принуден да се бори за всеки свой успех. След като завърши с отличие „Йейл“, реши да се отдаде на политиката, защото вярваше, че само тя може да промени нещо. На тази арена имаше шанс да се пребори за повече положителни промени в света. Бързо разбра, че притежава вродена харизма и общува лесно с хора от всички слоеве. Тези качества, заедно с неизчерпаемата му енергия го отведоха на пътя към великите дела доста преди медиите да го направят известен.

През прозореца видя Калифорнийския конферентен център, огромния комплекс от зали и изложбени площи, в който след по-малко от осем часа щеше да поздрави от сцената хиляда ключови поддръжници. Нямаше как да не е горд и развълнуван, но все повече го тормозеше мисълта, че мястото му е на 4000 километра на изток, при Санди.

Първата кола от кортежа спря в подземния паркинг, следваше я автомобилът на Форман, а веднага след него и последното превозно средство от колоната. Четирима агенти на ЦРУ обградиха сенатора и всички тръгнаха през стъклен вестибюл към ярко осветената рецепция. Посрещна ги делегация от пет-шест души от мениджмънта на центъра. Член на неговия екип представи присъстващите. След още половин час учтиво здрависване и потупване по гърбовете Форман най-накрая стигна до апартамента си на последния етаж на хотел „Хилтън“, който се намираше до конферентния център. Хвърли сакото си на леглото,

разхлаби вратовръзката си и освободи двамата агенти на ЦРУ, които му служеха за лична охрана.

Седна на леглото и се облегна на таблата, след това набра домашния си номер. Сега там трябваше да е пладне. Изчака малко, за да се осъществи връзката, и чу успокояващото звънене. Санди не вдигна. Обзе го тревога. След още няколко позвънявания затвори и набра отново. Чувахе само звънене. Натисна отривисто копчето за прекъсване на връзката и набра мобилния телефон на Санди. Каза си, че това може да означава само едно, и въздъхна тежко. „Знаех си, че така ще стане.“

Мобилният ѝ телефон иззвъня пет пъти, преди да се включи гласовата поща. Форман примигна. Прекъсна връзката и хвърли телефона. Скочи от леглото и отиде в банята. Пусна водата, плисна си две шепи на лицето и студената вода го освежи.

Телефонът иззвъня. Той се втурна обратно в спалнята и грабна слушалката.

— Скъпи? — каза гласът от другата страна.

— Ох! Изкара ми акъла, Санд.

— Изпращах Мариан до таксито.

— Разбира се, сестра ти, как можах да забравя... — Полагаше нечовешки усилия да звучи спокойно.

— Всичко е наред — добави Санди. — Отпусни се преди речта и престани да се тревожиш!

— Добре, шефе — изсмя се той.

— И още нещо, скъпи — успех!

21.

Монтерей, Калифорния

10:13 ч. Тихоокеанско време

(9 часа и четири минути преди инцидента)

Дракон огледа хотелската стая. Четири стени, легло, баня, арсенал от оръжия. На леглото имаше два 7,62-милиметрови автомата М60, които изстрелваха по 550 куршума в минута. До тях — кутия с 1000 бронебойни патрона М61. До възглавниците лежаха два от най-мощните пистолети на света, „Смит енд Уесън“ модел 500 „Магнум“ и полуавтоматичният „Марк XIX Дезърт Игъл“ 50-и калибър на израелската армия. До тях се виждаше кожена кутия с шест ръчни гранати М67, всяка с гарантиран радиус на смъртоносно поразяване от пет метра. Колекцията завършваше с положения на възглавницата любим командоски нож на специалните части — „Фейърбейърн Сайкс“ 2.

Външният вид на Дракон беше съвсем обикновен. Той бе на четирийсет и седем години, със светлокестенява къса коса, побеляваща на слепоочията. Лицето му беше незабележително, може би само носът му бе малко по-голям от нормалното. Очите му бяха воднистосини. Носеше светлосиня риза, бежови панталони и консервативни обувки. Изглеждаше като колежански преподавател на почивка или средно ниво мениджър в свободния си ден. Само една подробност намекваше за нещо друго, за нещо мрачно — червена татуировка на дракон от вътрешната страна на лявата китка. Опащката на дракона минаваше по цялата му ръка. Съществуто имаше ужасяващи черни очи и дълъг език. И сякаш беше изплюло думите Смърт, Завоевание, Чума и Война, татуирани до него.

Външният вид на Дракон може и да беше незабележителен, но пък биографията му бе като филм за Бонд. Едно време се казваше Игор Андреевич Маканов, син на Андрей и Лена Маканови. Баща му бе пратен в Гулаг през 1975 година, където умря от гангрена, причинена от измръзване. Лена бе полякиня. Едва бе навършила 12 години, когато руснаците завзеха родината ѝ. Игор имаше сестри — Ангела и Аня,

които заедно с майка си починаха от недохранване в Москва. Игор бе най-малкият в семейството и само той от всички оцеля. Когато стана на седемнайсет, постъпи в армията. След това бе обучен в Спецназ, съветските специални служби.

През 1991 година, след разпадането на Съветския съюз, Игор унищожи всички следи от предишния си живот и се премести в Америка. Промени външния си вид и заличи миналото си. Бързо си изгради връзки с мафиотските семейства по Източното крайбрежие, които с радост възлагаха задачи на наемник без минало. В търсене на нещо по-надеждно, той се премести на юг, където стана личен бодигард на семейството на тексаски петролен магнат. Когато избраха най-младия син на семейството на висока политическа длъжност, Игор замина заедно с него във Вашингтон.

Не след дълго пътят му се пресече с този на Четиримата конници и така получи новия си прякор. След толкова години вече бе забравил рожденото си име, но спомените за страданията на семейството му бяха непокътнати. Не можеше да припише вина на конкретен човек, но знаеше, че по-скоро би се самоубил, отколкото отново да стане беден. Това беше причината веднага да се сработи с Четиримата конници, за които печеленето на пари беше всичко.

Четиримата конници изискваха да изпълнява поръчки само за тях и Дракон с радост се съгласи. Плащаха му изключително добре и той харесваше работата си. За десет години беше премахнал десетки хора по тяхно нареждане. Последното убийство стана в Холивуд Хилс, но биографията му бе богата.

Една от първите жертви на Дракон беше Виктория Брамли, юрист от Министерство на правосъдието във Вашингтон. Беше се натъкнала на някакви документи, които бе по-добре никога да не беше виждала. Фактът, че беше млада майка с две малки деца, не охладиха ентузиазма му към задачата, която изпълни съвсем чисто. Друга видна жертва беше Питър дю Фьо, осемдесетгодишен конгресмен от Небраска, който душеше покрай голяма финансова операция, планирана от Конниците. Дю Фьо беше противна стара невестулка, която миришеше на пръст. Дракон прие задачата си почти като евтаназия, направо убийство по милост.

Беше почти готов. Постави оръжията в калъфите, затвори чантите и заключи ключалките. Беше паркирал анонимната си тойота

под наем близо до вратата на мотелската стая. Бързо натовари колата, върна ключовете на рецепцията и се подписа като Майкъл Конър.

Адреналинът започваше да се разлива по вените му. Беше на почти 500 километра от местоназначението, но вече пътуваше натам.

22.

Щатска магистрала 1, Биг Сур, Калифорния

10:45 ч. Тихоокеанско време

(8 часа и 32 минути преди инцидента)

От уредбата на старата каравана се носеше песен на „Ред Хот Чили Пепърс“. Стийв Маршал беше зад волана и пееше с пълно гърло. Косата му бе подстригана съвсем късо, носеше съдрани джинси и колекционерска тениска от американското турне на „Лед Цепелин“ през 1977 година. До него седеше Тод Евънс, чиято дълга коса бе прибрана зад ушите. Той посипваше ливански кокаин върху тютюн в цигарена хартия, предвидливо поставена на кутия от компактдиск.

Отзад седеше Дейв Голдинг и играеше на „Нинтендо“, от устата му висеше джойнт. Имаше къса коса и кръгли очилца като на Джон Ленън. Беше тънък като вейка и това се подчертаваше още повече от торбестите джинси и големия суичър с емблемата на четирийсет и деветките от Сан Франциско. Приличаше на току-що спасен пленник, облечен набързо от армията освободителка. Тримата бяха студенти втора година в „Бъркли“ и отиваха в Лос Анджелис за речта на сенатор Кайл Форман в конферентния център. Бяха запалени последователи на „Една земя“, раздаваха листовки, водеха дебати и пишеха вдъхновяващи статии за университетското списание „Дейли Калифорниън“.

Караваната беше на Тод, придобивка от тримесечно яко бачкане на две места по време на втория семестър — денем в „Старбъкс“ и вечер в ресторанта на Джери на „Монтгомъри“. Произведеният през 1970 година фолксваген беше пълен боклук. От него течеше бензин, филтърът на карбуратора трябваше да се чисти на всеки 1500 километра и две от гумите бяха напълно изтъркани. Най-хубавото нещо в колата бяха стикерите на задния прозорец — „Не плащайте петрола с кръв“ и „Глобалното затопляне — горещ проблем“. След като се отдалечиха на 250 километра от Сан Франциско и тримата бяха силно учудени, че са стигнали толкова далеч. Идеята беше да се редуват зад волана, за да успеят да стигнат навреме за речта. После

щяха да намерят някоя тиха алея, да спят в караваната и при първите утринни лъчи да тръгнат обратно за „Бъркли“.

— Трябва да се изпикая — каза Дейв и хвърли нинтендото на седалката до себе си.

— Пак ли! — възкликнаха Тод и Стийв едновременно.

— Да, пак. Ужасно съжалявам.

След няколко минути видяха малка закусвалня и бензиностанция край главния път.

— Най-добре да заредим, така и така ще спираме — каза Стийв и погледна датчика за бензина. — Мамка му! Гълта гориво като змей.

— Остави старата дама на мира — отвърна Тод и потупа таблото.

Когато спряха на бензиностанцията, към тях се приближи човек от персонала.

— Само бензин — каза Тод и слезе. — Аз ще прегледам колата.

— Нека позная — студенти? — въздъхна бензинджията. — Броите си центовете, а?

— Позна, мъжки — отвърна Стийв и взе гъбата и кофата с мръсна вода до колонката. — И нямам намерение да се извинявам за това.

Бензинджията се изплю в праха и продължи да налива гориво в мълчание.

Дейв се измъкна от караваната.

— Струваш ми се пребледнял, пич — каза Тод. — Защо не ни каза, че ти става лошо в кола, женчо такъв.

Дейв му показва среден пръст и тръгна към тоалетната.

— Е, Стийв — каза Тод, като заобиколи караваната и прегърна приятеля си през раменете. — Одри вече липсва ли ти? — След това се престори, че плаче, и притисна ръка към гърдите си. — Младите влюбени пиленца!

— О, я се разкарай.

— Не, наистина — каза Тод и лицето му придоби саркастична сериозност. — Струва ми се толкова трогателно. Всички трябва да си имаме по една Одри.

Стийв раздвижи рамене, за да избута ръката му, и се отдалечи.

— Нали не мислиш, че довечера ще ѝ се случи това? — И Тод направи неприличен жест с ръка.

— Може би. Кой знае? — отвърна Стийв спокойно и посегна в караваната за портфейла си. Трябваша му пари, но също така искаше да скрие изражението си. Както винаги, Тод успя да уцели оголен нерв. Стийв ходеше с Одри Дилейни само от шест седмици, но я обичаше толкова много, че започваше да си мисли, че си губи ума. Не можеше да ѝ го каже. Беше прекалено рано. Щеше да я уплаши. Освен това искаше тя първа да му го каже. Бръкна в раницата си и извади шепа банкноти.

Дейв влезе в тоалетната и се заключи. Потеше се обилно. Застана над мивката и напръска лицето си със студена вода, като я остави да потече по шията и гърдите му. От огледалото го гледаше лице на по-възрастен мъж. Погледна си ръцете. Трепереха. Напълни мивката с вода и си потопи главата в нея. Звучите изчезнаха и той си представи, че никога няма да излезе. Помисли си, че може да умре тук. След това вдигна глава и пое дъх. Подсуши си лицето и косата със салфетка. Наведе се към огледалото, хвана главата си с ръце и заплака.

— Дейв? — Беше Стийв от другата страна на вратата на тоалетната. — Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Излизам след десет секунди.

Чу врата да се затваря. Порови в джобовете си и намери пластмасово шишенце. На него имаше етикет от аптеката: „Викодин, таблетки от 80 мг. Силни болкоуспокояващи. Само с рецепта“. Изсипа две бели хапчета в дланта си и ги погълна без вода. Изми си ръцете, напръска пак лицето си с вода и отново го изтри със салфетка. Ръцете му вече не трепереха.

23.

11:44 ч. Тихоокеанско време

(7 часа и 33 минути преди инцидента)

Караваната измина още 80 километра, преди да се повреди. Тъкмо бяха прекосили малко градче на име Горда, в което имаше закусвалня „Китоловец“, бели къщи, облицовани с дърво, знамена и басмени пердета, когато температурата на двигателя бързо се покачи и колата започна да губи мощност. Тод, който сега седеше зад волана, пусна старата каравана по инерция по бетонния мост над потока Вила, след това отби и се насочи към широк, покрит с чакъл участък край шосето.

— Страхотно! — каза Стийв и слезе.

Тод отвори от таблото капака на двигателя, който се намираше отзад, и последва Стийв.

— Ремъкът на вентилатора е отишъл.

— И какво означава това?

— Че старата дама няма да потегли — сопна се Стийв и изгледа зверски Тод.

— Значи аз съм виновен, така ли?

— Не съм казал такова нещо.

— Да, но го намекна.

— Както и да е — изсъска Стийв, обърна се и демонстративно се загледа в красивия пейзаж.

На трийсет метра под тях вълните се разбиваха в скалите, в свежия следобеден въздух хвърчаха пръски пяна, водата се втурваше към брега, а после обратно назад. Той се извърна и тъкмо се канеше да попита дали някой има гениални идеи, когато видя по моста да минава кола. Беше бяла тойота.

Тя намали и спря на чакъла зад фолксвагена.

* * *

Дракон шофираше от деветдесет минути и вече беше нервен. Усещаше вкус на кръв в устата си. Но трябваше да бъде търпелив. Докато минаваше през Горда, си помисли да спре в закусвалнята „Китоловец“, но се отказа. Беше свалил страничния прозорец и слънцето топлеше кожата му. На стотина метра от моста над потока Вила край пътя беше спряла каравана, а зад нея се въртяха трима души.

— Хей, момчета — извика той през прозореца, когато спря до тях. — Проблеми ли?

Едното хлапе беше пхнало глава под капака, а другото се извърна и отговори:

— Да. Ремъкът на вентилатора се скъса.

Дракон приближи колата до караваната и слезе. Чакълът хрущеше под краката му. Погледна си часовника. Наближаваше пладне.

Момчетата от караваната изглеждаха доста negliже. Типични студенти. Онзи, който бе пипал двигателя, имаше смазка по ръцете. Отначало Дракон протегна ръка, но като видя смазката, я оттегли с обезоръжаваща усмивка.

Тод също му се ухили в отговор.

— Извинявай, пич. Двигателят не е най-новият на света. Маслото е протекло.

Дракон усети лек пристъп на презрение към фамилиарниченето на момчето. Мразеше да го наричат „пич“.

— Дай да погледна — каза той.

Тод отстъпи. Стийв се приближи, а Дейв се въртеше на известно разстояние, близо до вратата на караваната.

— Лос Анджелис — отговори Стийв.

— Така ли? Заради момичета?

— Де да беше така — отвърна Стийв. — Кайл Форман ще изнася важна реч в конферентния център.

— Ами? — Гласът на Дракон беше напрегнат, докато измъкваше нещо изпод капака, и руският му акцент пролича. — Доста се е прочул напоследък, а? Беше време някой да се осмели да каже как стоят нещата. — Изправи се с остатъците от ремъка в ръка. — Да, скъсан е! — каза той и се ухили. — Предполагам, че никой от вас няма вратовръзка. Да, глупав въпрос.

— Не. Нямаме и копринен чорап, пич — отбеляза Дейв от другата страна на караваната. — Макар че, като се замисля, Тод може да има тайна, която не ни е споделил.

Стийв се засмя, а Тод го изгледа накриво.

Дракон усети стягане в стомаха и вкус на кръв в устата си.

— Мисля, че имам нещо, което може да ни свърши работа — каза той и си избърса ръцете в парцала, който Стийв му подаде.

Дейв се качи в колата и започна да свива нов джойнт.

Стийв се приближи към него, видя го какво прави и прошепна:

— Боже! Разкарай тези лайна!

Дейв се смути и бързо скри тревата под седалката.

Дракон се върна при тойотата, извади метална кутия изпод предната седалка и отвори капака ѝ. Вътре имаше пистолет „Яригин“ на въоръжение в руската армия, увит в парче кадифе. До него лежеше гарота от струна на пиано с кожени дръжки. Извади гаротата, затвори капака и бутна кутията под седалката.

Върна се при фолксвагена. Стийв седеше на предната дясна седалка, Дейв се бе върнал към играта, а Тод още се взираше в двигателя.

Обувките на Дракон скърцаха по чакъла, докато вървеше бавно към караваната, жицата висеше до десния му крак. Когато минаваше покрай плъзгащата се врата, усети мирис на марихуана и се усмихна. Отиде отзад и видя, че Тод вади някакъв бушон.

— Добра идея — каза Дракон, а Тод се стресна и удари глава в капака.

— Мамка му! — възкликна Тод. Видя първо две лъснати обувки, а после се изправи и застана очи в очи с Дракон.

Той опъна жицата между двата си юмрука и каза:

— Не е идеално, но ще ви помогне да стигнете до следващата бензиностанция. — И се наведе под капака, за да сложи струната около зъбчатия механизъм и алтернатора.

Тод стоеше отстрани и го наблюдаваше. Дракон се затрудни да вдене струната около водната помпа към единия край на алтернатора. Уви лявата си ръка около вала и хвана долния край на струната, който се клатеше край зъбчатия механизъм. Изтегли го нагоре, издърпа жицата, стегна я умело и върза двете кожени дръжки.

Когато извади ръцете си изпод капака, ръкавите му бяха навити и Тод зърна за миг татуировката на лявата му китка. Тя изобщо не се връзваше с външния му вид и момчето беше шокирано.

Дракон се изправи и се огледа. Тод бавно се съвзе от изненадата, и то с огромни усилия.

— Фан... фантастично — каза той и отстъпи назад. На около метър от него се намираше парапетът на моста, а зад него — разпенената вода. Чайка прелетя ниско и повлече след себе си топъл повей.

По устните на Дракон се появи лека усмивка. Разбра, че хлапето е видяло татуировката, и за миг се замисли дали да не убие и тримата. Трябваше да стане бързо, което щеше да отнеме част от удоволствието, но въпреки това щеше да е забавно. Но се отказа. Обърна се и отиде до страничната врата на караваната.

Дейв и Стийв слязоха.

— Готово — каза Дракон.

— Супер! Благодаря, братле.

— Няма проблем. Мисля, че има бензиностанция на около петнайсет километра. Там сигурно ще поправят колата и ще успеете да стигнете до Лос Анджелис.

Дракон забеляза, че по горната устна на Тод е избила пот. Махна им и тръгна към тойотата. Запали двигателя и излезе на пътя, като си мислеше със задоволство, че на тези хлапета им остават само часове живот.

24.

Санта Моника, Калифорния

13:37 ч. Тихоокеанско време

(6 часа и 40 минути преди инцидента)

— Какво? — Саймън Гардинър за малко да се задави с пържолата си.

Възрастните му родители се усмихваха спокойно от другата страна на масата. И двамата бяха загорели от слънцето, облечени с джинси и обути с удобни маратонки.

— Чу ме, Саймън — отвърна Нанси Гардинър. — Ще отидем на речта с велосипеди.

Саймън блъсна стола си назад, приближи се до прозореца и погледна към жена си Морийн, която изглеждаше малко объркана. Той беше старши съдружник в „Гардинър и Фейнстийн“, една от най-бързо развиващите се юридически кантори в града, и не беше свикнал да му нареждат — дори и родителите му. Тези дни отдавна бяха отминали.

— Не можете — настоя той и се извърна от гледката на булевард „Уилшър“, който бе на около трийсетина метра зад алеята към къщата.

— Защо, Саймън? — попита остро Марти Гардинър. — Откакто преустроихме караваната да работи на етанол, тя става за дълги разстояния, но не смятаме да замърсяваме ненужно природата... нали, скъпа? — Обърна се към жена си, която кротко седеше до него с ръце в скута.

Саймън Гардинър беше роб на собствената си представа за себе си и социалното си положение. Мразеше караваната на родителите си — беше прекалено голяма, за да влезе в подземния гараж, и повреждаше градината му. Не искаше да знае какво мислят съседите за нея. Родителите му бяха дошли с нея предния ден от селската част на Орегон и той нямаше търпение да я види как си заминава. Беше стара и до кабината имаше огромен ауспух с филтър. Изглеждаше като колата на Лудия Макс.

Върна се на масата и опря длани на нея.

— Да, татко. Но сигурно си забелязал, че тук шосетата са малко по-широки.

— Няма нужда от сарказъм — сгълча го Нанси.

Саймън Гардинър поклати глава и се изправи.

— Предавам се — каза той и излезе от стаята.

Двайсет минути по-късно възрастната двойка вече бе завършила обяда си. Преоблякоха се в еднакви червени анцузи и маратонки, взеха велосипедните си каски и метнаха раниците на рамо. Косите им бяха толкова бели, че приличаха на изрусени с много силен перхидрол. Марти бе подстриган късо, но си бе оставил дълъг бретон, който зализваше назад в младежки стил. Нанси все още си правеше прическата всяка седмица в кварталния фризьорски салон, който не се бе променил от 60-те години — там все още имаше от онези старомодни каски за сушене.

Двамата бяха преминали седемдесетте, бяха стройни и със здрав вид. Излъчваха младежка енергия и целенасоченост. Имаха тъмносини очи, почти еднакви на цвят. Това беше едно от нещата, които ги привлече един към друг от самото начало, входът към интимността, която продължаваше вече четирийсет и две години и ставаше по-силна с всеки изминал ден.

Марти излезе до караваната и Саймън дръпна майка си настрана.

— Мамо, не можеш да отидеш в този вид. Откачено е.

Тя изглежда сина си със смесица от учудване и обич.

— Саймън, повече няма да споря с теб.

— Морийн, моля те, поговори с нея — обърна се той отчаяно към жена си.

— Мисля, че вече са решили, скъпи.

— Така е — отвърна Нанси. — Знаеш колко е увлечен баща ти по борбата за чиста околна среда. Защо не се откажеш вече?

— Значи татко те принуждава?

— Не съм казала такова нещо, Саймън. Аз също вярвам в тази кауза. Но баща ти живее за нея.

Марти се върна през предната врата.

— Готова ли си, скъпа?

Нанси си сложи каската, закопча я и вдигна палец към съпруга си.

— Татко, преди да тръгнете, искам да поговорим.

— Да му се не види. Не може ли да почака, докато се върнем?

Саймън вече крачеше по коридора към кабинета си и Марти го последва. Саймън затвори вратата.

— Какво има? — попита Марти Гардинър малко по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Има ли нещо, което мога да кажа, за да ви спра?

Възрастният мъж седна на кожен стол срещу внушителното махагоново бюро на сина си.

— Виж какво, синко, не съм дете. Знам какво правя. Забравяш, че съм израснал в този град.

— Да, татко, но това е било преди петдесет години. Градът се е променил.

Марти въздъхна дълбоко.

— Саймън, майка ти е отдаден екоактивист. Дълбоко вярва в тази кауза.

— Значи го правиш заради мама? Защото ако е така...

— Не, изобщо не.

— Защо аз да не ви закарам? На мен изобщо не ми пука за замърсяването на околната среда.

Марти поклати глава.

— Нищо не разбираш, сине. — Саймън мълчеше и баща му продължи: — Я се погледни. На теб не ти пука за теб самия. Имаш наднормено тегло, преуморяваш се. Ти за себе си не се грижиш, а какво остава за света, който споделяме. Както си тръгнал, ще умреш много преди мен. — Изглежда сина си с каменно изражение. — Внимавай, сине, внимавай. — И след това излезе.

25.

Лос Анджелис

16:01 ч. Тихоокеанско време

(3 часа и 16 минути до инцидента)

Дракон паркира тойотата пред четириетажния жилищен блок в Глендейл — неугледна тухлена сграда в затънтена улица. Не бе боядисвана от 60-те години, а контейнерите за боклук преливаха по разбитата алея. Миришеше лошо.

Тръгна по стълбите. Наоколо не се виждаше никой, стълбището също беше заринато с отпадъци, а по стените имаше петна от урина. Вонеше по-лошо, отколкото на алеята. Мъжът, когото търсеше, се казваше Декстър Тейт и живееше на третия етаж. Дракон бе идвал тук седмица по-рано, за да направи офертата.

Декстър го очакваше и отвори вратата, преди Дракон да почука. Тясното антре бе боядисано в противен розово-лилав цвят и водеше към миниатюрна всекидневна с два изтърбушени фотьойла и ниска маса, покрита с бутилки и пакети цигари. В ъгъла имаше голям телевизор. По него предаваха футболен мач между „Чарджърс“ и „Бронкос“.

Декстър се тръшна в един от фотьойлите и кимна към другия. Дракон пренебрегна поканата. Декстър запали цигара.

— Бих предпочел да не пушиш — каза Дракон, сграбчи цигарата му и я смачка.

Декстър застана нащрек и понечи да протестира, но се отказа.

— Предполагам, че всичко е наред? — попита Дракон и руският му акцент пролича на думата „предполагам“.

— Разбира се. Носиш ли втората вноска?

— Всичко с времето си, г-н Тейт, всичко с времето си. Искam да видя схемата. Разкажи ми какво си свършил... моля.

Декстър сви рамене и стана от фотьойла. До едната стена имаше шкаф на „ИКЕА“, който изглеждаше така, сякаш не е сглобен правилно. Две от полиците бяха килнати. Декстър отвори едно чекмедже и извади голямо руло хартия. Отиде до масата, избута всичко

на пода и разтвори рулото. На него имаше схема на Калифорнийския конферентен център в сърцето на Лос Анджелис. Декстър вдигна няколко бутилки и ги сложи в ъглите на схемата, за да я държат разтворена. После придърпа едното кресло към масата. Дракон погледна над рамото му.

— Комплексът е огромен — каза Декстър и направи голям кръг с пръста си. — Това е приземният етаж — и той посочи една от хоризонталните линии. — Тук е рецепцията. Входовете са тук, тук и тук, има още четири от другата страна на главното фоайе. — И той заби показалец в хартията. — На приземния етаж има две големи аудитории, „Зала А“ и „Зала Б“. По една във всеки край. Събитието довечера ще е в „Зала А“, ето тук, на запад от главното фоайе. — Млъкна за миг и вдигна очи към Дракон, който се взираше в схемата.

— Над главното фоайе и рецепцията има три нива. Спортна зала, вътрешен басейн, малки помещения за срещи. На първото ниво има бар и ресторант. Но цялата сграда е добре вкопана — има шест нива под земята, от Б1 до Б6. На Б1 е разположена администрацията: офиси, складове. От Б2 до Б5 има паркинг. А Б6 е наполовина паркинг, наполовина складови помещения. Там държат всичко — от резервните електрически крушки до четириметровите видеоекрани. В задната част на комплекса е монтиран служебен асансьор. От другата страна на улицата има малък мол със супермаркет, банка, кино, два ресторанта и бензиностанция. Ето нещо, което може да ти се стори полезно. Един приятел от местния кадастър ми даде архитектурните планове на комплекса и околните сгради. Малко хора са ги виждали. Молът и паркингът срещу конферентния център са строени по едно и също време с него и всички са собственост на една и съща компания. Оказва се, че има служебен тунел, който свързва супермаркета с подземното ниво Б2 на комплекса. — И той прокара пръст по хартията. — Тесен е, но през него може да мине човек и води до електрическата инсталация на целия район. Главните табла са в конферентния център, ето тук. Влязох през тунела, за да сложа устройствата, като така избегнах проверките на охраната на основното ниво.

Дракон кимна.

— И къде постави устройствата?

— Едното е тук. — Декстър посочи шкаф близо до рецепцията на приземния етаж. — А другото, по-голямото, е на ниво Б1, точно под

„Зала А“.

— Ясно. А охраната?

— Точно толкова затегната, колкото можеш да очакваш, но устройствата са добре замаскирани и защитени, няма как от тях да изтече химикал, който да попадне в обсега на детекторите, освен това не миришат. Кучетата няма да ги усетят.

— Ами камерите? Ти как...

Декстър докосна носа си.

— Имам приятел, много талантлив оператор — усмихна се той самодоволно. — Би трябвало да работи за Спилбърг. Направи ми диск с кадри на празни коридори, който вързах към системата и пуснах на камерите, наблюдаващи участъците, на които бях. Охранителите трийсет минути гледаха кино, докато бях в сградата. Така и не са разбрали, че съм влизал.

Дракон не успя да потисне одобрителната си усмивка.

— Много хитро.

— Е? — каза Декстър и се обърна към Дракон.

Заглушителят на пистолет „Смит и Уесън“ беше на пет сантиметра от лицето му.

— Ставай.

— Ама аз...

— Нито дума. Към коридора.

Декстър Тейт сякаш бе пуснал корени.

— Коридорът? — Стана като насън от фотъйола и тръгна към вратата. — Не разбирам — каза той с треперещ глас. — Какво...

— Използвам хората само по веднъж. Мъртвите не говорят.

— Но аз няма...

— Спри.

Дракон мина покрай него към външната врата и се обърна. Декстър се взираше умолително в него. Дракон вдигна магнума и го застреля между очите. Главата на Декстър експлодира и към тавана и стените полетяха пръски кръв и мозък.

Дракон прекрачи трупа, върна се при малката маса и нави схемата. След това изтръгна дивиди плеъра изпод телевизора и пхна в джоба си айпода, който видя на една от полиците на шкафа. Забеляза якето на Декстър, хвърлено на табуретка в кухнята. Взе портфейла от джоба му, като нарочно скъса подплатата. Накрая запрати ниската

масичка към телевизора. Екранът угасна точно когато нападателят на „Бронкос“ се откъсна напред.

След като остави апартамента като след обичаен въоръжен грабеж — каквито се случваха поне десет пъти на седмица в тази част на Лос Анджелис — Дракон прибра оръжието в джоба си, мина спокойно по коридора, остави външната врата откритата и се върна в колата си. Никой не го видя да излиза.

26.

*17:02 ч. следобед Тихоокеанско време
(2 часа и 15 минути преди инцидента)*

Дракон сви на юг от глендейлското шосе към Холивуд и се вля в натоварения трафик. Навсякъде имаше ченгета. На сто метра пред него се виждаше пропускателен пункт. Дракон хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Колите бяха калник до калник и нямаше никакви отбивки чак до пункта. Извади пистолета от джоба си и го сложи до „Яригин“ в металната кутия под предната седалка. Заклучи я и хвърли ключа в жабката. Другите оръжия вече бяха в скривалище срещу конферентния център още преди посещението при Декстър Тейт.

Колата пред него бе спряна от две ченгета на мотоциклети и на Дракон му се стори, че ще го пуснат. Но тогава дадоха и на него знак да отбие. Към двете коли тръгна по един полицаи. Вторият застана до тойотата, посочи на Дракон да свали прозореца и поиска книжката му. Без да каже дума, Дракон му подаде пластмасовата карта.

— Бихте ли слезли от колата, господине?

Дракон се подчини и ченгето го претърси.

— Отворете багажника, моля.

Дракон се наведе в колата и натисна едно копче. Багажникът се отключи и капакът му се вдигна нагоре. Полицаят отиде отзад и погледна в празното отделение.

— Имате ли оръжие, господине? — попита той и се взря в очите на Дракон.

Дракон срещна погледа му с точно толкова нервност, колкото беше необходимо.

— Ъ... не, полицаи.

Ченгето тръгна да претърси и вътрешността на колата. Когато се надвеси в кабината, хвърли един поглед към натовареното движение и измърмори:

— Какво, по дяволите... — Направи крачка назад и видя колегата си, който тичаше към него и говореше по радиостанцията.

Двама старци на велосипеди прекосяваха пропускателния пункт, като се промушваха между колите. На багажниците на колелата им бяха прикрепени плакати. На единия пишеше: „2 колела — добре, 4 колела — зле“, а на другия: „Изхвърлете колите, качете се на велосипеди“.

Само след миг и двете ченгета бяха на моторите си. Запалиха ги и също тръгнаха между колите. Дракон беше учуден почти колкото полицаите, но всичко това му се стори много забавно. Усмихна се, качи се пак в тойотата и се върна в основния поток от коли.

*18:24 ч. следобед Тихоокеанско време
(53 минути преди инцидента)*

Саймън Гардинър вървеше мълчаливо на крачка пред родителите си. Стигнаха до стълбището пред полицейския участък, когато последните лъчи на залязващото слънце се процеждаха през далечните палми покрай магистралата. Виждаха се черните силуети на колите и мъгливата светлина на фаровете им.

— Липсата на самодоволство у теб е доста дразнеща, синко — каза Марти полусериозно.

— О, не се тревожи, татко, много съм самодоволен. Но да приемем, че парите, които ми дължите за адвокатските ми услуги, са част от това, което аз ви дължа, задето ме изпратихте да уча право.

— Е, все някога трябваше да се възползваме от това! — отвърна баща му.

Саймън ги поведе към мерцедеса си.

— Много съм ядосан, че не ни върнаха велосипедите — каза троснато Марти. — Наистина съм ядосан.

— О, стига, татко! Ти какво очакваше?

— Това е нарушение на гражданските ни права. Защо не направи нещо?

— Изложили сте на риск гражданските си права, когато сте решили да пренесете протеста си на градските магистрали — отвърна Саймън язвително. — Утре ще можете да си вземете велосипедите. А сега да се прибираме. Морийн прави пай с къпини.

Марти и Нанси се спогледаха.

— Ние ще продължим — каза Нанси Гардинър.

Саймън изгледа ледено и двамата.

— И какво смятате да направите този път? Да тръгнете пеша по магистралата? — Изведнъж побесня от гняв. Мразеше тези екологични глупости. Те бяха за хипитата и безделниците. Обаче някак си — от всички хора на земята — точно неговите родители бяха покварени от комунистите и започнаха да създават проблеми.

Марти се канеше да му отговори, но Нанси вдигна ръка и го спря.

— Не е далече, Саймън. Има автобус на Шесто авеню.

— О, за бога! Защо? Защо сте толкова... вироглави? Какво ви е прихванало?

И двамата мълчаха. Саймън ги изгледа ядосано, извади ключовете от джоба си и натисна дистанционното, за да отключи колата.

— Добре! Хващайте тогава проклетия автобус. Забавлявайте се.
— И им обърна гръб.

Поседя няколко минути в колата, за да се овладее. Лекарят му бе казал да не се ядосва и да внимава за кръвното си налягане. Но откакто родителите му дойдоха, се случваше точно обратното. Удари волана и започна да ругае. Почувства се малко по-добре, след като изпусна парата. Те бяха свестни хора, просто бяха объркани.

„Може би ги хваща и старческото оглупяване“, помисли си Саймън и изведнъж си представи майка си и баща си с трийсет години по-млади. Спомни си как излизаха и оставяха него и брат му с бавачката. Бяха облечени в най-хубавите си дрехи и изглеждаха невероятно елегантни — бяха богати, успели и много красиви. А той си пожелаваше да стане точно като баща си, когато порасне, и също като него да има красива съпруга — ако не колкото майка му, то поне приблизително.

Въздъхна дълбоко, завъртя ключа в стартера и потегли от паркинга.

Видя ги след двайсет метра да вървят ръка за ръка по тротоара. Отначало не го забелязаха. Личеше, че са щастливи. Сякаш се наслаждаваха на приключението. Нанси се изсмя, погледна Марти и го целуна по бузата, после склони глава на рамото му.

Чуха колата и се обърнаха. Саймън спря до тях, свали прозореца и надникна през него.

— Няма нужда — каза Марти.

— Знам. Но ако не влезете, ви обещавам, че ще карам из Лос Анджелис и ще форсирам на всеки знак стоп, докато не счупя двигателя. Такъв облак изгорели газове ще вдигна, че ще се вижда от космоса.

28.

Калифорнийският конферентен център, Лос Анджелис

18:30 ч. Тихоокеанско време

(47 минути преди инцидента)

Стана нервен точно навреме, четирийсет и пет минути преди да излезе на сцената. Кайл Форман познаваше добре ритуала и крачеше тревожно из стаята. След три минути на вратата се почука.

— Добре — каза Форман и си оправи вратовръзката пред огледалото. — Да вървим.

В коридора към агентите на ЦРУ се бе присъединил и униформен полицаи. Единият от ЦРУ поведе, а другият вървеше най-отзад. След толкова години под прожекторите сенатор Форман бе свикнал с охраната, но тя никога не му даваше усещане за пълна сигурност. Както всички останали и той бе гледал кадрите, на които пръсват черепа на Кенеди с куршуми, долетели поне от две посоки. Години по-късно и Роналд Рейгън за малко да предаде богу дух, когато Джон Хинкли младши реши да се развихри. Хората около него не можеха да направят почти нищо, за да го предпазят.

Хотелската стая беше на седмия етаж на хотел „Хилтън“ зад Калифорнийския конферентен център. Двайсететажната постройка беше винаги пълна. Асансьорът ги свали до третия етаж, където фоайето беше заключено. Щяха да го вземат оттам след точно дваайсет и девет минути и през покрит със стъкло мост да го заведат на първото ниво на конференцията център. След това друг асансьор щеше да го свали на приземния етаж, а оттам щеше да се придвижи зад сцената точно три минути преди определения за излизането му час.

Във фоайето го чакаха малка група хора. Генералният мениджър на целия комплекс — конференцията център плюс хотела — се ръкува с него, а млада жена с прилепнала черна пола и бяла риза му предложи чаша шампанско. Той отказа и помоли за минерална вода „Перие“ с лед и лимон.

— Нямате ли нужда от едно за отскок? — пошегува се генералният мениджър и отпи от своето шампанско.

— Никога преди да изляза на сцена — отвърна Форман. — Но после... това е вече друга работа.

Форман седна и благодари на сервитьорката, когато тя остави водата на масата. Агентите на ЦРУ стояха до вратата, униформеният полицаи се разхождаше по коридора отвън. Черен хеликоптер на лосанджелиската полиция прелетя покрай прозореца и всички глави се извърнаха натам.

— По всичко личи, че се грижат за мен — каза Форман и вдигна чашата си. — За специалните служби! — Усмихваше се, но дълбоко в себе си беше неспокоен, дори повече от обикновено преди излизане на сцената. — А сега, дами и господа — добави той, — ако нямате нищо против, искам още веднъж да си прегледам речта.

Асистентът на Форман постави внимателно ръка на рамото на генералния мениджър. Той разбра знака, подаде празната си чаша на сервитьорката и поведе малката група към коридора.

— Успех, сенаторе — извика той.

Форман вдигна глава и промълви „благодаря“, а асистентът му подаде речта и червен химикал.

От опит знаеше, че най-доброто средство против нервност е да си намери работа. Но тази вечер имаше и нещо друго, което не можеше съвсем да си обясни. „Може би просто се тревожа за Санди“, опитваше се сам себе си да убеди. Това, което усещаше, беше по-дълбоко от обикновена тревога. Нямахше представа откъде се е взело и изобщо не вярваше в такива неща като шесто чувство, но усещането беше необяснимо. Най-точно можеше да се опише като предчувствие.

29.

*19:00 ч. Тихоокеанско време
(8 минути преди инцидента)*

Нанси и Марти Гардинър стигнаха до конферентния център само няколко минути преди събитието. На вратата ги посрещна служител на комплекса и ги избута напред по опашката пред трима младежи. Единият, висок млад мъж с дълга коса, понечи да протестира, но приятелят му, който носеше торбести джинси и суичър на четирийсет и деветките от Сан Франциско, го ритна по глезена и той замълча.

Намериха си лесно места. Марти извади стар театрален бинокъл от раницата си и го подаде на Нанси. Тя го сложи в скута си за миг, докато вадеше пластмасова кутия от чантата си. Махна капака ѝ и бръкна вътре. Извади сандвич, увит в сребристо фолио, и го подаде на съпруга си. Върна капака на мястото му и взе театралния бинокъл, но успя да види само черната завеса пред сцената.

Марти си погледна часовника и каза делово:

— Организацията не ми изглежда много добра. Ще закъснеят.

— Спокойно, скъпи — отвърна Нанси. — Не сме в армията...

Поне стигнахме навреме.

Марти се усмихна и я потупа по ръката.

— Страхотен сандвич — каза той и отхапа още веднъж.

30.

19:10 ч. Тихоокеанско време

(7 минути до инцидента)

Дракон бе заел своето място точно на 103 метра от тях, но далеч не се чувстваше така удобно. Беше седнал на касета и бе покрит с камуфлажна мрежа. Пред него бяха двата му автомата М60. На пода вдясно лежеше кутията с амуниции. Вляво беше кожената кутия с шестте гранати М67. Верният му магнум бе затъкнат на колана заедно с „Марк XIX Дезърт Игъл“. В джоба си носеше „Ягирин“.

Извади малко дистанционно от джоба на панталоните си. Между стъпалата му имаше метална кутия, върху която се виждаше редица лампички. Дракон прокара пръсти по бутоните на дистанционното и въведе цифров код. Една от червените лампички светна в зелено. След това той натисна „Ентър“ и останалите червени светлини също станаха зелени. Беше готов.

31.

Зала А, Калифорнийски конферентен център

19:14 ч. Тихоокеанско време

(3 минути до инцидента)

Светлините блеснаха и Кайл Форман излезе на голямата сцена под бурните аплодисменти на публиката. Не спираше да маха, докато вървеше към трибуната. Измина цяла минута, преди зрителите да се успокоят и да си седнат по местата.

— Добър вечер — каза той. — Изключително съм развълнуван да видя тази зала пълна и знам, че много от вас са пътували дълго, за да са тук тази вечер. Но това също е демонстрация на сила. — Той разтвори ръце, сякаш се опитваше да прегърне публиката. Хората се разшумяха. — Харесва ми да се сравняваме с кръстоносци, защото, нека не се заблуждаваме, ние водим война. Война на идеологии. И аз от дъното на сърцето си вярвам, че това е война на правдата срещу неправдата. Война, в която няма да се пролее кръв, но въпреки това тя е опит да се предотврати смърт. Единственият начин да спасим планетата си е да влезем в тази битка — и да я спечелим. — И той удари по катедрата с длан. — Неправдата не бива да победи. Нашата идеология е по-силна.

Бурни аплодисменти. Хората отново се изправиха на крака.

— Подготвил съм кратък филм, който искам да видите — обяви Форман и изведнъж светлините угаснаха, а в дъното на сцената грейна огромен екран.

Филмът започна с кадри на откъртващи се и падащи в океана ледници и продължи с драматични сцени от бури. През цялото време се чуваше гласът на Форман, който коментираше как средните температури непрекъснато нарастват и за това са виновни повишените нива на въглероден двуокис в атмосферата. Появи се диаграма с ярки цветове.

Тогава избухна първата бомба.

Отначало хората усетиха само вибрациите. Залата се разтресе като изображение от клатещ се прожекционен апарат. Повечето си

помислиха, че е станало земетресение. Но тогава се чу силен гръм и вратите на помещението излетяха навътре, а над зрителите захвърчаха парчета метал и дърво. Стоманен прът се удари в един от трите големи полилея и хиляди стъкълца се посипаха по главите на публиката като градушка. Светлините угаснаха, залата избухна и взривът уби половината хора вътре.

Кайл Форман видя от трибуната как вратите се разбиха и парчетата полетяха из помещението. Той се скри отстрани на сцената и оттам наблюдаваше чупенето на стъклата, леещата се кръв, хвърчащите във въздуха откъснати крайници. Падна от подиума върху нещо меко. Изправи се на колене и погледна надолу. На слабата светлина, процеждаща се през отвора, където преди бе имало врата, видя обезглавения труп на един от охранителите. Само преди две секунди този мъж бе стоял пред сцената и се бе взираше в публиката.

Когато избухна и вторият взрив, Форман падна отново. Покри главата си с ръце и се мушна под маса в единия край на залата. Тази експлозия беше много по-мощна. Помещението така се разтресе, че таванът за малко да падне. На десетина сантиметра над главата му се чу пронизителен звук и той събра смелост да отвори за малко очи. На стената се бе появила пукнатина, която с бясна скорост растеше към тавана. Залата отново се разтресе и крясъкът на срутващи се тухли и счупено стъкло се смеси с пукането на пожара. Форман чу писъците и гърлените стонове на стотиците, които изгаряха живи.

Погледна зад себе си и видя нещо, което му заприлича на метален екран, но после осъзна, че е плъзгаща се стоманена врата. Хвърли се отчаяно през малката пролука и се опита да затвори след себе си. В залата изригна огнено кълбо и дори през металната преграда топлината беше унищожителна. Той излетя назад и се стовари върху купчина пластмасови контейнери, които се разсипаха по пода. През ръката му премина остра болка.

Изправи се и успя да различи очертанията на помещението — тесен коридор с врата в дъното. Запрепъва се в мрака към нея, а горещината от залата още изгаряше гърба му. В тъмното му беше трудно да открие дръжката, но накрая напипа метал и натисна. Беше заключено.

Мислите му препускаха. Извади мобилния си телефон. Екранът светна и Форман установи, че сигналът е съвсем слаб. Отчаяно набра

911. Чу звънене, а след това тракане.

Погледна екрана с невярващи очи. На него пишеше: „Връзката е прекъсната“.

Набра отново. Изписаха се думите „Няма сигнал“. Удари телефона с юмрук и изкрещя. Екранът угасна и той отпусна отчаяно ръце.

Обърна се, за да огледа коридора. Очите му шареха в мрака като на диво животно. Потеше се обилно и дишаше на пресекулки. Не виждаше друг изход. Пред него беше адът на залата. Зад него — заключена врата. Започна да удря по вратата, а накрая закрещя.

32.

Сателитите бяха общо трийсет и два, изстреляни в орбита преди седем месеца. Всички те — от „Голямо око 1“ до „Голямо око 32“ бяха качени в космоса на един курс от совалката „Индевър“. В момента образуваха пояс около Земята на височина около 36 000 километра. Движеха се в геосинхронна орбита, което означаваше, че пътуваха през космическото пространство със същата скорост, с която Земята се въртеше около оста си. А това пък значеше, че всеки от сателитите стоеше над определена точка, „висеше“ над нея, така да се каже. Всички спътници заедно наблюдаваха около 98 процента от земната повърхност. И бяха оборудвани с едни от най-модерните дигитални устройства за събиране и обработване на информация, които КАРПА можеше да предложи; такива машини нямаше да бъдат инсталирани на обичайните сателити на НАСА и Европейската космическа агенция поне още двацет години.

Спътниците „Голямо око“ забелязваха и най-малкото „необичайно раздвижване“ на планетата. Те можеха да филтрират почти мигновено всяка „регистрирана“ или „законна“ експлозия и да уведомят „Е-форс“ за естествени катаклизми над определени нива. „Голямо око“ разбираше веднага, ако някъде се случи земетресение, изригне вулкан, взриви се бомба или започне катастрофално изтичане на газ. Спътниците биеха тревога и когато избухнеше масова престрелка или бунт.

Но откриването на инцидента беше едва началото. Едно „Голямо око“, което бе по-малко от автомобилен двигател, имаше по-мощен процесор за обработка на информация от Пентагона. Можеше да анализира химическия състав на изтичащия газ в сграда до последния атом. Можеше да направи тримерни снимки с висока резолюция на пращинка от разстояние 35 хиляди километра и да засече топлината на човешко тяло пет етажа под земята. Можеше да чуе биенето на сърце.

„Голямо око 7“ се намираше на 36 000 километра над Южна Калифорния, когато на 34 градуса, 02 минути и 22,77 секунди северна ширина и 118 градуса, 16 минути и 03,93 секунди западна дължина, в

Калифорнийския конферентен център в Лос Анджелис, избухна бомба. Първият взрив беше в 19:17:36 часа Тихоокеанско време, вторият — в 19:17:41. Енергията от експлозията пътуваше със скоростта на светлината и ѝ трябваша 0,12 секунди, за да стигне до фотоелектрическите детектори и рецепторите за гама-лъчение на „Голямо око 7“. Шест десети от секундата по-късно централният процесор предаде команда на ретроракетните двигатели да преместят сателита и да насочат детекторите за радиация над участък с диаметър километър и половина около епицентъра. След още секунда и три десети дванайсетте детектора започнаха да събират информация. Данните за химическите емисии и звука щяха да достигнат по-късно до спътника и щяха да бъдат добавени към останалите, за да се получи по-пълна картина на случилото се.

Двете експлозии станаха през интервал от 4,7 секунди, като втората беше по-мощна от първата. Скоростта на детонацията — или на фронта на ударната вълна — беше 5.684 километра в секунда за първия взрив и 6.092 километра в секунда за втория. Детекторите на „Голямо око 7“ бързо засякоха точното място на двете експлозии. Първата се бе случила на приземния етаж на Калифорнийския конферентен център, а втората — на първия подземен етаж, точно под „Зала А“. Първоначалните резултати от детекторите за радиация показаха, че взривовите не са били ядрени. От вида на експлозиите и скоростта на ударната вълна се виждаше, че най-вероятно става въпрос за някакъв вариант на NBX-1, смес от динамит и RDX — бяло кристално вещество, често наричано и хексоген, съставено от калциев хлорид и парафин.

Още преди в „Зала А“ да избухне огнено кълбо със средна температура 6670 градуса по Целзий — а това стана седем секунди след втория взрив — „Голямо око 7“ изпрати предупредителен сигнал в Първа база. Заедно с него натам замина и цялата информация, събрана от двете експлозии до този момент — пакет от малко повече от три гигабайта. След това „Голямо око 7“ осигуряваше непрекъснато опресняване на данните с всичко новополучено.

Първият човек извън Калифорнийския конферентен център, който научи за катастрофата в центъра на Лос Анджелис, беше техникът от Първа база Том Финеган. Това стана 9,2 секунди след втория взрив.

33.

Първа база, Тинтара

7:27 ч. вечерта, Тихоокеанско време

Всички се бяха събрали в компютърния център. На големия екран имаше карта на Лос Анджелис.

— Ето какво знаем досега — започна Марк Харисън. Той стоеше най-близо до големия екран. Носеше черен гащеризон и ботуши. Новината го завари на обучение със Стефани и Пийт. — Един от сателитите „Голямо око“ е засякъл две мощни експлозии на 34 градуса, 02 минути и 22,77 секунди северна ширина и 118 градуса 16 минути и 03,93 секунди западна дължина. Първата е станала преди единайсет минути, в 19:17 часа Тихоокеанско време. Втората е малко след нея.

Изображението на екрана се промени и компютърът се съсредоточи върху въпросната точка. Появи се сателитно изображение на центъра на Лос Анджелис и Калифорнийският конферентен център започна да се увеличава. Скоро всички видяха голям комплекс между булевард „Санта Моника“ и магистралите за пристанището. На покрива имаше две огромни дупки, а около изтърбушената сграда се забелязваха изкопи, които приличаха на лунни кратери. Изображението се увеличи още и тогава стана ясно, че зеещите черни дупки са нацърбени отвори в металния покрив точно над епицентровете на експлозиите. Около целия комплекс се виждаха полегнали бетонни колони, купчини изкривен метал и килим от счупено стъкло. Окото на сателита се премести и се съсредоточи върху сградата. Появиха се розови и червени парчета и овъглени човешки форми.

Всички в компютърния център мълчаха, чуваше се само бръмченето и потракването на множеството машини в помещението. Гласът на Марк наруши тишината.

— Някои от вас може би разпознават тази сграда. Това е Калифорнийският конферентен център. По време на експлозиите в него се е провеждало специално събитие — основателят на „Една земя“, сенатор Кайл Форман, е произнасял реч. Залата, в която е

говорел, побира 1100 души и всички места са били запълнени, пред главния вход на комплекса е имало опашка.

— Някакви данни за броя на жертвите? — попита Питър.

— Няма как да знаем със сигурност. Местните спасителни служби пътуват натам. Можем само да направим информирано предположение на базата на данните от „Голямо око“. — Марк пристъпи към главния компютър. — Сибил, покажи ни статистиките от експлозиите?

Женският глас на компютъра отвърна веднага и в същото време на големия екран се появили цифри.

— Според „Голямо око 7“ първият взрив е имал скорост на детонация 5,684 километра в секунда, а вторият — 6,092 километра в секунда. Температура в епицентъра на първата експлозия — 6670 градуса по Целзий; на втората — 6900 градуса по Целзий.

— Пийт — каза Марк и се обърна към него. — Ти си експертът. Преведи ни тези числа.

Питър Шерингъм поклати глава.

— Никак не изглежда добре — каза той и прокара ръка през косата си. — Всъщност е много зле. Всеки взрив се равнява на избухването на един тон динамит. От порядъка е на най-големите въздушни бомби, пускани в Ирак.

— По последни данни от „Голямо око 7“ първият взрив е с еквивалент 0,9 тона динамит, а вторият — 1,2 тона — потвърди Сибил.

— А видът експлозив? — попита Пийт и се приближи към Том и компютъра. — Някаква информация от сателита, Сибил?

— Предварителният спектроскопски анализ показва наличие на поне 24 различни вещества. Най-често срещаните са калциев хлорид и парафин, наблюдават се и високи нива на фосфор.

— Да, това е НВХ.

— Какво е това? — попита Джош.

— Много мощен пластичен експлозив, използван от армията. Такива поражения могат да бъдат нанесени с парче колкото юмрук. Няма миризма и се крие много лесно. Изключително подходящ избор за подобен атентат.

— Кой друг, освен военните го използва? Характерен ли е за определени групи?

— Да, беше любим на „Ал Кайда“. Чеченските бунтовници също го използват. Както и иракската съпротива. Популярен е.

Марк отиде при Пийт и Том зад конзолата.

— За какви поражения става въпрос?

Пийт поклати глава, заби поглед в обувките си и въздъхна тежко.

— Картината ще е много грозна, Марк. По моя преценка 90 процента от хората в радиус от 30 метра загинали. Но нямаме данни за местоположението на бомбите и структурата на конференцията център. Виж какво стана на 11 септември. Кой да предположи, че кулите ще се срутят?

Отново настъпи мълчание. Никой не знаеше какво да каже. Този път първа проговори Стефани.

— Марк, ти какво мислиш?

— Че не сме готови.

Питър, Джош и Стеф започнаха да протестират едновременно.

— Почти завършихме обучението. Знаем какво правим — заяви Джош.

Марк вдигна и двете си ръце.

— Разбирам ентусиазма ви. Заслужава възхищение, но не можем да рискуваме...

— Не говори глупости, Марк — обади се Пийт.

Марк изглеждаше озадачен, но после каза:

— Добре. Спасителните служби пътуват нататък. Можем да им предложим помощ оттук — данни от сателита, всичко, което може да им свърши работа.

— Това са пълни глупости, Марк, и ти много добре го знаеш — сопна се Джош. — Ние можем да достигнем части от сградата, до които спасителните екипи няма да имат достъп. Можем да транспортираме ранените до болници, да гасим пожари, да стабилизираме покрива, с подемните си машини да спасим оцелелите. Толкова много работа можем да свършим, за бога!

Марк се извърна към него.

— Да бе! От твоята уста прозвуча толкова лесно! Да не мислиш, че ми е леко да загърбя такова бедствие? Не по-зле от мен знаеш, че ако отидем неподготвени, можем повече да навредим, отколкото да помогнем. Това не е игра. — След това с нетипична за него злоба

добави: — Бъди благодарен, че не ти трябва да взимаш това решение, приятел.

Джош настръхна, но пое дълбоко дъх и замълча.

— Най-доброто, което можем...

— Господине? — обади се един от техниците.

Марк се обърна към него.

— Да?

— Приоритетно обаждане. Сенатор Мичъл.

Марк се приближи към големия екран, на който се появи лицето на мъж, прехвърлил шейсетте, с бяла, пригладена назад коса. Имаше пронизителни кафяви очи и малка уста. Сенатор Евън Мичъл беше най-горещият поддръжник на Марк при създаването на „Е-форс“.

— Сенаторе.

— Сигурно вече си чул.

— Да.

— Какво смяташ да правиш?

— Не сме готови да действаме. Съжалявам.

— Жалко — каза Мичъл. — Гласувахте ли? — И се взря в лицето на всеки от екипа, като започна от Джош, който му се стори най-напрегнат.

— Не сме демократична структура.

— Разбирам, че не сте. Но ми се струва, че се налага да сте готови.

— За какво говорите?

— Засечено е обаждане от мобилния телефон на сенатор Кайл Форман. До 911. Жив е, или поне е бил преди няколко минути. Трябва да го измъкнете оттам заедно с всички останали, които успеете да спасите.

Всички мълчаха. Джош се взираше в Стефани, която отказваше да срещне погледа му. Том седеше с ръце в скута и по устните му играеше лека, неразгадаема усмивка.

— И не подлежи на обсъждане?

— Разбирам тревогата ти, Марк, повярвай ми.

— Но искате да изложи на опасност живота на членовете на екипа и да рискувам да се провалим още на първата мисия. Страшна реклама ще си направим.

— Струва ми се, че това не е оценката, която хората ти заслужават. — Сенатор Мичъл огледа всички отново.

— Изопачавате думите ми, сенаторе — отвърна Марк. — Имам пълно доверие в екипа си.

— Отлично. Значи се разбрахме. Дръж ме в течение.

— Почакайте — каза Марк. — Как, по дяволите, сте разбрали, че сенатор Форман е ползвал мобилния си телефон?

Сенатор Евън Мичъл се усмихна набързо.

— Не се прави на толкова изненадан, Марк. На мен ми се струва, че е очевидно. Кайл Форман е много важен човек. Телефонът му се подслушва поне от година.

34.

Марк Харисън седна на табуретка до работната станция на Том Ериксън, кръстоса крака и скръсти ръце на гърдите си. След малко погледна към екипа си, който се бе събрал около него.

— Е, това е. Да се захващаме за работа.

— Марк... — започна Стефани.

Той вдигна ръка.

— Достатъчно думи се изговориха, Стеф. Искам само да знаете, че не съм се съмнявал в способностите ви. Просто това никога не е било тествано в реални условия. Това е...

— Рисковано? — попита Джош.

Марк поклати глава.

— Не само.

Том изведе схемата на Калифорнийския конферентен център на големия екран.

— Комплексът има две части — започна той. — Първата е 20-етажният хотел „Хилтън“. От изображенията, които получихме от „Голямо око“, излиза, че се е отървал леко, има само повърхностни поражения. — В единия край на екрана се появиха направени от въздуха снимки на висока сграда със счупени прозорци.

— На първия етаж има мост, който свързва „Хилтън“ с конферентният център. Или поне е имало. Срутил се е. Другата сграда е самият конферентен център. Това е ниско масивно здание само на четири етажа, но разположено върху голяма площ. Освен това има шест нива под земята. Най-вече пространство за паркинг, но има и административни помещения и складове. Шест асансьора обслужват десетте етажа на комплекса. Има и четири стълбища, по две от всяка страна на сградата. — Том прокара ръце по виртуалната клавиатура и курсорът посочи стълбищата. — Има и голям служебен асансьор, ето тук. — Червеният курсор се премести към дъното на сградата. — С него се стига до главната складова площ на Б6, най-дълбокото ниво на комплекса. Движи се от Б6 до приземния етаж, но не отива нагоре към по-високите етажи.

— Добре, Том. Ами околността? — попита Джош.

— Комплексът се намира в центъра на Лос Анджелис, близо до кръстовището на магистрала 10 и 110. На югоизток има голям подземен паркинг. Точно срещу главния вход се намира малък мол със супермаркет, закусвалня и бензиностанция.

— Добре — каза Марк. — Както знаете, където можем, си сътрудничим със спасителните екипи. Доколкото разбирам, вече са мобилизирали „Бърза помощ“ и пожарникарите. Оперативният координатор ще бъде уведомен. Като навсякъде след 11 септември и там имат добре отработени процедури за реакция при такива инциденти. Поне се надявам да е така. Нашите заповеди са ясни. Трябва да се концентрираме върху сенатора и хората, които са с него. Джош, ти тръгваш напред с „Горила“. Стеф и Пийт, вие ще го следвате с „Биг Мак“. Ще прегледаме оборудването, което ще ви е необходимо, и ще го натоварим възможно най-бързо.

— Ами Май? — попита Стефани.

— Предполагам, че е при майка си в Хюстън. Веднага ще ѝ се обадя. Ако има възможност да дойде с нас, ще пратя да я вземат. Там имаме база с „Горила“ на постоянно разположение. Трябва да стигне в Лос Анджелис едновременно с вас.

— Том — добави Марк, — трябва да ми кметът и координаторът по извънредните ситуации.

— Сигурно са потънали до шия в този случай.

— Наясно съм с това, но трябва да съгласувам всичко с тях. Ако някой окаже каквато и да е съпротива, търси директно губернатора.

35.

Калифорнийският конферентен център, Лос Анджелис

Първи за експлозиите в Калифорнийския конферентен център сигнализираха гражданите извън обхвата на ударната вълна, които избегнаха пораженията и успяха да се доберат до мобилните си телефони. Повечето се обадиха у дома на любимите си хора, но няколко набраха 911. Информацията бе предадена на регионалния координатор по извънредните ситуации, който се намираше на три километра от взривената сграда. Служителите в офиса му бяха чули и усетили избухването на бомбите, но чак след като им се обадиха, разбраха, че се е случило голямо бедствие.

Координаторът беше опитен служител и бе работил по десетина големи инцидента в Лос Анджелис, откакто зае този пост преди десетилетие. Познаваше добре системата за управление на бедствия и аварии и веднага пристъпи към действие. Първо се обади на окръжния оперативен център по извънредните ситуации, който се намираше на пет километра от неговия офис. Служителите там не бяха чули и усетили нищо, не само защото бяха по-далеч от епицентъра. Тяхната сграда реагираше на подобни трусове, както супертанкер на удар на лодка играчка. След като им докладва, координаторът остави заместника си да движи нещата и замина за окръжния оперативен център.

След това се обади на оперативния координатор и на началника на здравната дейност. Те също тръгнаха веднага към окръжния център. По пътя оперативният координатор звънна на губернатора на Калифорния, на шефа на противопожарната охрана, началника на полицията и на спасителите. Междувременно шефът на здравната дейност се свърза със здравните власти, които незабавно приведоха в готовност болниците и мобилизираха „Бърза помощ“ и Червения кръст.

Съветниците от окръжния център се свързаха с началника на администрацията, бреговата и пристанищната дирекция, отдела за защита на децата и социалните служби. При тази първа вълна от

обаждания беше предупредена и дирекцията по паркове и градини, за да могат, ако се наложи, да подготвят площите си за евакуация.

Веднага щом чу новината, губернаторът се обади на Федералната агенция за управление на извънредните ситуации, Агенцията по сигурност на транспорта и Белия дом. След консултация с президента, служители на Белия дом се свързаха с Министерството на вътрешната сигурност, ЦРУ, ФБР и Северноамериканското командване за авиокосмическа отбрана (НОРАД), което имаше втората по големина мрежа от сателити в света.

Йерархията бе бързо установена. Според протокола ситуацията трябваше да бъде управлявана на местно ниво, докато не се получи молба за помощ отвън. Незабавното обаждане до федералните власти се налагаше, защото никой не бе сигурен дали това е изолиран инцидент. След като се намесиха и федералните агенции, йерархията в Лос Анджелис започна да се оформя. А на терен — на фронтовата линия — нещата се задвижиха.

Методистката болница в Шугър Ланд, Хюстън, Тексас

Дигиталният часовник на стената показваше 21:25. Нощта навън бе окъпана в неоновите светлини на града. От осмия етаж на болницата Маико Бюканън виждаше Джордж Буш Парк като малко тъмно петно, сгушено в градския блясък.

В стаята беше много тихо, чуваше се само бръмченето на обдишващия апарат и спорадичните потраквания на машините, които поддържаха живота на майка ѝ Ери. Май се върна от прозореца и седна на стола до леглото. Виждаше само част от лицето на майка си — меката бледа плът около маската на респиратора и потрепващите клепачи, които бяха станали почти прозрачни. Бялата коса на Ери Като, все още буйна и гъста, бе праметната на лявото ѝ рамо. Изпод десния ръкав на нощницата ѝ излизаха две тръбички, които влизаха в лъскава кутия до леглото ѝ.

Май хвана ръката на майка си.

— Не ти е било леко цял живот, нали, мамо? — каза тя тихо. — И точно когато вече можех да ти помагам, получи удар.

През ума ѝ се втурнаха спомени. Образът на строгия ѝ баща, който твърдо вярваше, че жените трябва да се омъжат възможно най-рано и никога да не работят извън дома си. Май го ненавиждаше още преди да навърши десет и бързо разбра, че за да му натрие носа, трябва да прави точно обратното на това, което той очакваше от нея. Нямахме намерение да последва примера на майка си и да му се подчинява.

Маико бе отличничка в училище, спечели стипендия за колеж и се изнесе от къщи. Баща ѝ се отказа от нея. Забрани на майка ѝ да я вижда. Но тя, разбира се, пренебрегна заповедта му. Пет години Ери и Май се срещаха тайно винаги когато имаха възможност. Май отиде на погребението на баща си само за да подкрепи майка си. Учуди се на хладнокръвието си, докато спускаха ковчега му в земята. Дори не изпита облекчение — отдавна беше надживяла всичко това.

Забременя в колежа и сигурно това също беше част от бунта ѝ. Бащата на детето ѝ така и не разбра каква роля е изиграл в живота ѝ. Бунтарската ѝ натура ѝ даде сили да задържи детето, да роди дъщеря си Грета и да продължи да учи. Завърши първа по успех във випуска.

След това настъпи най-трудната част, която бе продължила до скоро. След като защити докторска степен, Маико започна работа в НАСА и се издигна в йерархията. Докато навърши 32 години, вече бе летяла като командир на мисия на „Дискавъри“. Ставаше все по-добър астронавт, но в личния живот не ѝ вървеше. Омъжи се и се разведе. Откри, че е жертвала прекалено много, за да постигне целите си, и вече трудно може да постигне баланс между семейството и работата. Грета започна да се отчуждава от нея, когато навлезе в пубертета. Май рядко я виждаше, а когато се събираха, едва разменяха по някоя дума.

На вратата леко се почука и млада жена надникна в стаята. Имаше игрива физиономия, гъста черна коса и прекалено много грим. Известно време гледаше стреснато.

— Мамо.

Май стана и отиде да прегърне дъщеря си. Момичето стоеше като истукан и Май се отдръпна.

— Виждам, че и ти се радваш да ме видиш — каза тя по-скоро тъжно, отколкото саркастично.

Момичето дъвчеше дъвка. Сви рамене.

— Мислех, че не ти пука за мен.

— Какво значи това?

Грета пак сви рамене.

— Как дойде?

— Татко ме докара.

Отидоха до леглото и Грета попита:

— Защо си тук?

— Тя ми е майка. Ти какво очакваше?

— Мислех, че си прекалено заета да си играеш на космонавт.

Май я изгледа ядосано.

— Ако си дошла да ме обиждаш, по-добре се връщай при втория си баща.

Настъпи болезнено мълчание.

— Виж... — започна Май.

— Не си прави труда, мамо. Ние сме такова клише — отчуждени майка и дъщеря, които се събират заради болната баба.

— Защо, ти... — Май се изправи, на лицето ѝ бе изписан гняв. Изпод левия ѝ ръкав нещо изписука. Тя инстинктивно оголи ръката си. На китката ѝ имаше метална гривна с екран с висока резолюция, който светна като фар в тъмната стая. На него се появи лице.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Грета.

Май не ѝ обърна внимание и направи върховно усилие да се овладее.

— Марк, каква приятна изненада.

— Извинявай, Май. Не биваше да те безпокоя, но...

— Какво е станало?

— Две бомби са избухнали в конферентен комплекс в центъра на Лос Анджелис.

— Но ние още не сме готови.

— Готови сме... отпреди три минути.

Май преглътна с мъка.

— Добре.

— Имаме нужда от теб.

Тя се извърна от екрана и забеляза шока на лицето на дъщеря си, след това усети как момичето потъна в някаква друга дълбока емоция. Каква беше тя? Тъга? Презрение? Съжаление? Обърна се към малкото екранче и кимна.

Противопожарна команда 9, Лос Анджелис

Капитан Джеймс Макнали беше на петдесет и девет години. Той бе в един от първите камиони, които пристигнаха пред Световния търговски център на 11 септември 2001 година, и в онзи ден видя как загинаха десетки негови колеги. Година по-късно се пенсионира и се премести в Лос Анджелис с болната си жена инвалид, Джералдин. Но скуката на ранното пенсиониране го убиваше, затова започна работа като пожарникар в Лос Анджелис. Отначало само като инструктор, но не можа да устои на миризмата на пожара и битката между човека и стихията.

Получиха обаждането в 7:22 вечерта и тръгнаха само след деветдесет секунди. Колите форсираха през портала на Девета противопожарна команда и излязоха на Седма източна улица. Намираха се в сърцето на Скид Роу, един от най-бедните и опасни квартали в Лос Анджелис. Дори толкова рано вечерта там вече ставаше страшно. Пожарникарите от Девета команда бяха най-заетите в цялата страна, имаха между петдесет и шейсет инцидента на ден, от които само няколко бяха пожари. Те бяха последната надежда за много хора, прибираха наркомени, караха пребити деца в болницата, след като полицаите вдигнеха ръце или тръгваха по по-важни дела.

Макнали гледаше през стъклото окаяните магазинчета, докато фаровете на колата се бореха за надмощие с евтините неоновии реклами. Всички пожарни коли тръгнаха заедно, неговата беше най-отпред. Един от по-младите му колеги седеше зад волана. Фреди Бантели беше само на двайсет и една и работеше като пожарникар едва от година. Все още беше пълен с ентузиазъм и искрено вярваше, че може да промени света. Доколкото знаеха, беше се случило нещо голямо, така че може би Бантели щеше да получи своя шанс.

Капитан Макнали погледна екрана на лаптопа, закрепен на таблото. Машината служеше за сателитна навигация и връзка с интернет, но той беше старомоден и се чувстваше по-сигурен, когато

поддържаше връзка по радиостанцията с диспечера — човешко същество зад командния пулт.

На Главната улица завиха вляво и на всеки няколко метра натискаха клаксона. От една странична улица на север към тях се приближаваше пожарна кола.

— Тези са от четиринайсета команда — каза Бантели.

— Да. Не знам какво става там, но със сигурност е нещо голямо — отвърна Макнали. Включи радиостанцията. — Тук девет-алфа. Имате ли някакви новини за нас?

— Девет-алфа. След колко време очаквате да пристигнете?

Макнали погледна към лаптопа.

— След шест минути.

— Прието. Става въпрос за две експлозии. „Бърза помощ“ пътуват след вас. Очакваме голям брой жертви. Сградата на Калифорнийския конферентен център е заплашена от срутване. Бъдете изключително предпазливи. Повтарям, изключително предпазливи.

Макнали много добре знаеше какво има предвид диспечерката — можеше да има още бомби.

По радиостанцията отново се чу глас.

— Маи вие ще пристигнете първи, девет-алфа. — Скоро ще имате подкрепление. Мобилизирали сме всички от града, дори командите от Сан Фернандо. Край.

Макнали подсвирна и се обърна към тримата мъже на задните седалки — Джийн Конър, Мани Стайнбърг и Раул Бургос. Лицата им бяха светнали от вълнение. Над тях се чу бръмченето на два хеликоптера — бяха на полицията. Лъчите на прожекторите им се плъзгаха по грейналия в светлини град.

Улиците бяха изнервящо тихи, като че ли по тях фучаха само колите на спасителните екипи. Един от пожарникарите бе казал, че е почувствал експлозиите. На такова разстояние от инцидента сигурно му се бе сторило като земетресение.

Караха по Главната улица, докато стигнаха до „Пико“, след това завиха наляво през алеите. Разминаха се с коли, които бягаха от конферентният център. След това поеха на изток по булевард „Пико“.

Вече бяха само на няколко метра. Миризмата на изгоряло ставаше все по-силна. Макнали даде знак на мъжете отзад и те си сложиха маските. Хвана волана, за да може и Бантели да сложи своята.

После осведоми диспечерката за последното развитие на нещата и още не бе свършил разговора, когато колата се качи на едно възвишение и видяха мястото на инцидента.

— Да му се не види! — възкликна Макнали. След това млъкна, докато диспечерката бръщолевеше. Само веднъж бе виждал нещо подобно. Споменът от онзи ден още прогаряше мозъка му и пареше като огньовете, които бе гасил тогава и които бяха погубили негови приятели и колеги. — Копелета! — процеди той през зъби.

Първа база, Тинтара

Главният хангар на Първа база кипеше от дейност. В единия край подготвяха за полет „Ринго“, самолет от серията „Горила“. Беше малък летателен апарат, само петнайсет метра от носа до опашката, а размахът на крилете му беше осем метра. Но бе изключително красив, като летящо ферари или нещо, проектирано от Филип Старк. Всеки самолет от модела „Горила“ беше боядисан в характерен цвят. „Ринго“ беше кафяв металик, „Джон“ беше черен, „Пол“ — сив, а „Джордж“ — тъмносин. И четирите бяха покрити с камофлин, високотехнологичното вещество, което предизвикваше смущения във фотоапаратите и камерите.

Екип инженери с бледозелени гащеризони правеха последни проверки. Един лежеше на крилото и надничаше в страничния двигател. Оправи нещо вътре и внимателно върна капака на мястото му, после скочи на пода. Когато се изправи, видя Джош Томпсън в киберкостюм да крачи към „Ринго“.

— Готови сме за полет, шефе — каза инженерът. — Успех!

Джош му махна и се качи по стълбите. Вратата на самолета се плъзна настрани и зад нея се показаха още три стъпала към пилотската кабина. Капакът от подсилен с титан плексиглас бе вдигнат нагоре. Джош се вмъкна под него и седна на меката седалка. Вратата на самолета се затвори.

Джош натисна няколко копчета на виртуалната клавиатура вляво и капакът бавно се спусна и просъска, когато се заключи. Сложи си лека каска, която покриваше черепа и ушите му като плувка. Пред лицето му висяха три тънки жици. Най-долната беше точно до устата му и представляваше микрофон. Горните две бяха миниатюрни устройства, които прожектираха холографски изображения пред очите му.

Затвореният капак го изолира от шума в хангара. В красивата сложна машина, връх на човешката технологична мисъл, Джош се

чувстваше силен и защитен. Вълнуваше се, но в същото време си беше точно на мястото — почти се бе слял със самолета.

В известен смисъл това не беше заблуда, защото Джош наистина бе свързан компютърно с машината. Нанороботите, които управляваха системите на самолета, бяха свързани директно с устройствата в костюма му и дори с имплантите в ушите, зад очите и в мозъчния му ствол. Това беше най-голямото приближаване до киборг, което някой бе постигал, синтез между човешко същество и технологии.

Джош огледа таблото пред себе си. То бе направено от цяло парче суперздрава пластмаса и по него имаше множество светлинки и цветни ленти. Той прокара пръсти по виртуалната клавиатура на холографския дисплей отпред и каза в микрофона:

— „Ринго“ е готов за действие.

— Разбрано — отвърна Марк от контролната кабина. — Отваряме покрива.

Миг по-късно огромният покрив на хангара се раздели и двете му половини започнаха да се плъзгат настрани тихо, но изненадващо бързо. След десет секунди се показа синьото небе.

— Всички системи са приведени в действие.

— Разбрано, Джош.

— Пускам алгоритъма за излитане. — Пръстите му се плъзнаха по виртуалната клавиатура, а очите му се впиха в холографските изображения пред него, които бързо се променяха.

Двата двигателя под крилете забръмчаха.

— Двигателите включени — каза Джош.

Самолетът започна да се издига. Премина бавно през отвора в покрива на хангара и сякаш увисна във въздуха. Джош пусна устройството за вертикално излитане и машината се изстреля нагоре с невиджана скорост. За секунди се озова на първото плато — на три хиляди метра. Джош включи двигателите за постъпателно движение и дванайсет секунди самолетът напредва само хоризонтално. След това отново пое вертикално нагоре. Три минути след излитането си от Първа база „Ринго“ достигна оперативна височина от 18 000 метра.

Джош се облегна назад и каза:

— Сибил, пусни ми песен 0891, моля.

В слушалките му гръмнаха първите акорди на парчето „Свободна птица“ на „Линард Скинард“. Джош включи двигателите за

постъпателно движение и бавно вдигна скоростта. Деветдесет секунди по-късно вече летеше към западния бряг на Съединените щати десет пъти по-бързо от звука, а през кохлеарните му импланти отекваше солото на електрическата китара.

ЧАСТ 3

ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ

39.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Когато започна блъскането, Кайл Форман седеше на пода, облегнат на вратата, и трепереше силно. Нямахте представа откога е в тази поза. Мислеше само за Санди и за бебето, което никога няма да види.

Викове го извадиха от паниката. Отначало не можеше да разбере откъде идва звукът. След това осъзна, че чува човешки глас и думкане по вратата.

Изправи се и видя, че над дръжката на вратата има стъклен панел. От другата страна се виждаше силует. Показа се и лице, омазано с кръв и мръсотия. Викаше нещо и кашляше. Сенаторът най-сетне дойде на себе си и чу какво му крещи мъжът.

— Отваря се от вашата страна!

— Заключена е — извика той в отговор.

Гърдите му се разкъсваха от вдишаните сажди и последва тежък пристъп на кашлица. Огледа пода и стените, търсеше нещо, с което да разбие вратата. Видя някаква сянка встрани и изпъзля до нея на четири крака. Беше слязъл под стелещия се дим, но той все още дразнеше гърлото му. Почти бе стигнал до предмета, когато усети как стомахът му се обърна и устата му се напълни с киселини.

Още едно усилие и успя да се добере. Беше метална кутия. Поряза се на острия ѝ ръб. От едната ѝ страна напипа висяща жица. От другата имаше копчета и релета. Приблужи се и видя, че е усилвател от звуковата система.

Както беше клекнал, Форман взе усилвателя и го вдигна към вратата.

— Отстъпи назад — извика той.

Удари устройството в стъклото, което се пукна, но не се счупи. Замахна отново и този път стъклото се разби на парчета. Окуражен, продължи да блъска с всички сили металната кутия в дървената част на вратата. След още четири замахвания се изтощи и отново му се догади. Спря и се опита да успокои дишането си.

През отвора прелетя малка раница, след това се появи крак, торс, ръка. Човекът едва мина през тясната пролука и се поряза на счупеното стъкло. Беше кльощав младеж с много къса коса, кръгли очилца и суичър на четирийсет и деветките. Едното стъкло на очилата му беше пукнато. Слабото му лице бе мръсно и порязано от носа до лявата буза.

— Попадах в капан в тоалетната — каза той. — Цялата шибана сграда се разтресе. — Беше на ръба на истерията. Наведе се, вдигна раницата и я метна на рамо. Чак тогава позна Форман. Понечи да каже нещо, но сенаторът го хвана за ръцете.

— Как се казваш?

— Дейв — каза задъхано хлапето. — Дейв Голдинг.

— Дейв, блокиран ли беше изходът, откъдето дойде?

— Залостен от външната страна. — Кимна и пое дълбоко дъх. — Пред него падна носеща греда.

Форман погледна назад към металната врата в другия край на коридора.

— Можем да минем само от едно място — каза той. — Трябва да се върнем към залата.

— Но горещината...

— Нямаме избор. Хайде.

С приближаването към вратата светлината ставаше все по-червена. Форман докосна преградата и бързо отдръпна ръка. Свали си сакото, уви го около дланта си и бутна вратата. Заяждаше.

— Помогни ми — каза той. — Свали си суичъра.

Дейв съблече дрехата, уви я около ръцете си и започна да напъва с всички сили плъзгащата се метална врата. Тя поддаде, но започна да им пари на пръстите. Дейв отскочи назад. В очите му бяха избили сълзи, целият трепереше от болка. Уви пак блузата около ръцете си и забутаха вратата. Тя се открехна половин метър. Достатъчно. След миг вече бяха от другата ѝ страна.

„Зала А“ беше изпълнена с дим, стонове и предсмъртни хрипове. Трябваше да затворят съзнанието си за тях, за да продължат напред. Добраха се до най-близката стена, която беше пукната и изцапана с кръв. Пламъците осветяваха помещението в червено, оранжево и от време на време — в лилаво.

Стигнаха до другия край на залата. Форман се опитваше да си представи разположението ѝ спрямо останалата част на сградата.

Почти не бе обърнал внимание на рецепцията и главното фоайе, когато пристигна. Тогава мислеше само как да стигне до стаята си и да остане сам. Колко прост беше животът преди.

— Трябва да спра — каза Дейв. Дишаше тежко.

Сенаторът усети как димът и саждите полепват по гърлото му. Подпря се на стената до младежа. От мрака изплуваха два приведени силуета. Бяха на възрастна двойка — жената куцаше, а мъжът я подкрепяше. Дрехите им бяха разкъсани и обгорели, а лицата — нарязани и окървавени. Пожарът хвърляше морави отблясъци по белите им коси.

Когато се приближиха до стената, жената се препъна и падна в ръцете на Форман. Двамата с възрастния мъж успяха да я хванат, преди да се строполи на земята. По лицето ѝ се стичаха кръв и сълзи.

На няколко метра от тях стената се беше срутила. Димящите ѝ останки лежаха в огромен полукръг в залата. Под тях сигурно имаше стотици трупове. През дупката се чуваха трясъци от падащи тухли, стонове, лееща се вода, съскаща пара. Форман погледна надолу и видя, че отвън, до срутената стена, тече вода. До останките имаше огромен пробит парен котел. Вонеше на горящ каучук, овъглена коса и изгоряла плът.

Възрастната жена вдигна очи към лицето му и очите ѝ светнаха, когато го разпозна. Имаше голяма рана на слепоочието и множество порязвания по бузите и под очите. От едната страна на носа ѝ стърчеше стъкло.

— Мисля, че кракът ѝ е счупен — каза възрастният мъж с дрезгав глас.

— Трябва да се измъкнем оттук — отвърна Форман. — Може да има още бомби.

Това предположение стресна останалите трима.

Дейв се отблъсна от стената.

— Хайде. — Взе ръката на старата дама и я преметна през раменете си.

Форман докосна ръката на мъжа и каза:

— Дайте на мен. — Подхвана жената от другата страна и тръгнаха покрай останките от разрушената стена.

— Не се докосвайте до водата — предупреди ги Форман. — Може да ви удари ток.

Нагазиха в изпадалите тухли и стигнаха до място, където стената бе напълно разрушена. Видяха част от главното фоайе. Беше осветено отвън, а и вътре все още работеха няколко луминесцентни лампи. Висяха на жиците си от тавана, поклащаха се заплашително и хвърляха зловещи сенки над трагичната сцена.

Фоайето беше огромно — почти шейсет метра на дължина и ширина. Беше очевидно, че епицентърът на експлозията е някъде зад рецепцията. Там всичко беше напълно изличено, виждаха се само грозна черна дупка, изкъртени тухли, греди, купчини дървени и пластмасови парчета, части от човешки тела. Дрехите на жертвите горяха.

Тук въздухът беше малко по-чист, но огънят беше по-силен. Пламъците пълзяха по стените към залата и стигаха чак до тавана. Към главния вход, чиято рамка бе изкъртена и превърната в купчина изкривен метал, имаше още обгорени трупове. На метър пред тях под слабата светлина и вечно местещите се сенки лежах откъснати крака. Горната част на тялото липсваше.

Забелязаха раздвижване и от дима изплуваха силуети. Млад мъж и млада жена се бяха привели над две тела сред отломките. Дейв и сенаторът положиха възрастната жена на пода и Форман клекна до нея.

— Как се казваш? — попита той.

Тя вдигна лице и промълви нещо. Той се наведе още към нея, а съпругът ѝ клекна от другата ѝ страна.

— Казва се Нанси. Аз съм Марти Гардинър, г-н Форман. — Гласът му трепереше.

— Нанси. Изчакайте тук с Марти. Ние ще проверим главния вход. — Погледна към Марти и той кимна. Форман сведе очи, сакото му бе все още увито около ръката му. Разви го, сгъна го, повдигна главата на Нанси и внимателно го подложи под нея.

Дейв вървеше към групата хора на няколко метра от тях и Форман го последва през димящите отломки.

— Стийв! — възкликна Дейв, когато стигна до един от ранените. След миг видя и Тод Евънс на пода. — Тод!

Лицето на Тод бе изкривено от болка. Ръката му беше покрита с кръв. От плътта между китката и лакътя стърчеше кост, а ръкавът му бе подгизнал в червено. До него лежеше момиче. Роклята ѝ бе

раздрана на ленти, а отпред беше алена. До тях бе клекнала млада жена и плачеше неутешимо.

Стийв се изправи, когато Форман се приближи, но сенаторът не му обърна внимание, а се наведе над момичето. Тя вдигна към него помътнелия си поглед. Той провери пулса ѝ, обърна се към другата млада жена и попита:

— Приятелка ли ти е?

— Това е сестра ми Джени.

— Трябва да я изкараме оттук.

Дейв се приближи и попита Джени:

— Можеш ли да станеш?

Тя кимна едва доловимо.

— Мисля, че да.

— Как се каваш? — попита Форман другото момиче.

— Мартина.

— Добре, Мартина. Отдръпни се малко назад. Дейв, хвани Джени отляво. На три.

Вдигнаха момичето и то се олюля.

В този миг чуха вик зад себе си. Марти Гардинър крещеше:

— Не!

Форман се обърна към Стийв и Мартина:

— Хванете Джени от двете страни и я изведете през главния вход. Ще умре, ако не получи веднага помощ. Тод, ти тръгвай с тях.

Форман се върна при семейство Гардинър, а Дейв помогна на Тод да се изправи. Той успя да се задържи на крака и окаяната група тръгна към изхода.

Вървяха бавно. Главното фоайе приличаше на бойно поле. Мраморният под бе покрит с тухли и мазилка. Край тях лежаха бетонни плочи и парчета стъкло, някои от които стърчаха нагоре като сталагмити. Други пък представляваха истинска опасност, полегнали незабелязано на земята. Мартина и Стийв вървяха напред с Джени, следвани от Дейв и Тод.

Джени се спъна и политна. Стийв и Мартина я хванаха точно преди да се строполи на земята, но тогава Стийв залитна и се наниза на метален кол, стърчащ от парче бетон. Извика от болка, притисна раната си и пусна Джени. Дейв се хвърли напред и я хвана точно преди да падне.

Трябваша им няколко секунди, за да се овладеят. Стийв плачеше от болка. На тениската му се появи червен кръг, който започна да нараства. Младежът едва дишаше, но петимата някак успяха да стигнат главното фоайе.

Рамката на главния вход беше почти напълно разбита и от нея стърчаха остри като ножове стъкла. Отвън се виждаха още пламъци. Стълбите, които водеха към голям площад и обградена от дървета улица зад него, също бяха покрити с отломки. Буйна вада от спукана тръба наводняваше пода край вратите и влачеше едри късове бетон и мрамор. Една от главните подпори до вратата се беше срутила и разбила на парчета, които бяха затиснали няколко трупа.

— Насам! — извика Дейв, тръгна напред и започна да си пробива път през хаоса.

Тод вървеше след Стийв и двете момичета. Когато приближиха вратата, усетиха хладния нощен въздух.

Дейв изостана, за да помогне на Тод да излезе. Долови странно движение вляво — нещо трепна и се сви. Обърна се и видя във въздуха да пръска кръв. Хвърли се инстинктивно на пода и забеляза как Стийв и двете момичета потрепераха. Мартина и Стийв се откъснаха от ранената девойка, която остана права с умолително протегнати ръце, и сякаш за миг времето спря. После краката ѝ се подгънаха и тя падна назад.

Дейв изпълзя от вратата и като по чудо избегна куршумите, които посипаха мястото, на което бяха застанали. Дръпна Тод надолу и изрева:

— Мамка му!

Тод се приземи тежко и закреця от болка, но Дейв сякаш не го чуваше. Придърпа приятеля си обратно в главното фоайе извън обсега на огъня. Погледна назад към вратата и видя, че другите трима лежат разкривени в локва кръв, която се разливаше по мраморния под.

40.

Стъкла и смачкани парчета метал бяха изхвърчали на сто метра от конферентния център. Фреди Бантели се движеше с лекота през тях. Пътят бе покрит с отломки и залят с бензин и вода, а въздухът бе изпълнен с дим и прах.

Макнали нареди на Бантели да спре на десет метра от разбития главен вход. Капитанът отвори вратата.

— Изчакайте малко — извика той в кабината, но Бантели вече беше слязъл и притичваше около предницата на колата.

— Мамка му! — прошепна гневно Макнали и пое дълбоко дъх. — Добре, Бантели — извика той. — Така и така си слязъл, провери главния вход. Аз ще посоча пътя на другите коли. И недей — повтарям, недей! — минава през вратата. Разбра ли?

— Разбрах.

— Проклето хлапе — изсъска Макнали към останалите трима пожарникари. Двама от тях нагласяха кислородните си бутилки, а Раул Бургос се пресягаше към дръжката на вратата. Макнали погледна назад над главите им. В ръката си държеше фенер, имаше лампичка и на каската. Виждаше как другите камиони на Девета команда спират на няколко метра от тях. И тогава през грохота на разрушението и паниката се чу стрелба.

Някакво шесто чувство му подсказа какво се случва, колкото и невероятно да бе то. Чу как един от колегите му отзад извика, хвърли се на пода и удари коляното си в остро парче метал. То срязва крачола му и по крака му се разля болка.

— Стойте тук! — извика той назад и въпреки болката изпълзя под колата. Претърколи се и застана с лице към главния вход.

Тогава видя подметките на Бантели. Промъкна се към него и се озова в локва от кръвта на младия пожарникар. Момчето се тресеше. Макнали се пресегна към него изпод камиона, но тялото замря.

Макнали излезе от прикритието си и успя да издърпа Бантели в широката около метър сянка между колата и разрушената сграда. Свали маската му. Лицето на момчето беше побеляло. Повдигна го и

видя, че гърбът му е разкъсан от тила до средата на гръбнака. От раната се лееше кръв и стърчаха кости.

Макнали седеше неподвижен с обезобразеното тяло на момчето в скута си и затвори безжизнените му очи. Тогава чу гласа на диспечерката. Тя се опитваше да звучи спокойно, но постепенно се предаваше на паниката.

— Девет-алфа. Какво става? Девет-алфа, моля ви, отговорете!

— Макнали — каза капитанът като на сън. — Има стрелба.

41.

— Конър! — извика Макнали по радиостанцията. — Сядай зад волана и се изтегляй. Бавно!

Екипът на задната седалка бе чул разговора с диспечерката. Стрелецът беше някъде високо. Инженер Джийн Конър пропълзя до предната седалка, приведен възможно най-ниско, за да не пострада от стрелбата.

Двигателят още бе включен. Конър седна на шофьорското място и включи на задна, превит на две, главата му беше почти под кормилото. Пожарната кола тръгна бавно назад и десетина куршума се забиха в предното ляво стъкло. Следващият откос раздроби предния десен прозорец. Два от куршумите се удариха в каската на Джийн Конър, пробиха я и се забиха във вратата сред пръски мозък. По лицето на Конър шурна кръв, той падна напред, а кракът му натисна газта.

Камионът избуча и задните му гуми се превъртяха. После пое внезапно назад и се заби в полицейска кола, която точно спираше зад него. Продължи да се движи, все едно се бе блъснал в детска количка, и все повече набираше скорост. Патрулката се завъртя, влетя през разбития вход на сградата и се удари в една висяща от тавана гредата. Гредата се изтръгна от бетона над колата и горният ѝ край се откачи. Тя се залюля за секунда на единствения си останал болт и падна като отсечено дърво. Двете ченгета в патрулката видяха всичко като на забавен каданс. Единият се пресегна към дръжката на вратата и дори успя да я откrehне, преди гредата да се стовари върху колата и таванът да поддаде.

Навън пожарната кола се бе блъснала в камион от същата команда. Двигателят ѝ виеше, а изпод колелата ѝ се вдигаше дим, замириса на изгоряла гума.

На петнайсет метра от нея капитан Макнали седеше до мъртвия си колега, незащитен от стрелбата. През разбитите прозорци свистяха куршуми и вдигаха искри, когато се забиваха в отломките и рикошираха в металните греди и подпори. Макнали легна и запълзя

възможно най-бързо към ударения пожарен камион. Тракането на куршумите в пода и остатъците от стената на разрушената сграда отекнаха след него.

Но изглежда Макнали имаше девет живота. Стигна до камиона и се скри от стрелбата. Отвори вратата и бутна трупа на Конър в пространството между двете предни седалки. Загаси двигателя и ужасното стържене на гумите в асфалта спря. Без да вдига глава, погледна в кабината. Раул Бургос, който бе седял най-близо до вратата, очевидно беше мъртъв — рикоширал куршум се бе забил в гърдите му. Мани Стайнбърг като че ли беше жив, но в безсъзнание — беше изхвърлен през задните седалки и се бе ударил в кислородна бутилка.

Макнали пропълзя към задната част на кабината, през която продължаваха да свистят куршуми. Провери пулса на Стайнбърг, разтресе го и го плесна през лицето.

— Мани! — извика той и отново го разтърси. — Трябва да се махаме!

Макнали излезе пръв, като влачеше след себе си замаяния Стайнбърг. Най-големият му страх бе, че стрелецът може да уцели резервоара на колата. Опитваше се да измисли как да се отдалечи от камиона и да стигне до следващото прикритие, когато отново чу стрелба.

— Господи! — възкликна той.

Идваше от втория камион. Макнали тръгна към задната част на колата от страната към сградата и видя три ченгета, приклепнали зад патрулка. Редуваха се да пускат куршуми по посока на стрелеца, после се снишаваха, за да се скрият от ответния огън. Полицайте прикриваха екипажа на другия камион, който се изнизваше от кабината.

Стрелецът пусна още няколко откоса към ченгетата, после започна да гърми по пожарната кола и пак се върна на полицаите. Но вниманието му бе отклонено. И четиримата пожарникари успяха да минат невредими. Макнали се спусна към колата, влачейки Стайнбърг след себе си.

Още три патрулки забиха спирачки зад първата. От тях слязоха шестима полицаи, скриха се зад първата кола и започнаха да стрелят по посока на снайпериста.

Макнали тъкмо се канеше да насочи полицаите извън обсега на стрелеца и да ги въведе в конферентния център, когато от площада

между улицата и стълбището към главния вход долетя ужасен грохот. Никой не беше чувал подобно нещо. Всички се обърнаха да видят какво причинява шума и стрелбата напълно стихна.

— Какво, по дяволите, е това? — каза задъхано Макнали.

42.

Девет минути след като излетя от Първа база, Джош Томпсън намали скоростта и полетя над калифорнийския бряг на 18 000 метра височина. Свали самолета до 6000 метра, все още доста над нивото на пътническите полети към ЛАКС, и се свърза с компютърния център в Тинтара.

— Имате разрешение за кацане — каза му техник от Първа база. — Всички пътнически полети през окръга са отклонени или спрени. Спасителните служби са уведомени.

Разбитата сграда на Калифорнийския конферентен център беше точно под него. Джош включи скенерите за близко разстояние, които засичаха всичко — от вълните в нискочестотния спектър около 10 мегахерца до гама-лъчи с честота над 10^{19} херца. След това зададе на компютъра да филтрира това, което не беше свързано със ситуацията в конферентния център и околността. Пред него се появи холографско изображение на терена. Джош видя полицейските коли, пожарните камиони и престрелката на 6000 метра под него. Картината се придружаваше от радиосигнал и звук. Той се фокусира върху стрелеца, който се намираше на покрива на бензиностанцията срещу входа на комплекса. Но дори с технологията на борда на „Горила“ видя само маскиран човек, залегнал зад автомат.

Сниши самолета и успя да намери подходящо място за кацане на площада до главния вход на порутеното здание, като държеше под око и стрелеца на покрива. Когато летателният апарат приближи земята, Джош видя, че стрелецът смени позицията си, но все още не можеше да зърне лицето му. На десетина метра над повърхността „Горила“ се изравни с покрива на бензиностанцията. Човекът хвърли автомата, грабна някаква чанта и изчезна.

Джош реши да го остави. Най-важният му приоритет беше да стигне до конферентния център и да прецени ситуацията. Летателният апарат се спусна с грохот на осеяния с отломки площад. Джош спря двигателите, самолетът утихна и застана пред комплекса като летящата чиния на Клаату във филма „Денят, в който Земята спря“.

Точно си сваляше каската и се канеше да каже на компютъра да отвори кабината, когато на 506 мегагерца, честота, използвана най-често от лосанджелиската полиция, се чу глас:

— Това е територия на бедствие. Излезте от самолета с вдигнати ръце.

— Какво? — произнесе на глас Джош. След това си сложи пак каската и набра нещо на виртуалната клавиатура. — Марк — каза той в микрофона. — Като че ли имам проблем. Май местните не знаят, че идвам.

Известно време от другата страна на линията не се чуваше нищо.

— Прието, Джош. Опитваме се да оправим това, но там е истински хаос. Дай ми още минута. Край.

— Това е територия на бедствие. Излезте от самолета с вдигнати ръце — чу се отново по радиостанцията.

Джош погледна през плексигласовия капак на кабината. Сградата беше в ужасно състояние. Пожарът вътре още не бе угаснал, пламъците пълзяха по стените. Навсякъде имаше трупове, разкъсани от мощните експлозии и изхвърлени като парцалени кукли. Пред зданието бяха спрели десетина пожарни коли и поне още толкова патрулки. Но край тях се виждаха само няколко души. Джош предположи, че стрелецът не им е дал възможност да излязат от превозните средства.

— Тук „Горила 4“ — каза той в микрофона, а думите му бяха пренесени до източника на полицейското послание и до външните тонколони на самолета. — Трябва да имам разрешение за кацане. Тук съм, за да помогна.

Настъпи тишина. Първа база също мълчеше.

Джош изключи микрофона и изруга на глас.

— Няма официално разрешение за вашия летателен апарат. Повтарям, това е територия на бедствие. Излезте от самолета с вдигнати ръце — беше отговорът.

Джош погледна през капака и видя да се приближават четири ченгета с вдигнати пистолети. Другите бяха излезли от патрулките и ги прикриваха, насочили оръжия над покривите на колите. Една група държеше на мушка покрива на бензиностанцията. Останалите бяха взели на прицел „Горила“.

— Марк? — каза Джош с нарастващо безпокойство. — Имам нужда от помощ...

— Работим по въпроса, Джош. Изчакай малко.

Джош знаеше, че от него се иска само да седи вътре, без да мърда. Куршумите на полицаите можеха единствено да одраскат самолета. Но беше дошъл да върши работа и започваше да се изнервя. Каква беше тази бюрокрация, за бога?

— Излизам — съобщи той на Първа база.

— Не, Джош, не го прави...

Но Джош изключи микрофона и слушалките и започна да си сваля каската. Пръстът му се задържа за известно време над виртуалната клавиатура и след миг колебание той отключи капака и го остави бавно да се вдигне нагоре.

Четиримата полицаи навън спряха да крачат към него и залегнаха. Държаха го на прицел, докато излизаше от самолета и слизаше по стълбите от кабината. Стъпи на земята и се обърна бавно с вдигнати ръце. Две от ченгетата затичаха към него, сграбчиха го за китките и го закопчаха. Поведоха го към най-близката патрулка.

Джош съобщи на хората, които го задържаха, името и целта на посещението си, но реши да не им казва нищо повече. Пожарните коли вече се опразваха. Шланговете влизаха в действие и екипажите се втурваха в сградата. Двама полицаи се затичаха към младежите, повалени от куршумите във фойето. Капитан Джеймс Макнали покри труповете на колегите си, които лежаха един до друг до стената на конферентния център. След това влезе в сградата заедно с останалите от Девета команда.

Джош седеше в патрулката, пазен от един-единствен полицай — млад мъж, който приличаше на подплашен заек. Синята му риза бе подгизнала от пот. Бяха на предните седалки на колата, ченгето бе опряло пистолета си в лявото слепоочие на Джош и ръцете му трепереха.

Джош ставаше все по-неспокоен. Беше колкото разтревожен, толкова и гневен. „От една и съща страна на барикадата сме“, повтаряше си той. Тъкмо се канеше да каже нещо на младия полицай, когато към колата приближи друго ченге. От нашивките на ръкава му заключи, че е с по-висок чин. Полицаят отвори вратата и нареди на новобранеца да отиде в конферентния център.

— Вие сте Джош Томпсън — каза ченгето.
— Така ми се струва.
— И сте част от нещо, наречено „Е-форс“.
— Правилно.
— Какво правите тук? Разбирате, че сме малко нервни.
— Щом знаете името ми и откъде съм, не съм длъжен да отговарям на този въпрос.
Полицаят въздъхна.
— Направете ми това удоволствие.
— Скоро ще пристигнат още два летателни апарата, които ще превозят дотук колегите ми и специално оборудване — каза Джош. — Задачата ни е да спасим сенатор Кайл Форман. Смятаме, че е жив и е вътре в сградата.
Полицаят се взираше в него.
— ФБР?
— Не. Освен това сме готови да помогнем на спасителните екипи с всичко, което можем.
— Да, ще имаме нужда — каза уморено ченгето и погледна към катастрофалната картина. — И ако това лъскаво нещо там може да...
Но преди да довърши изречението, се чу оглушителен шум. След миг нещо с формата на гигантски хамбургер се спусна на площада на 15 метра от самолета на Джош.
— Май вашите хора са вече тук — каза полицаят с каменна физиономия.

43.

Дракон гледаше като поразен от гръм как самолетът на Джош Томпсън се появи от нощното небе и кацна на площада.

Качването му тук беше изключително рисковано, но необходимо. Нарежданията на поръчителите бяха съвсем ясни. Трябваше да се погрижи Форман да умре, ако е оцелял при първоначалните експлозии. За да се подсигури, трябваше да попречи на спасителните операции. Четиримата конници бяха много взискателни хора. Дракон уважаваше това.

Подслушваше полицейските честоти и така разбра, че екипите са само на минути от мястото. Вече бе решил, че е време да тръгва, когато видя футуристичния самолет да се появява от нищото. Беше напълно поразен. Грабна чантата си и побягна към вратата.

Ключът към успеха на всяка снайперистка мисия беше внимателно подготвеният път за отстъпление. Вратата на покрива бе оставена отворена за бързо изтегляне, но Дракон си тръгваше по план. Приведе се ниско, изтича по покрива и потъна бързо в тъмната сянка. Спусна се в отвора и краката му намериха метална стълба. Когато се озова във вътрешността на сградата, включи фенерчето си и го насочи надолу. Лъчът освети тесен проход, но отвъд него не се виждаше нищо.

Дракон свали маската си и затвори капака, като провери дали е заключен. Залепи парче пластичен експлозив на ръба на вратата, пхна в него малък детонатор и слезе по стълбата.

Проходът водеше право към контейнера за петрол под площадката пред бензиностанцията. На три метра под земята имаше канал — метър широк и два висок. Той минаваше покрай шестте отделения за помпите. Към всяко отделение имаше врата, а на височината на главата — прозорец. Дракон стигна в подножието на стълбата и видя отвор в канала точно над себе си. Насочи лъча на фенерчето към мрака и зърна очертанията на първите две отделения, по едно от всяка страна на канала. Направи три стъпки в тъмното.

Надникна през първия прозорец вляво и видя, че контейнерът е наполовина пълен. А другият, отдясно, беше почти празен.

Трябваша му само няколко секунди, за да пробяга цялата дължина на канала. В дъното имаше стълба, прикрепена към стената. Изкачи се по нея, като броеше шепнешком стъпалата. Стигна върха, изгаси фенерчето и вдигна металния капак над главата си.

Излезе в смрадливия въздух и внимателно спусна капака зад себе си. Скри се в храстите край бензиностанцията. Между него и конферентния център имаше ивица растителност, от която миришеше на изгоряло. В сплетените клони висяха отломки от експлозиите.

Дракон виждаше пожарните и полицейските коли и комплекса зад тях. Чу виковете наблизо и видя две бронирани машини. На покривите имаше автомати, насочени право към него. Но той беше невидим, тъмният му силует се сливаше идеално с мрака.

Когато „Биг Мак“ кацна сред облаци розов и морав дим, две бронирани коли се насочиха към бензиностанцията. Върху тях имаше мощни прожектори, чиито лъчи разцепиха мрака и окъпаха в бяла светлина покрива на бензиностанцията.

От колите изскочиха антитерористи в пълно бойно снаряжение и се наредиха в обичайните си карета за настъпление. Двама от тях се въртяха на място и оглеждаха околността. Другите се бяха привели и търсеха прикритие. Разстоянието до стълбите отстрани на бензиностанцията не беше голямо. Витрината бе счупена, полиците вътре бяха срутени и приличаха на бутнати плочки от домино. Метални кутии с напитки, пакети чипс и бисквити се търкаляха по пода. Фризерът в дъното бе разцепен на две и цялата бъркотия бе обилно полята с вода от спукана водопроводна тръба. Вадата изтичаше навън.

Антитерористите се качиха по стълбите и обходиха покрива, стиснали автомати „Хеклер и Кох“. Озоваха се там за секунди и се разгърнаха по цялото пространство. Намериха два автомата М60 на триножници, около които се търкаляха стотици гилзи от бронебойни патрони М61.

Водачът на екипа се обади по радиостанцията на командира си и предаде видеоизображение на сцената към оперативния център в буса, паркиран на километър и половина от конференция център.

— Мястото е опразнено — докладва той.

Стрелецът бе оставил не само автоматите и гилзите, но и касета, кутия с неизползвани амуниции и камуфлажна мрежа. Претърсиха целия покрив, надникнаха в мрака зад сградата и огледаха под силната светлина на прожекторите предната част. Нямаше въжета и стълби. В задния край водачът на екипа намери метален капак, широк около половин метър. Опита се да подпъхне облечените си в ръкавица пръсти под ръба. Успя леко да го повдигне, но капакът беше здраво залостен.

— Мястото на отстъплението открито — докладва той.

Секунда по-късно капакът изхвърча във въздуха и отнесе водача на екипа. Взривът беше слаб, но много добре премерен, така че да вдигне металния капак нагоре. Водачът на екипа излетя и с черната униформа, каската и очилата за нощно виждане заприлича на голям прилеп. Изхвърча през ръба на покрива и падна в изтичащата от бензиностанцията вада. Остана да лежи така под блясъка на пожарите.

45.

Дракон наблюдаваше с професионално хладнокръвие как антитерористите претърсват покрива и чакаше удобен момент да се изтегли. И той настъпи. Взривът беше направо разочароващ, заглушен от другите шумове наоколо. Но след това видя черен силует да прелита над ръба на покрива. Веднага запълзя по корем през храстите и се отдалечи от местопрестъплението. Пред него се простираше малък участък обгорена трева, а зад него имаше дървета, които обточваха шосето. Наслади се за последно на делото си и побягна през тревата към пътя. И тъй като всички погледи бяха вперени в бензиностанцията, успя да се измъкне незабелязано.

След две минути стигна до колата си. Мобилният му телефон завибрира в предния джоб на военното му яке. Извади го и прочете съобщението.

„Какво става?“

„Пълен успех“, написа той в отговор.

След няколко секунди на екрана се появи ново послание.

„Остани на разположение.“

46.

Дейв Голдинг благодареше на Бога, че бе пропуснал началото на речта на Форман, за да се надруса. Ако не беше в тоалетната по време на взрива, със сигурност щеше да е мъртъв.

Освен това трите викодина, които изпи, му помогнаха да не откачи напълно. Но и те не можеха да спрат треперенето му, когато видя опустошенията. Върна се при сенатора. Той се опитваше да успокои възрастния мъж, чиято съпруга току-що бе починала от раните си. Ръката на Тод беше в много лошо състояние. Дейв разкъса една тениска от раницата си и направи от нея турникет и импровизирана превръзка. След това даде на приятеля си два викодина. Тод беше толкова благодарен, че притъпиха болката му, че дори не попита откъде са се взели.

— Не можем да стоим повече тук — каза Кайл Форман.

— Няма да я изоставя — простена Марти Гардинър.

— Г-н Гардинър, разбирам ви, но...

— Не мога.

Форман се изправи и каза на Дейв и Тод:

— Може да има още бомби.

— Няма как да излезем отпред — отвърна Тод, стиснал зъби от болка.

— Наясно съм с това.

— Е... тогава какво?

Като огледа внимателно помещението, Форман установи, че пораженията не са съвсем обичайни. Вторият взрив беше дошъл изпод залата, но по всичко личеше, че първата бомба е била скрита близо до рецепцията. Разбра го от начина, по който се бяха пръснали отломките — тухли, мазилка, пластмаса, метал, човешки крайници. Те бяха излетели във всички посоки. Но вляво от рецепцията и зеещата дупка в задната стена имаше друга преграда, перпендикулярна на главното фоайе. Тя беше пострадала от взрива, но не бе паднала, а зад нея имаше друго фоайе и няколко асансьора. Сенаторът видя до тях знак за аварийен изход.

Коленичи до Марти и каза:

— Г-н Гардинър, мисля, че трябва да тръгнете с нас.

Старецът вдигна насълзените си очи.

— Няма да я изоставя.

— Не бива да оставате тук. Таванът може да падне. Сигурно има и други бомби.

— Не ми пука.

Форман не знаеше какво да му каже.

— Четирийсет и две години — промълви Марти. Погали мъртвата си съпруга по косата. Тя беше напълно бяла, почти прозрачна. — Малко бракове издържат толкова. Не и в тези забравени от бога времена. Аз съм виновен. Знаех, че Нанси не иска да идва тук тази вечер. Аз я вкарах в тази история. Знам си.

Форман докосна ръката му.

— Г-н Гардинър, може ли да ви наричам Марти?

Старецът не откъсваше очи от лицето на Нанси.

— Марти, не бива да се обвиняваш. Няма как да си сигурен, че жена ти е мислила по този начин.

— О, сигурен съм. Знаех и нищо не казах. Бях прекалено егоистичен. Настоявах да бъде на моето. А сега вижте какво стана.

Форман се опитваше да събере мислите си.

— Добре, да речем, че си прав. Защо тогава те е последвала? Защото те е обичала, Марти.

Старецът отново се разрида и се приведе по-близо до трупа на съпругата си. Раменете му се тресяха.

— И знаеш ли какво? — продължи Форман. — Не би искала да останеш тук, нали?

Марти не отговори. Форман се изправи и отиде при останалите, които изглеждаха нервни и със сигурност искаха да се махат.

— Нищо повече не мога да направя — каза им той. — Да вървим.

Обърнаха се към дъното на главното фоайе. Дейв метна раницата си на рамо и тримата започнаха да си пробиват път през отломките.

— Почакайте — чу се тих глас зад тях.

Обърнаха се едновременно и видяха Марти Гардинър в същата поза, стиснал ръката на съпругата си в двете си длани. Не гледаше към

сенатора и момчетата. Не можеше да откъсне очи от жената, с която бе прекарал по-голямата част от живота си.

— Прави сте — добави той, без да вдига глава. — Прави сте.

Постави дланите на Нанси на гърдите ѝ, прокара пръсти през косата ѝ за последен път и се изправи. Тръгна с останалите, без да се обръща назад.

Площта около асансьорите бе най-чистата в цялата сграда, но дори там имаше следи от разрушението. Единият от трите асансьора беше отворен от взривовите.

Таванът на кабината се бе стоварил върху двамата души вътре, които не помръдваха. Вратите на асансьора, който бе най-близо до експлозиите, бяха огънати, сякаш никога повече нямаше да се отворят. Но асансьорът в другия край изглеждаше невредим.

Четиримата тръгнаха към знака за аварийния изход, който примигваше и виеше, сякаш всеки миг щеше да гръмне. Дейв бутна вратата, натисна напречната ѝ лайстна, но тя не поддаде.

— Или е залостена от другата страна, или нещо тежко я е блокирало — простена Тод, седна на земята и опря гръб в стената. Въздъхна тежко.

Дейв изрита вратата. Нищо.

— Ако е заключена, ще успеем да минем — каза той и я огледа.

На няколко метра лежеше парче от метална гредка. Форман, Марти и Дейв се опитаха да го вдигнат, но беше неимоверно тежко. Всички заедно успяха да го извлекат само на няколко сантиметра.

— Не става! — възкликна Марти.

Тогава Дейв видя нещо друго — метален кол, дълъг около метър, наполовина скрит под парчетата бетон. Марти и Кайл му помогнаха да го изрови. Дейв го грабна, отиде до вратата и я удари три пъти силно близо до дръжката. Тя не помръдна. След още три удара Дейв смени тактиката и започна да блъска в дървената част близо до ключалката.

След още четири удара колът най-накрая проби дървото. Дейв го изтегли навън с помощта на Кайл. Разшири дупката и след няколко секунди всички разбраха, че тази врата няма да им свърши работа, защото зад нея имаше купчини зидария и стомана. Беше като фалшив вход към стена от бетон.

Дейв помогна на Тод да се изправи и всички се върнаха към фойето с асансьорите. Чак тогава забелязаха правоъгълния метален панел между две от асансьорните врати. На него имаше опростена

схема на сградата. Тод отново седна на пода, а Дейв и Форман разгледаха чертежа. Марти стоеше на няколко крачки зад тях.

— Ние сме тук — каза Форман и заби пръст в плана. — Вижте тези аварийни изходи в четирите края на сградата. Тук, тук, тук и онзи, който вече опитахме.

— Дори не можем да си помислим за тези отпред — каза Марти.

— Не. А другият заден изход е в дъното на главното фоайе и ще ни е много трудно да стигнем до него.

Взираха се мълчаливо в схемата.

— Е, какво ни остава? — попита Форман след известно време. — Има общо десет нива. Ние сме на приземното. Три етажа над нас и шест под нас.

— Аз гласувам да слезем надолу — каза Тод.

— Защо?

— Не е ли очевидно? Разрушенията ще са много по-големи горе, отколкото долу. Няма вероятност да стигнем до покрива, а може би точно това и очакват.

— Той е прав — намеси се Марти. — Дори да се доберем до покрива, снайперистът лесно ще ни прихване.

Дейв внимателно оглеждаше схемата.

— Да — произнесе бавно той — Да...

— Какво?

— Я погледнете чертежа. Ето тази спирала тук.

— Какво е това? — попита Марти.

— Път към първото ниво на паркинга на Б2. Виждате ли? На ниво Б1 е администрацията — офиси и складове. Петте етажа отдолу са паркинг. Спиралата е пътят за влизането в този паркинг от наземното ниво. А след това по тези рампи в средата се слиза до четирите по-долни етажа. Виждате ли?

— Е, и? — попита Марти.

— Ако успеем да слезем на Б2, може да се изкачим по рампата до повърхността.

— Добре — каза Форман. — Разбирам какво имаш предвид. Но как ще се движим нагоре и надолу?

— С асансьора? — предложи Тод.

— Ти си луд! — отвърна му Марти. — Асансьорите са последното, което трябва да използваме.

— Е, не ни остана нищо друго, нали? — възкликна Дейв и натисна бутона.

Отначало нищо не се случи. Но после видяха как лампичките над незасегнатия асансьор започнаха да примигват. Светна кръгчето с Б5, след това угасна. Появи се Б4, после Б3. През следващите напрегнати секунди четиримата не откъсваха поглед от светлините над вратата. Очакваха всеки миг изкачването на асансьора да бъде спряно от някаква преграда. Но той продължаваше да върви. Напълно онемели, те видяха как светна кръгчето на приземния етаж и вратите се отвориха.

48.

— Мамка му, мразя асансьори — каза Дейв, когато вратите се затвориха.

— Откога? — попита невярващо Тод.

— Винаги слизам и се качвам по стълбите в колежа. Нямам им вяра на тези неща.

Кайл натисна бутона, на който пишеше Б2, и асансьорът тръгна надолу. Дейв се огледа изключително неспокойно. Тод клатеше глава, а на лицето му се появи подигравателна усмивка.

— О, да ти го начукам! — изруга Дейв.

Асансьорът подскочи, чу се остро пукане и те заседнаха между етажите. Светлините угаснаха, но след това отново се включиха. Усмивката на Тод замръзна. Дейв се вкопчи в лайстната на вътрешната стена и видя в огледалото ужасеното си лице.

Тогава асансьорът започна да пада.

Сякаш се спускаше вечно, но свободното падане продължи не повече от секунда, през която четиримата бяха убедени, че се прощават с живота. Нямахше време за паника. Бяха в ужасен шок, чувстваха се напълно безсилни. Животът им се изплъзваше.

Но асансьорът се разтресе отново и спря.

Те се строполиха на пода в тясното пространство. Форман и Дейв се сблъскаха, от удара носът на сенатора се счупи и по ризата му шурна кръв. Тод залитна към стената, стовари се тежко върху счупената си ръка и извика от болка. Марти полетя с главата напред към вратите. Успя да се задържи и бързо се изправи. Беше напълно объркан и със замъглено зрение.

От средата на тавана се чу ужасно скърцане. Никой не смееше да помръдне.

Форман избърса лицето си с ръкав и се плъзна на пода. Опря гръб в стената, наведе се и стисна носа си.

Тод се изправи до отсрещната стена. Лицето му бе изкривено от болка.

Дейв трепереше. Пот се стичаше на струйки по изцапаните му с кръв и прах бузи. Свали раницата си от рамото и започна да рови в нея. След миг в шепата му се появи малко пластмасово шишенце. Той извади от него две таблетки и ги сдъвка. Очевидно не го правеше за първи път.

Форман бавно се изправи и се примъкна към вратите на асансьора.

— Добре ли си? — попита той Марти и му помогна да се задържи прав.

— Така ми се струва.

Обърна се към двамата студенти със същия въпрос. Те кимнаха.

— Не съм много по-зле отпреди — добави Тод.

Форман погледна към таблото с копчетата, а после към дисплея над вратата. Мигаше между Б3 и Б4.

— Някой да има мобилен телефон? — попита той и огледа всички по ред.

— Никога не съм имал — отвърна Дейв.

— Аз имам — каза Тод. — Но е горе. Разбит на поне сто парчета.

Форман се обърна към Марти. Възрастният мъж поклати глава, после заби поглед в пода и мускулите на лицето му се стегнаха.

Сенаторът извади своя телефон.

— По-рано не успя да набере, така че... — Погледна към екрана и с изненада установи, че работи. Но малък знак в горния десен край му показваше, че на практика няма сигнал.

Набра 911. Нищо. След това, без много добре да осъзнава какво прави, натисна копчето за бързо избиране на първия номер от телефонния си указател. Дълго чуваше в слушалката само тишина, след това пукане и накрая бръмчене. Отпусна телефона надолу, взря се в пода и въздъхна дълбоко.

— Кайл? Кайл, ти ли си?

— Санди! — извика Кайл и вдигна телефона. Видя, че на екрана е изписано „свързан“ и таймерът отброява секундите — 00,02, 00,03. След това телефонът угасна. Нямаше светлина, нямаше сигнал, нямаше звук — нямаше и ток.

49.

От всички технологични чудеса на КАРПА, с които „Е-форс“ разполагаше, „Биг Мак“ беше може би най-удивителното. Представляваше огромен летателен апарат, изглеждаше като правнук на неуловимия за радарите бомбардировач Б2. В средата му се намираше гигантски диск, който наричаха уникрило. Над и под него имаше издатини, които му придаваха характерната форма на хамбургер. В горната издатина бяха кабината и оперативните помещения, а долната беше товарно отделение. „Биг Мак“ работеше на същия реактивен принцип като „Горила“, издигаше се и се приземяваше вертикално и можеше да лети с хиперзвукова скорост.

Стефани Джейкъбс пилотира самолета от Първа база до Лос Анджелис и кацна перфектно пред Калифорнийския конферентен център. Беше забравила за провалите по време на симулациите. С Пийт Шерингъм точно разкопчаваха коланите си, когато Марк се обади по звуковата уредба.

— Имахме малък проблем с полицията — започна той. — Новината за пристигането ви не се бе придвижила по веригата. Но вече всичко е наред. Джош разговаря с началника им на място и сега идва при вас, за да прецените ситуацията и да изработите план.

— Какви са последните новини от Май? — попита Стефани.

— На път е. Трябва да е при вас след пет минути.

Десет минути по-късно Стефани, Пийт, Май и Джош се бяха събрали в едно от оперативните помещения на „Биг Мак“. На големия екран, заемащ цяла стена, виждаха компютърния център в Първа база. На преден план беше Марк, а Том седеше до него в моторизираната си инвалидна количка. Зад тях бяха холографските екрани и виртуалните клавиатури на работните станции, зад които стояха оператори.

— Здравсти, Май. Оценяваме, че... — започна Марк.

Тя вдигна ръка.

— Моля те, да не говорим за това. Докъде сме?

— Спасителните екипи се задействаха. Както сигурно вече сте разбрали, имаше стрелец.

— Стрелец ли? — Май не беше чула за това.

— Очевидно е свързан с взривовете, може той да е поставил устройствата. Както и да е, поне засега опасността е неутрализирана. Но тя забави операцията. Някои от спасителните екипи претърпяха загуби, но повечето са вече в сградата. Хората от „Бърза помощ“ изнасят ранените.

През прозорците на „Биг Мак“ виждаха как лекарите и сестрите дават първа помощ на жертвите. В единия край на площада бяха наредени трупове в найлонови чували.

— Да, виждаме — каза Пийт и се обърна пак към екрана. — Какво е състоянието на сградата?

Том вдигна поглед към устройството, прикрепено към инвалидната му количка, беше лаптоп, тънък колкото карта за игра, с холографски екран над него.

— Има и тежки, и по-леки поражения — започна той. — Основната конструкция е добре. Няма нищо общо с кулите близнаци, но положението на главното фоайе и „Зала А“, които понесоха най-силните удари, е изключително опасно. Зидарията и гредите се къртят през цялото време и цели парчета от тавана могат да се сринат... заедно с трите етажа над тях.

— В какво състояние са горните етажи?

— В не много добро — отвърна Том. — Има големи поражения върху структурата. Точно над „Зала А“, на първия етаж се намира ресторантът. Или поне се намираше. Доста е пострадал. Източната част на първото надземно ниво и рецепцията му са далеч от втория взрив, но са пострадали от първия, чийто епицентър е рецепцията на приземния етаж. В източната част на първия етаж има бар. Доста е разбит. За щастие там не е имало много хора по време на експлозиите. На второто ниво има конферентни зали и помещения за срещи. Всички прозорци са счупени, включително и голямата стъклена витрина на фасадата. Сериозно са пострадали основните носещи греди, но би трябвало да издържат. Там е имало само четирима души. Все още са живи, но нямаме представа какво е състоянието им.

— На най-горното трето ниво има басейн и спортна зала. Стената на басейна е спукана и водата тече надолу в комплекса. Там

също е имало само шепа хора, които са успели да се спасят по външните аварийни стълби на задната част на сградата.

— Какъв е общият брой на жертвите, Том?

Ериксън написа нещо на виртуалната клавиатура. Когато вдигна глава, беше пребледнял.

— Речта на Кайл Форман е била голямо събитие. Всички места в залата са били запълнени, отвън още следобеда се е заформила опашка от чакащи. Популярен пич. — Млъкна и пое дъх. — В „Зала А“ е имало 1100 души.

В ъгъла на големия екран се появи странно изображение — тъмен правоъгълник с безразборно пръснати червени и оранжеви точки.

— Това е термична графика от „Голямо око 7“, спътникът, който се намира точно отгоре. Направена е преди десет минути. Показва, че пожарът в „Зала А“ все още бушува с пълна сила.

— Нали втората бомба е избухнала точно под нея? — прекъсна го Май. — Така ми казаха на борда на „Горила“, докато идвах насам.

— Точно така. И в резултат на това почти всички в залата са убити.

Думите на Том натежаха като олово в стаята. В „Биг Мак“ настъпи тишина. Дебелите звукоизолиращи прозорци спираха всички външни шумове.

— Анализ на изображението показва, че в помещението има не повече от шейсет живи хора. Нямаме представа колко от тях са сериозно ранени. Мисля, че спасителните екипи и медиците скоро ще влязат там, макар че достъпът е труден и вътре е изключително опасно.

— Над хиляда трупа — почти прошепна Джош. — Отишли са си... просто ей така. — Почти толкова жертви имаше и на „Титаник“; това бяха една трета от убитите на 11 септември. — Трябва да направим нещо. Да помогнем на спасителните екипи.

Марк вдигна поглед от изображението на „Зала А“ на холографския екран до него.

— Не е наша работа.

— Не е наша работа? — възкликна Джош. — В другите части на сградата може да има още стотици живи хора. Може да са в капан.

— Не ни пратиха за това, Джош. — Марк огледа лицата на всички на борда на „Биг Мак“.

— Но с оборудването, което имаме, можем да спасим мнозина.

— Да, и ще направим каквото е по силите ни. Но имаме много ясна задача.

Всички мълчаха.

Джош въздъхна дълбоко.

— Добре, добре, знам.

— Там вече има трийсетина пожарни коли, почти шейсет линейки и десетки полицейски патрулки. Всяка болница в Лос Анджелис е вдигната по тревога и всяко спешно отделение в окръга е готово да приеме жертвите. Във въздуха гъмжи от медицински хеликоптери, които скоро ще транспортират най-сериозно пострадалите. Ще предложим всякаква помощ, която ни е по силите. Но параметрите на мисията ни са ясни. Трябва да спасим сенатор Кайл Форман, който, както вече става ясно, е бил основната мишена на атаката.

— Някакви новини за него? — попита Стефани.

— Засечени са две отделни позвънявания от телефона му — отвърна Том. — И двете са довели до съвсем кратка връзка. Отломките спират сигнала, а може и телефонът му да е повреден. Първото обаждане е от точка зад „Зала А“ много скоро след взривовете. Второто е трийсет минути по-късно, от по-долните нива на сградата.

— Долните нива?

Том изведе на екрана схема на Калифорнийския конферентен център.

— Обаждането идва от една от асансьорните шахти. Между ниво Б3 и Б4.

— Заседнал е в асансьор? — попита Стефани.

— Така изглежда — отвърна Том. — Имаме инфрачервен отпечатък от „Голямо око“. Форман е с още трима оцелели. Следим ги непрекъснато и веднага ще ви съобщим, ако има някакви промени.

— Докато вие пътувахте, с Том съставихме план — каза Марк. — Пийт, вземи една от Къртиците. Трябва да слезеш на ниво Б2 през входа на паркинга. — Посочи спираловидната входна рампа. — Оттам можеш да слезеш на по-долните нива. Къртицата ще те прекара през всякакви купчини бетон или други препятствия. Май, Стеф и Джош, искам да намерите начин да слезете през главното фоайе. Въпроси?

— Някакви следи от други бомби? — попита Пийт. — Няма да е зле да знаем.

— Пратих екип сапъори да направят обстоен оглед, но очевидно...

— Какво е състоянието на конструкциите в главното фоайе и рецепцията на приземния етаж? — попита Джош.

— Следим ги чрез „Голямо око“ — отвърна Том и изведе ново изображение на екрана. Беше диаграма на четирите надземни нива на Калифорнийския конферентен център — от приземното до третото. Върху тях имаше неравномерни зелени, оранжеви и червени ленти. — Тъмните участъци са структурните компоненти на сградата, а цветните ленти са натоварванията. Тези в зелено са най-безопасни, червените са най-опасни. Както виждате, най-червено е на запад от главното фоайе, край „Зала А“. Там и двете бомби са нанесли поражения. В тази част на сградата е засечен първоначално и сенатор Форман, преди да се качи в асансьора. Тя определено е най-опасната, но ми се струва, че срутването не е неизбежно.

— Струва ти се?

Том вдигна глава.

— Добре де. Вероятно е.

— С всяка секунда става все по-лошо. Дай ми някакви цифри.

— Шансът да издържи повече от час е петдесет процента.

50.

Най-старшият член на спасителните екипи беше началникът на пожарникарите Труман Макленахан. Имаше кръгло лице, червена коса и почти комичен рунтав мустак. Бе израснал в Бронкс, но се гордееше с шотландския си произход. Ключката гласеше, че го приемал толкова на сериозно, че организирал шотландски вечери в къщата си в Палос Вердес и носел карирани полички, когато бил сам в кабинета си. Точно Макленахан настояваше за координация с „Е-форс“, преди да пуснат хората им в Калифорнийския конферентен център. Искането изглеждаше разумно, но за Марк Харисън беше само губене на ценно време.

Съвещанието се състоя в оперативния център, който се помещаваше в специално пригодена за това пожарникарска кола, паркирана на странична улица край източната стена на комплекса. Вътре беше учудващо просторно. В дъното имаше кръгла маса, а на екрана на стената се предаваше картина в реално време от вътрешността на изтърбушената сграда. В предната част на караваната седяха няколко души, които контролираха системата, свързваща колата с окръжния център по бедствия и аварии в другия край на града. С хората на „Е-форс“ разговаряха Макленахан и заместникът му Джеръм Роузли.

— Ще бъда честен с вас — каза Макленахан. — Пускам ви вътре само защото така ми наредиха.

— Разбирам опасенията ви — отвърна Стеф. — Но ви уверяваме, че операцията ни няма да попречи по никакъв начин на спасителите.

Заместникът Роузли изсумтя и изгледа подозрително четиримата от „Е-форс“.

— Точно от това се страхуваме — каза Макленахан. — Вътре има много ранени. Моите хора правят всичко по силите си. А вие настоявате да се съсредоточите върху един-единствен човек, сенатор Кайл Форман.

— Г-н началник — каза спокойно Джош. — Напълно ви разбирам. И аз не съм напълно убеден, че това, което ни наредиха да

свършим, е най-правилното. Но такива са заповедите ни и трябва да ги изпълним.

— Чии са тези заповеди? — попита Роузли. — Кого представлявате?

— Мисля, че всичко това ви е обяснено — каза Май.

— Някаква абсурдна спасителна организация? Учуден съм, че не сте с наметала.

Настъпи мълчание. На екрана се виждаха отломките и димът, късове от човешки тела, овъглените трупове, пожарите, пламъците, които пълзяха по стените и покрива. Шефът на пожарната изглеждаше смутен.

— Извинявайте — каза той. — Малко сме изнервени...

— Прощавай, шефе — прекъсна го Роузли. — Няма нужда да се извиняваш и от мое име. Да, и аз съм изнервен. Не ми харесва да виждам хиляда изгорели американци. Но тези хора не са дошли тук, за да ни помогнат. Те служат на външни интереси и това още по-малко ми харесва.

— Съжалявам, че се чувствате така, господине — отвърна Стеф с най-дипломатичния си тон.

Тя се канеше да продължи, но Макленахан я прекъсна.

— Какъв е точно планът ви?

Май обясни какво са решили. Тя, Стеф и Джош щяха да се опитат да минат през главното фоайе, за да достигнат до сенатор Форман и хората с него в заседналия асансьор между нива Б3 и Б4. Пийт щеше да тръгне с една от машините, наречена „Къртица“, към подземните етажи.

— Добре — каза Макленахан. — Планът изглежда добър. Но искам да ви помоля нещо. Знаете, че не мога да настоявам. — И той стрелна с поглед Роузли, който изглеждаше, сякаш смуче лимон.

— Какво? — попита Стеф.

— Смятаме, че в „Зала А“ има оцелели, които не могат да се измъкнат оттам. Проблемът е, че според техниците таванът ще се срути всеки момент. Пратил съм хора вътре, но работата върви бавно. Според мен таванът ще падне, преди да стигнат до някого. Имате ли нещо във вашия самолет, което да ни помогне да го укрепим? Да спечелим малко време?

Не беше трудно да се разбере как Труман Макленахан се бе издигнал до поста си. Беше смел и мотивиран, но също така знаеше кога да изиграе дипломатичната карта. Роузли изобщо не владееше това изкуство, а само сумтеше, скръстил демонстративно ръце.

— Боя се, че... — започна Стеф, но Джош я прекъсна.

— Стабилизаторите.

Тримата му колеги се извърнаха към него.

— Как така? — попита Стеф.

— Използвахме стабилизаторите по време на учението, за да овладеем енергията в реакторите. Ако ги поставим внимателно в „Зала А“, могат да послужат като метална подпора, която държи тавана.

Стеф бавно кимна.

— Но никой извън „Е-форс“ не може да работи с това оборудване — каза Пийт.

— Какво оборудване? За какво говорите? — попита Макленахан и се намръщи. Дори Роузли вдигна глава внезапно заинтригуван.

— Стеф, Май и аз можем да действаме по предварително начертания план — каза Джош на Пийт. — А ти можеш да помогнеш в „Зала А“ и след това да тръгнеш към подземиято.

— Имаме други заповеди, Джош.

Макленахан вдигна ръце и попита:

— Може ли някой да ми обясни?

Стефани въздъхна и тъкмо се канеше да заговори, когато се намеси Май.

— Има начин да стабилизираме тавана.

— Тогава... — започна Роузли.

— Мисля, че Джош е прав — прекъсна го Пийт.

— Но... — опита се да протестира Стефани.

— Знам, Стеф, заповедите ни са други — продължи Пийт. — Съжалявам, но не мога да ги изпълня. Сигурно само ще си изгубя времето, като карам Къртицата през паркинга. Дори вероятно ще предизвикам повече щети. Вие може да стигнете при сенатора преди мен. Аз съм просто подкрепление. Не разбираш ли?

— Да — каза Стефани. — Разбирам. Но кой ще убеди Марк?

51.

— Не! В никакъв случай!

Джош говореше с Марк Харисън по видеофона на китката си. Пийт се бе върнал в „Биг Мак“ и се подготвяше да свали необходимата техника от вътрешността на огромния самолет. Май и Стеф чакаха Джош край входа на конферентния център.

— Виж, Марк, нямам време за това.

Марк го изгледа зверски от малкото екранче.

— А сега ти ме чуй, Джош. Разбрахме се...

— Да, но нещата се промениха.

— За мен не са.

— Е, точно там е работата, нали, Марк? Ти не си тук. А ние сме. Пийт може да го направи. Ще влезе и излезе от „Зала А“ само за минути. Така спасителните екипи ще получат възможност да измъкнат още хора, без да бъдат затрупани от тежкия таван.

Марк се извърна от камерата, която пренасяше изображението му на 2500 километра до миниатюрния приемник на Джош.

— Такива са заповедите към мен — каза той накрая.

— Да, но те не ти харесват, нали?

— Не, но ще ги изпълня.

— Това си е твоя работа, Марк.

— Джош.

— Марк, трябва да ни бъде позволено сами да взимаме решения на терен. Иначе цялата мисия ще пропадне, всяка мисия ще пропада! Трябва да ни уважаваш повече.

Линията започна да пука. Накрая Марк вдигна глава.

— Имате петнайсет минути, Джош. Нито секунда повече. Ще намеря начин да разбера.

— Добро решение, Марк — отвърна Джош и изключи видеотелефона.

— Трябва да направим нещо — започна да мрънка Тод. — Може да паднем всеки момент.

— Защо ми казваш нещо, което всички знаем, Тод? — сопна му се Дейв.

— О! Прости ми, че дишам.

— Е, това ти е проблемът, пич, само за себе си мислиш. Странно, че не ти се вие свят, като гледаш как светът се върти около теб.

Тод почервения. Обзет от гняв, той се втурна през малката кабина. Здравата му ръка бе свита в юмрук, но Дейв беше прекалено бърз. Избегна удара на Тод, след това го фрасна с всички сили и го просна на земята. Тод падна върху счупената си ръка и изрева от болка.

Дейв продължи да го рита в корема, но Марти Гардинър застана между тях и отблъсна Дейв изненадващо силно.

— Може да си пет десетилетия по-млад от мен — каза той, — но някога бях щатски шампион в средна категория. Още мога да те просна по гръб, повярвай ми.

Дейв омекна и се плъзна на пода, облегал гръб в огледалото. Покри главата си с ръце и раменете му заподскачаха.

Тод се завлече до отсрещната стена и притисна счупената си ръка. Лицето му бе изкривено от болка. Превръзката бе подгизнала от кръв.

Марти потупа Дейв по рамото.

— Мисля, че на приятеля ти ще му трябват още от онези хапчета — каза той тихо и кимна към раницата. — Може ли?

Дейв бръкна в раницата си.

— Ето — каза той и подаде на Марти шишенцето. — Имам още. — Обърна се към Тод, който избягваше погледа му.

— Чакайте малко — обади се Кайл Форман. — Дейв, може ли чантата ти? — И протегна ръка. Младежът му я подаде неохотно. Форман извади химикалка от джоба на ризата си, заби я в задната част на раницата и разкъса материята.

— Хей, какво правиш! — запротестира Дейв, но сенаторът вече беше изтърбушил раницата и издърпваше от нея алуминиева пластина, дълга около педя и широка около сантиметър и половина. Извади две еднакви пластини и хвърли остатъците към Дейв. Пъхна едната в малката пролука между двете врати и обърна глава към Дейв.

— Дейв, пъхни другата в долната част на пролуката. Аз ще промуша тази в горната.

Дейв пристъпи напред, взе пластината, коленичи и положи всички усилия да я пъхне в тесния процеп. Но нямаше как, пролуката беше прекалено тясна.

— Да! — възкликна Форман. Беше успял да вкара своята пластина между двете врати. Опита се да я използва като лост, но металът бавно се огъна. — По дяволите! — изсъска той, бързо издърпа пластината и пъхна огънатия край в пролуката. Този път тя запази формата си и разстоянието между двете врати в основата се увеличи.

Дейв напъна с всички сили и успя да вкара своята пластина на два сантиметра и половина между вратите.

— Бутай наляво — нареди му Форман.

Напънаха върху пластините и вратите се раздалечиха на два-три сантиметра. Форман провря пръсти в пролуката и с всички сили започна да бутане наляво и надясно. Марти и Тод се приближиха, за да помогнат.

Вратите не се поддаваха лесно, но с общи усилия четиримата успяха да ги раздалечат, колкото Форман и Дейв да се пъхнат между тях. След това двамата ги избутаха докрай.

Върнаха се назад в кабината, дишайки тежко. Дейв се наведе напред и се подпря на коленете си, а Марти облегна гръб на стената. Чу се ново скърцане от покрива на асансьора, по-пронизително отпреди. Четиримата застанаха неподвижно и звукът изчезна.

Почти бяха стигнали до Б4. Виждаха горната част на отвора, в който трябваше да спре асансьорът. Беше на половин метър над пода на кабината. По принцип можеха да се промушат през пролуката, само че беше блокирана. Форман взе едната алуминиева пластина и застърга препятствието. В краката им падна пръст, а след нея голямо парче бетон.

Усетиха как асансьорът се разлюля. Тод понечи да изкрещи, но викът заседна в гърлото му.

— Май идеята не е много добра — каза той задъхано.

Сенаторът не му обърна внимание и продължи да ръчка с пластината. Посипа се още пръст и бетон и на пода на асансьора падна извито желязо. След това Форман се натъкна на нещо голямо и твърдо. Атакува друга част от препятствието и по мраморния под на кабината се разсипаха още отломки. Изведнъж над отвора се появи цилиндрично парче железобетон, около трийсет сантиметра в диаметър и половин метър дълго. Спря се тихо в баласта от пръст и по-дребни отломки отдолу, след това падна напред и се разби на пода.

Асансьорът се заклати силно. Всички чуха стърженето на метала в облицовката на шахтата. Затаиха дъх и се заслушаха за ново скърцане на въжето над главите си.

Форман се обърна към отвора. Падналият железобетон бе повлякъл поне петдесет килограма пръст със себе си. Сега пътят им беше напълно блокиран. Пръстта само ги бе подлъгала. Отворът бе препречен от огромен бетонен къс, който бе подпрял вратата на Б4. Нямаше начин да го поместят.

— А сега какво? — попита Марти.

— Ще трябва да чакаме. Опитайте се да не мърдате — отвърна Дейв.

— Да му се не види! — каза Форман и впи гневен поглед в пода. Чувстваше се като животно в клетка. Пое дълбоко дъх, седна на пода и подпря глава върху свитите си колене.

Няколко минути всички мълчаха, но внезапно гласът на Форман наруши тишината.

— Трябва да има стълба. Ще излезем през тавана.

Четиримата едновременно вдигнаха глави. Горе, в средата на тавана на кабината, имаше квадратен капак.

Марти се издигна пръв. Дейв и Форман сплетоха ръце и той стъпи на тях. Бутна резето и то поддаде с лекота. Останалите вдигнаха по-високо възрастния мъж и той се качи върху покрива.

Легна по корем и помогна на Тод да излезе през дупката. Беше доста трудно упражнение заради счупената му ръка. Младежът стъпи на сплетените длани на Дейв и Форман, загуби равновесие и политна, но се овладя. Марти се наведе колкото можа надолу. Тод хвана ръба на отвора със здравата си ръка и се повдигна, след това промуши тялото си и единия си крак.

Тод огледа шахтата. Вдигна очи и видя, че въжетата на асансьора са се оплели в греда, стърчаща от едната стена. Движението на кабината бе опънало въжето силно, то се бе прокъсало и асансьорът висеше на съвсем тънка жица. Но на противоположната на вратата стена наистина имаше стълба, която минаваше по цялата дължина на шахтата.

— Хайде — извика Тод на Марти и легна по корем. Старецът направи същото. Форман помогна на Дейв да се качи и двамата горе се протегнаха. Сграбчиха Дейв за блузата, а после под мишниците и го изтеглиха.

— Тод — каза Дейв. — Тръгвай по стълбата. Повече не можеш да помогнеш тук. Така ще намалим тежестта върху въжето.

Нямаше нужда да повтаря. Тод се обърна, хвана се за стълбата и се заизкачва неуверено нагоре. Държеше се със здравата си ръка и не отделяше поглед от стената.

— Хайде, Дейв — каза Марти. Огледа се и видя това, което търсеше — голяма метална халка, през която бяха промушени въжетата на асансьора. — Легни по корем и се хвани за това. Дръж ми краката. Аз ще се протегна в кабината. Ясно ли е?

Марти се нагласи над дупката. Дейв се изви около металната халка и хвана краката на стареца, който се наведе през дупката. Когато се плъзна навътре, ръкавите му се вдигнаха нагоре. Имаше мускулести ръце.

— Петдесет лицеви опори всяка сутрин — каза той на Форман и му се усмихна.

— Радвам се да го чуя, приятел. Готов ли си?

Марти кимна. Форман подскочи и се опита да хване ръцете му, но не ги достигна.

— Още веднъж — подкани го Марти.

Този път Форман успя и се изненада от силата на Марти. Дейв му помагаше, като дърпаше стареца за краката. Форман стигна до ръба на отвора, Марти и Дейв го хванаха под мишниците и го издърпаха.

Старецът се качи на стълбата и направи няколко стъпки нагоре. Видя Тод на десетина стъпала над него, на половината път към БЗ. Момчето беше без сили.

— Добре ли си, Тод? — извика Форман.

— Бива.

— Не спирай.

Дейв също се качи на стълбата и тъкмо тръгна нагоре, когато всички чуха ужасния шум. Изкънтя като гръмотевица, а акустиката на асансьорната шахта го усили още повече.

Форман стъпи на стълбата точно когато единият край на метална греда падна към тях. Удари се в стената на шахтата и откърти част от стъпалата между Б1 и Б2. Стълбата потрепери и всички, които бяха на нея, усетиха как се помести на два сантиметра от стената, а болтовете, с които бе закрепена, се заклатиха.

Въжето на асансьора се свлече на метър зад гредата и се замята между стените на шахтата като гигантска кобра. Кабината започна да пада, задра в шахтата и изора дълбоки бразди в нея. Удари се в дъното и стените ѝ се откъртиха. Таванът хлътна навътре като капак на отворена консерва.

54.

Принципът, на който работеха стабилизаторите на „Е-форс“, беше прост. Те бяха мощни електромагнити и поставени един над друг, можеха да се привличат или отблъскват. Можеха да държат покрива на залата, ако се отблъскват един от друг като полюси на магнит. „Звучи просто — помисли си Пийт Шерингъм, докато влизаше в «Зала А», — но нещо трябва да задейства тези магнити.“ На учените на КАРПА им бе отнело почти осем години, за да решат този проблем.

Пийт беше с Клетката и се чувстваше изключително силен. Името много ѝ подходеше: наистина беше клетка, но бе предназначена — също като шасито на волво — да държи опасността навън, а не обитателя вътре. Беше висока два метра. Скелетът ѝ от титаниево-въглеродни влакна бе проектиран да издържи на сблъсък от половин милиона нютона — еквивалент на удара на роял „Стейнуей“ в асфалта при падане от петия етаж. Предпазваше човека вътре от пожар и експлозии благодарение на взривоустойчивите прозорци от специална поликарбонатна смола.

Пийт бе застанал на входа на „Зала А“ и гледаше като окаменял пораженията. Беше ги виждал, разбира се, на мониторите, знаеше статистиката и броя на жертвите. Но на живо беше съвсем различно. Трудно можеше да се познае, че това огромно помещение е било зала. Седалките бяха на трески, дамаската им — на парченца. Трибуната стърчеше неестествено на сцената — доказателство, че преди броени минути тук е било пълно с горещи поддръжници на сенатор Кайл Форман.

Пристъпи в залата. В краката му имаше останки от знаме. Прочете думите на него: „Не плащайте петрола с кръв“. Беше напоено в червено, а в единия му край имаше пръски човешки мозък.

Клетката беше обемиста, но Пийт бе тренирал с часове как да я носи и лесно си проправяше път с нея през руините, без да предизвиква повече разрушения. Видя главната причина за тревогите на спасителните екипи. Източната половина от тавана — която бе най-близо до входа на залата — беше провиснала. На места през бетона и

мазилката стърчаха краищата на метални греди. Огънят, който пълзеше нагоре, създаваше допълнителни предпоставки за срутване.

След като влезе в залата през главния вход, Пийт сви вдясно. Направи три крачки и намери източника на пожара. Прокара пръсти по клавишите и от четири отвора в предната стена на Клетката бликна мегапяна — флуоро-протеиново пожарогасително съединение. Тя потуши пламъците за секунди.

Сибил беше пресметнала къде трябва да се сложат стабилизаторите. Пийт виждаше точките от Клетката. Те бяха в краищата на равностраничен триъгълник със страна 15 метра. Първата точка беше само на метър пред него. Той разчисти много внимателно пътя си с лопатата, вградена в предната стена на Клетката, а с излизация от нея кран повдигна тежките греди, камъни и парчета железобетон.

Стабилизаторите бяха по-големи от онези, които бяха използвали по време на учението. Представляваха цилиндри, около метър дълги и половин метър в диаметър. Имаха вакуумна приставка и тежаха близо половин тон. В големите електромагнитни намотки имаше поне петнайсет километра медна жица. Всяка се захранваше от собствен източник на енергия, който създаваше силно електромагнитно поле с помощта на свръхпроводимост при свръхохлаждане. Край електронните им компоненти се поддържаше температура, близка до абсолютната нула. Така стабилизаторите можеха да привличат или отблъскват други тела с огромна сила.

Пийт стигна до първата точка и постави наземния стабилизатор в нея. След това извади втория стабилизатор от опаковката му извън Клетката и го вдигна към неустойчивия таван точно над главата си. Като много внимаваше да не наруши баланса, постави и него на мястото му. С помощта на бутон в Клетката изтегли въздуха от вакуумната приставка и устройството се залепи за тавана.

Пътят до втората точка беше почти чист. Пийт заобиколи купчина гумени маркучи и останките на паднал през тавана компютър, разбит на хиляди парчета. С помощта на крана на Клетката премести настрани маркучите на счупената климатична инсталация.

Бързо стигна до втората точка. Повтори процедурата по закрепването — сложи наземния стабилизатор, после този на тавана, изтегли въздуха и се отдалечи. Тъкмо спускаше крана и се канеше да

тръгне към третата точка на 15 метра вляво, когато чу силен шум отгоре. После втори. Клетката потрепери, когато върху Пийт падна бетонен къс с размерите на мотоциклет.

Пийт беше правил подобни симулации, но нищо не можеше да го подготви за истинското преживяване. С периферното си зрение видя как парчето се откърти от тавана и се срути надолу. След това дойде ударът. Пийт приклепна в клетката, инстинктивно се опита да избяга и натисна контролния панел. Устройството се заклати напред-назад и се справи с бетонния къс като с досаден комар.

Пийт вдигна поглед и видя дупката в тавана.

— Том — каза той в микрофона. Обаждаше се за първи път, откакто бе влязъл в опустошената зала.

— Пийт.

— Видя ли това?

— Да.

— Имаме ли нужда от пренастройки?

— Дай ми секунда.

Пийт огледа тавана. Над главата му се бе появила нова паяжина от пукнатини. През тях се виждаше горният етаж. Развя се някаква бяла материя и през дупката изпадна човешки торс с бяла риза и идеален възел на вратовръзката. Тупна на пода и към взривоустойчивата повърхност на Клетката полетя капка кръв. Безжизнените очи на мъртвеца се взряха в Пийт.

— Том? Кажи нещо!

— Извадихме късмет, Пийт. Според Сибил след съвсем лека корекция ще се върнем на предишното ниво на стабилност. Постави третия стабилизатор един метър по-близо до втория и намали ъгъла на 54 градуса. Разбра ли?

— Напълно — отвърна Пийт.

Върна се няколко крачки назад, после наляво — към голяма дупка на пода. Около нея лежаха огромни късове бетон. Всичко бе покрито с фин прах — изолацията на воден резервоар от долния етаж бе изхвърлена нагоре и раздробена. Така посипана върху отломките, тя приличаше на оранжев сняг. От резервоара извираше фонтан и се лееше около дупката.

Пийт заобиколи кратера, направи още две крачки и се озова в желаната точка. Тогава чу женски стон.

Опита се да разбере откъде идва звукът, но той изчезна така внезапно, както се бе появил. Положи усилия да се съсредоточи върху предстоящата задача. Не можеше да си позволи да се разсейва. Знаеше, че в залата има може би стотици живи, но не можеше да измъкне всички един по един навън. Щеше да ги спаси, като укрепи тавана.

Постави бързо третия наземен стабилизатор и тъкмо вадеше този за тавана от мястото му на стената на Клетката, когато отново чу онзи тих стон и една-единствена дума, изпълнена с болка:

— Помощ...

Спря се за секунда и стабилизаторът застина на метър от тавана. Затаи дъх и се послуша.

На два метра от себе си видя малка ръка да се подава изпод купчина столове. Отново чу умоляващия глас.

— Добре — каза тихо Пийт в микрофона. Гласът му се разнесе от тонколоната от външната страна на Клетката. — Не мърдай. Ще те измъкна.

Пръстите му се плъзнаха по клавиатурата и пред него се появи холографско изображение на купчината счупено дърво и изкривен метал. Температурен филтър откри тялото под нея. Беше дете. Сигналът беше червено-оранжев — сигурен признак за живот. Още няколко натискания на виртуалните клавиши и компютърът показва реда, по който трябваше да се отместят отломките.

Пийт свали крана, повдигна с него три стола и ги остави на пода до себе си. Обърна се и видя ужасения поглед на детето.

— Всичко е наред — каза му той. — Не мърдай.

Вдигна метална греда, все едно беше клечка за зъби, след това издърпа ламаринен лист, пластмасова тръба и триъгълно парче дърво. Детето — малко момиченце на около шест години — беше свободно.

— Как се казваш?

Момиченцето беше прекалено уплашено, за да му отговори.

Пийт се опита да се усмихне.

— Тук съм, за да ти помогна. Как се казваш?

— Консуела — отвърна тя.

Опита се да помръдне крака, но не се получи. Поклати глава и се заплака.

— Консуела, чуй ме.

Момиченцето не спираше да хлипа.

— Консуела, машината може да те вдигне и да те изведе навън. Но трябва да ми имаш доверие. Разбра ли?

Тя кимна.

— Ти не мърдай, аз ще протегна метална ръка към теб. Тя е приятелска ръка. Нищо няма да ти направи. — И пак ѝ се усмихна. — Ще кажа на металната ръка да те вдигне много внимателно, и след това ще се обърнем и ще си тръгнем. Разбра ли, Консуела? Съгласна ли си? Страхотно. Добре. Готова ли си? Хайде.

Стабилизаторът още висеше над главата му в единия кран, затова Пийт протегна втория. Беше червен, можеше да достига до три метра дължина и имаше „пръсти“. Пийт вършеше всичко с максимална бързина, но много внимателно. Протегна ръката напред и момиченцето се сви. Лицето му бе пребледняло от болка и страх. Беше видяла неща, каквито никое шестгодишно дете не бива да вижда.

— Всичко е наред, Консуела. Не мърдай, мила. Отпусни се.

Пийт пхна пръстите на механичната ръка под момиченцето и бавно го вдигна над отломките. Тя можеше да движи само главата си. Очите ѝ бяха като на диво животно и уплашено се стрелкаха във всички посоки.

— Не се тревожи — успокои я Пийт. — Няма нищо страшно, Консуела.

Приблужи детето до Клетката, вдигна по-големия кран към тавана, изтегли въздуха от приставката и постави и последния стабилизатор на мястото му.

— Том, готов съм — каза той в интеркома.

— Разбрах, Пийт. Добра работа, братле. А сега изчезвай оттам.

55.

Началникът на пожарникарите Труман Макленахан беше сам в оперативния център, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Марк Харисън.

— Господине, благодаря ви за съдействието — каза Марк. — Какво е положението със стрелеца? Разбирате, че се тревожа за хората си.

Макленахан потисна раздразнението си. Неговите хора бяха в не по-малка опасност, но пък подчинените на Харисън в момента му помагаха.

— Не е много добро, Марк. Водачът на екипа на антитерористите беше убит. Скрита бомба.

— Чух за това. Някакви следи от извършителя?

— Не.

— Хората ми сканират района със сателитна техника, но нямаме представа кого търсим. Дали има някакви следи по покрива на бензиностанцията?

— Марк, май забравяш, че имаме огромно бедствие, с което трябва да се справим. Всичките ни ресурси са хвърлени...

— Разбирам.

— Ако наистина разбираше, нямаше да ми задаваш такива въпроси.

— Господине, с цялото ми уважение, но моите хора — както и вашите — няма да могат да помогнат на никого, ако ги застрелят в главата.

Макленахан огледа стаята и въздъхна.

— Добре, какво искаш от мен?

— Скоро ще дойде някой от ФБР, нали?

— Предполагам.

— Стрелецът е професионалист. Той е поставил и бомбите. Сигурно е изключително внимателен какви улики оставя.

— Сигурно е така.

— Хората от ФБР ще обсебят всички улики, те са си такива — продължи Харисън. — Но може да пропуснат неща, които моите служители са в състояние да хванат. Ще трябва да изпратите някого да донесе проби от покрива. На място чака пилот, който остави човек от екипа ми. Той може да ми донесе пробите до половин час.

„Голямо око“ не можеше да засече нищо повече. Том направи всичко възможно да изолира шума и да разгледа целия електромагнитен спектър, за да определи най-добрия маршрут до БЗ или Б4, но нищо повече не можеше да направи.

Стефани, Май и Джош бяха в пълно снаряжение. Прилепналите им киберкостюми бяха в матов бронзов цвят. На колана на всеки висеше мощно халогенно фенерче, малка лазерна резачка и петдесет метра суперлеко въже от въглеродни нишки. Освен тези високотехнологични приспособления, носеха и някои старомодни неща — кибрит, свирка и ножче на швейцарската армия.

Киберкостюмите можеха да ги предпазят за кратко от температури от 200 до 400 градуса по Целзий. Тримата носеха прилепнали каски и раници, дебели два сантиметра, направени от почти безтегловни въглеродно-иридиеви нишки. Те можеха да им осигурят кислород за 24 часа. Капсула, прикрепена към контейнера с кислород, беше в състояние да им доставя вода и хранителни вещества за седмица. Всичко това, заедно с костюмите, беше във връзка с имплантите.

Докато излизаха от „Биг Мак“, Том се обади.

— Положението е следното — започна той. — Забравете за западните аварийни стълби. Те са прекалено нестабилни. Асансьорът е отчаян избор. Според „Голямо око“ най-добрата опция е източният заден аварийен изход. Не знам защо сенаторът не е пробвал през него, но предполагам, че той и спътниците му са сметнали минаването през главното фоайе за прекалено опасно.

— Добре, Том. Нещо от „Голямо око“ за достъпа? — попита Стефани и поведе останалите към Калифорнийския конферентен център. Изглежда, стабилизаторите държаха добре „Зала А“. Навсякъде имаше спасители. Медиците мъкнеха носилки, пожарникарите се насочваха към дъното на помещението с тежко подемно оборудване и кислородни маски на колички.

— Не много, ако трябва да бъде честен. Ще трябва да се ориентирате на място.

— Добре. Дръж ни в течение, Том.

В главното фоайе още имаше пламъци. Изолацията бе изпадала от тавана и бе разпалила огъня. Според калифорнийските закони тя трябваше да е незапалима, но май не беше съвсем така. Беше се стоварила през пукнатините заедно с пластмасовите тръби, които лесно се разгоряха и изпълниха помещението с отровен дим.

Главното фоайе бе понесло най-големи поражения. По време на взрива там нямаше много хора, но конферентният център беше напълно изтърбушен. Само за секунди във въздуха бяха политнали огромни участъци от мраморния под. Бяха се ударили в тавана и откъртили оттам бетон, стомана, дърво и пластмаса. Заедно с тях бяха полетели и хора, компютри, столове, маси и шкафове. Все още се рееха книжа от склада на първото ниво. Парчета мрамор, бетон, стомана и дърво бяха изхвърчали и навън. Фасадата на комплекса едва се крепеше. Вратите и прозорците ги нямаше, носещите греди бяха пропаднали. Но източната част, която бе най-далеч от експлозиите, беше по-леко пострадала.

На Стефани, Джош и Май им трябваша няколко минути, за да стигнат до отсрещната страна на главното фоайе. Докато си проправяха път през разрухата, видяха неща, които никога нямаше да забравят. Жестоко опустошение и безсъвестна безчовечност, които щяха да ги преследват и в сънищата им.

Пийт ги чакаше в Клетката на аварийния изход. Местеше една метална греда, която препречваше пътя. Вдигна я като вейка, завъртя крана и той се удари във вратата. Тя се разби и зад нея видяха стълбище.

— От тук нататък се оправяйте сами — каза Пийт. — Успех. — И се насочи към главния вход.

Те влязоха през тясната пролука. Беше тъмно като в рог и мощните лампи, вградени в каските им, веднага се включиха. Стълбището вдясно водеше надолу, а вляво — нагоре. Вонеше на дим, изгоряла пластмаса и химикали. Във въздуха висеше розова мъгла.

Стефани набра нещо на клавиатурата, вградена в маншета на костюма ѝ. Светна малък екран и след няколко секунди на него се появи изображение — цветни линии и химически символи.

— Гадост — каза тя. — Сярна киселина, водородни радикали. Вероятно от пияната и лепилото на изолацията. Да вървим.

Тя ги поведе надолу по стълбището, но спря така внезапно, че Джош и Май за малко да паднат върху нея. В краката ѝ имаше труп, който лежеше по очи. Джош ѝ помогна да го обърнат и клекна до нея. Младият мъж се беше задушил, лицето му беше посиняло и изкривено в ужасна гримаса. Едната му ръка още стискаше гърлото. Пръстите бяха покрити със засъхнала кръв и някои изглеждаха счупени.

— Сигурно се е опитвал да излезе през аварийния изход — каза Май. — Но гредата, която Пийт помести, е била прекалено тежка. Вероятно е бил замаян от дима. Бедният човек.

Стефани се изправи, въздъхна и се извърна.

След още един завой по стълбището стигнаха до врата, на която пишеше Б1. Стефани тъкмо посягаше да я отвори, когато чува гласа на Марк Харисън в слушалките си.

— Хей? Имаме нова информация за сенатора и придружителите му.

— Слушаме те — отвърна Джош.

— Изглежда са излезли от асансьора на ниво Б3.

— Това е добра новина.

— Предлагам да слезете по стълбите и да видите дали е възможно да се мине през аварийния изход. Ако не, ще трябва да измислим нещо друго.

— Добре.

Май беше най-близо до стълбището и поведе останалите напред. Димът ставаше все по-гъст. Изглежда идваше от пожар на някое от подолните нива. Подминаха изхода на Б2 и продължиха надолу. На половината път между Б2 и Б3 видяха изпод вратата на Б3 да се промушват оранжеви огнени езици. Май провери компютъра на маншета си. Температурата на въздуха в стълбището приближаваше 100 градуса.

Стигнаха до вратата. Рамката и ръбовете ѝ бяха започнали да се огъват.

— Сигурно от другата страна има голям пожар — каза Джош. — Това са огнеупорни врати, би трябвало да издържат на температури до 200 градуса. Няма да изкарат дълго.

Стефани набра нещо на компютъра си и нагласи микрофилтъра на визъора си. Благодарение на наноимплантите можеше да гледа вратата с подобро в двете посоки на спектъра зрение.

— Напорът не изглежда никак добре — каза тя. — Няма как да минем оттук.

Джош погледна надолу по стълбището. Беше напълно блокирано от отломки.

— Единственият път е нагоре — заяви той.

— Съгласна съм. Да вървим — каза Стефани, поведе останалите обратно по стълбите и каза в микрофона: — Марк, на Б3 е безнадеждно, а стълбището от това ниво надолу е непроходимо. Ще видим дали можем да влезем на Б2.

Малко по-късно бяха пред аварийния изход на Б2. Джош хвана дръжката, натисна и дръпна. Вратата не помръдна. Той клекна и огледа ключалката.

— Ще се опитам да я взривя — каза той. — Отдръпнете се.

Набра нещо на клавиатурата на маншета си. От ръкава му около китката излезе тънка тръба. Беше дълга около пет сантиметра и бе направена от въглеродно съединение — изключително устойчива и ултралека. Джош се приближи към вратата, наведе се назад и насочи дланта си на няколко сантиметра над ключалката. От края на тръбичката излезе ярка синкава светлина. Джош бавно отпусна ръката си и от ключалката се чу силно тракане. Синкавата светлина изчезна и той хвана дръжката.

Вратата се отвори рязко към стълбището и Джош полетя заедно с нея. Строполи се и се претърколи, когато от отвора заваляха отломки. Скочи върху парапета, за да избегне лавината, но закачи на нещо ръката си и усети остра болка отстрани в торса си.

Стефани и Май се бяха качили по стълбите, водещи към горния етаж. Стефани реагира мигновено и сграбчи Джош за ръката, когато той скочи на парапета. Той не смееше да мръдне, докато отломките се свличаха надолу по стълбището.

Примъкна се по парапета на метър от потока отломки и се приземи грациозно на едно стъпало под Стефани и Май. Болката в торса отново го прониза, но той реши да не ѝ обръща внимание. Двете жени успяха да го издърпат нагоре по стълбището. Стигнаха до

следващия завой и погледнаха през вратата. Пороят от отломки беше спрял, но вратата беше блокирана. Ниво Б2 беше недостъпно.

— Трябва да си почина малко — каза Джош.

— Ранен си — каза Стефани и клекна до него.

Той притискаше тялото си отстрани, тя опипа внимателно мястото и той подскочи.

— Мисля, че си счупил ребро — обяви тя и каза в микрофона: — Първа база, Джош е ранен. Моля, активирайте пет милиграма болкоуспокояващо. Нанороботите да се насочат към петото ребро.

— Сибил работи по въпроса, Стеф. Какво е положението при вас?

— Вратата на ниво Б2 е непроходима. Ако не броим нараняването на Джош, сме добре.

— Какъв е планът?

— Ще продължим към Б1. Ако успеем да влезем, ще се опитаме да стигнем до Б3 по алтернативен маршрут.

— Прието.

Докато разговаряха, Сибил активира наноробота в мозъчния ствол на Джош и той започна да отделя точната доза болкоуспокояващо в кръвоносната му система. Компютърът нареди на 35 милиона микроскопични устройства да се насочат към счупеното му ребро. Трябваше им час, за да оправят счупването, но през това време болкоуспокояващото щеше да го държи във форма.

Лекарството подейства почти на мига. Основната му съставка беше отрова на охлюва *Conus victoriae*, в която имаше протеин, наричан ACV1. Той бързо се свързваше с центрове за болка в мозъка и ги блокираше напълно.

Веднага щом отровата започна да върши своето чудо, Джош скочи на крака.

— Обичам си работата — каза той и се ухили. — Е, какво чакаме?

Май тръгна първа нагоре по стълбите към аварийния изход на ниво Б1.

— Какво мислите? — попита тя, когато я настигнаха пред вратата.

— Мисля, че това е последният ни шанс — каза мрачно Стефани.

Малдивите

8:00 часа

Война се обади на останалите Конници от палубата на яхтата си за петдесет милиона долара — „Роузбъд“. Беше я кръстил така в чест на любимия си филм „Гражданинът Кейн“. Плавателният съд бе закотвен край Наладу на Малдивите. Задвижваше се с два газотурбинни двигателя „Бентли“, разполагаше с шест луксозни каюти, основна палуба, дълга четирийсет метра, и една по-малка горна палуба с хидравличен подвижен покрив, до която се стигаше с асансьор. Движеше се със скорост от 40 възела, без да нарушава комфорта на пасажерите си.

Всички двайсет членове на екипажа бяха жени и им бе забранено да обличат каквото и да било от кръста нагоре. Две от тях масажираха масивния врат на Война, който лежеше на шезлонг под топлото следобедно слънце. Огромното му шкембе лъщеше от лосион против изгаряне. До него имаше количка с компютър и плосък монитор. Останалите Конници се появиха в отделни прозорци на екрана.

— Господа — каза Война с полузатворени очи. Отпи от ментовия джулеп с 60-годишен бърбън. — Надявам се, че не съм ви откъснал от нещо важно. — Засмя се и двойната му гуша се разтресе. — Само че имаме проблем.

— Какъв проблем? — попита Смърт. Зад него се виждаше дървената ламперия на вашингтонския му кабинет.

— Оказва се, че нашият приятел е още жив.

Мъжете на екрана се взряха безизразно във Война.

Трудно можеха да бъдат разклатени.

— Откъде знаеш това? — попита Чума. Той беше високо над Атлантическия океан, на борда на частния си самолет „Хоукър“ 400 XR.

— Комуникациите са моят бизнес, забравихте ли? Хората ми са засекли две обаждания от мобилния му номер.

— Всеки би могъл да се обажда от него.

— Не е изключено, макар че е доста невероятно. Особено като имаме предвид, че второто му обаждане е било до съпругата му.

— Е, значи работата на Дракон не е свършена — каза Завоевание и черните му очи се впиха в останалите. Той беше на задната седалка на лимузината си, която пътуваше по Бърдкейдж Уолк в Централен Лондон. При него беше четири сутринта и улиците бяха мокри.

— Казах му да остане на разположение. Естествено, той няма търпение да изпълни задачата си. — Война се изкикоти като дете. Момичетата, които разтриваха врата му, се усмихнаха вяло. Той се наведе напред и се сопна на едната. — Малко по-надолу. — Останалите трима зърнаха голите й загорели гърди зад тлъстите гънки на Война, които се разливаха над банските му. — Да разбирам ли, че сте съгласни той да влезе вътре? — попита Война и вдигна очи към екрана.

— Естествено — отвърна делово Смърт.

Останалите двама кимаха.

— Има още нещо — добави Война след кратко мълчание. Наслаждаваше се на информацията, която другите не знаеха, и искаше да удължи удоволствието си от неведението им.

— Престани с тази мелодрама — тросна се Чума.

Война се изкикоти, но по сбръчканите му бузи се изписа омраза. С удоволствие би поставил главата на Чума в менгеме и би навивал дръжката, докато черепът му се пръсне като презряла диня.

— На терена има някаква странна група спасители.

— Спасители? — попита Завоевание, но с напълно безизразно лице.

— Моите хора докладваха за присъствието на странен самолет пред конферентния център. Изникнал от нищото. Става въпрос за малка група, която обаче разполага с невиждани технологии.

— Какви технологии?

Война сви леко рамене.

— Не разполагам с подробности.

— Можеш ли да ни предоставиш снимки или видео?

— Ще се опитам.

— Откъде са тези хора? — попита Чума.

— Нямам представа.

— За какво са там?

Война отново сви рамене.

— И аз самият току-що получих новината.

— Това не ми харесва — каза мрачно Завоевание.

— Да, съгласен съм, на мен също — отвърна Смърт. — Но вече отидохме прекалено далеч и няма връщане назад. Дракон трябва да довърши задачата. И — добави той, като изгледа злобно монитора — трябва да съберем информация за тези спасители. Никога не се знае, господа. От тази операция можем да спечелим повече, отколкото само от премахването на досадника Форман.

58.

Четиристранната връзка с Вашингтон, Лондон и въздушното пространство над Атлантическия океан прекъсна и Война нареди на момичетата да закарат шезлонга му на сянка. На сребърен поднос го чакаше вторият му ментов джулеп за деня. До него имаше пълна чиния с пикантни крилца. Компютърът все така си беше на количката до шезлонга.

Война набра нещо на клавиатурата и на екрана се появиха изображения. Бяха неясни и размазани. Обработи снимките със специална програма, но никаква полза.

Изруга и отвори видеовръзка с човек, който се намираше близо до Калифорнийския конферентен център в Лос Анджелис. Гласът на Война беше изкривен, а лицето — замаскирано, така че този, на когото се обаждаше, нямаше представа за самоличността му. На екрана се появи млад мъж. Казваше се Джеръми Никълс, англичанин, фотограф на „Лос Анджелис Таймс“. Вградената камера на лаптопа му размазваше и забавяше изображението. В косата на Никълс имаше прах, а ризата му беше мръсна. На шията му висяха два професионални фотоапарата, последна дума на техниката. Той заговори с треперещ глас, беше уплашен и травмиран от видяното.

— Какво мога да направя за теб?

— Какво можеш да направиш за мен? Ти си фотограф, нали така?

Младият мъж не отговори, само се взираше в маскираното лице на екрана.

— Ти си професионален фотограф, нали така, г-н Никълс?

— Какво не е наред?

Война се изкикоти. Въпреки маскировката Никълс видя как плътта на дебелака се тресе.

— Снимките на самолета. Толкова са размазани, все едно са правени от хлапета в предучилищна възраст. Ето това не е наред.

Младият мъж изглеждаше объркан.

— Това е невъзможно.

— Не ги ли погледна, преди да ги изпратиш?

— Не... Искаше ги бързо, затова веднага ги пуснах по мейла.

— Виж ги — каза Война.

И фотографът се взря в екрана, на който се виждаше една от снимките.

— О!

— О, я! Смятам, ще се съ согласиш, че не ми вършат никаква работа, г-н Никълс.

Фотографът не го слушаше.

— Използват някаква система за изкривяване на изображението — каза той сякаш на себе си.

— Какво?

— Имат нещо, което обърква фотоапарата.

— О, я стига глупости! — възкликна Война. Плесна с ръце и се разсмя. — Такава технология не съществува.

— Очевидно съществува — отвърна умислено Никълс.

Лицето на Война замръзна.

— Ако видиш самолета им — продължи веднага Никълс, — ще повярваш, че могат да направят всичко.

— Е, нямах тази възможност, нали? — И Война отново избухна в смях.

Никълс не знаеше какво да каже.

Война запълни тишината, като започна да мърмори:

— Значи имат технология, която изкривява изображението, така ли? Е, това вече е много, много интересно. — Вдигна поглед към екрана. — Добре, Никълс, а сега върви на майната си — каза той и прихна толкова силно, че чак се закашля. След това прекъсна връзката.

— Технология, която изкривява изображението. Това ми харесва — каза тихо Война. — Изля в гърлото си джулепа и пак се засмя. — Даже много ми харесва.

59.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Следващото съобщение, което пристигна на тайния мобилен номер на Дракон, гласеше: „Влизай“.

Той извади от чантата на задната седалка тъмен костюм, бяла риза и кафява вратовръзка. Облече ги с бавни и целенасочени движения, постави мръсните си дрехи в една найлонова торба и я завърза на двоен възел отгоре. След това си сложи латексови ръкавици, отвори капачката на кутийка с вазелин, потопи си пръста и намаза с него челото си на границата с косата, слепоочията и тила си. След това извади буца черна боя и я втри в косата си. След като размаза четири шепи от нея по главата си, се среса назад, избърса вазелина с мокра кърпичка, сложи остатъците от процедурата в по-малка найлонова торба и също я завърза на двоен възел.

След това огледа отражението си в огледалцето от вътрешната страна на сенника. Оправи вратовръзката си, сложи значка с името на ревера си и точно се канеше да излезе от колата, когато получи следващото съобщение. То гласеше: „Целта е на БЗ“.

Дракон прибра в джоба си двата пистолета, „Смит енд Уесън“ и „Ягирин“, и метна чанта на рамо. В нея имаше две гранати М67 и модерен противогаз. След това закопча скрит под самото калъф за командоския си нож „Фейърбейърн-Сайкс“. Излезе от колата, облегна се на вратата, пусна джипиеса си и изчака на екрана му да се появи местонахождението на Кайл Форман.

Дракон обичаше техниката. Беше се срещал с учените, които работеха за Четиримата конници. Знаеше колко високо е нивото на технологиите им за проследяване. От два месеца Форман беше основната им цел и подготовката бе много прецизна. Знаеха, че сменя мобилния телефон и номера си на всеки три седмици, но успяха да сложат микроскопичен подслушвател във всеки апарат на сенатора. Това даваше възможност на инженерите да следят местонахождението му чрез телефона дори когато не го използваше или батерията му

падеше. И можеха да предадат тази информация на устройството, което Дракон държеше сега.

След малко данните започнаха да се точат. Няколко секунди по-късно на дисплея се появи червено кръгче, което показва, че Форман се движи на изток от асансьорите на БЗ. Дракон усети как през него премина възбуда.

— Прекрасно — каза той на глас. След това бръкна в чантата на рамото си, извади една граната, дръпна предпазителя със зъби, хвърли я през шофьорския прозорец на колата и тръгна към шосето, което обикаляше Калифорнийския конферентен център. Дори не трепна, когато колата избухна зад него и горещината от взрива опари тила му.

Джош, Стефани и Май влязоха на ниво Б1 през аварийния изход на стълбището в задния северен ъгъл на Калифорнийския конферентен център.

Този етаж беше пострадал почти колкото приземния, особено западната му половина, която беше разбита като залата, намираща се точно над нея. Втората бомба беше поставена точно там, в шахтата на климатичната система на тавана.

Осветлението беше угаснало, но мощните лампи на каските им осветяваха коридора добре. Това бе главното административно ниво. През него се извиваше U-образен коридор, по чиито стени се виждаха врати към офиси. Рецепцията в средата на етажа се намираше точно над главното фоайе.

Беше зловещо тихо. Чуваха се звуците от западното крило, пукането на пламъците и течовете, но всичко изглеждаше много далеч. Повечето от вратите към офисите бяха на трески. Над тях бръмчаха изтръгнати от тавана луминесцентни лампи, които висяха на по една жица. Бяха мокри и смъртоносно опасни. Килимът на пода беше подгизнал. Противопожарната система се бе включила, а след това се бяха спукали и водопроводните тръби.

След пет крачки по коридора се натъкнаха на тялото на жена в делови костюм. Беше просната възник с разперени ръце, а главата ѝ лежеше до нея. Ризата ѝ бе измокрена от противопожарната система и кръвта. Кремавият килим под нея бе станал розов.

Повечето офиси бяха празни. Само шепа хора бяха работили в тях по време на взривовете. Изглеждаше невероятно да има оцелели.

Тримата напредваха бавно по коридора, след това завиха на запад към централната рецепция и асансьорите. Не видяха повече трупове. Нямаше и живи хора. Когато стигнаха до фоайето, видяха степента на разрушение в западната част. Джош провери температурата — над сто градуса по Целзий. Без филтрите в каските им димът щеше да е смъртоносен. По стените на коридора, водещ от западното крило към централното фоайе, се виеха пламъци. Беше напълно непроходим.

— Можем само да се надяваме да стигнем до западното крило — каза Май и в гласа ѝ се прокрадна отчаяние.

— По дяволите! — избухна Джош. — А главните асансьори очевидно не работят. Някакви гениални идеи?

— Шахтите на климатичната инсталация. През тях има връзка с другите нива.

— Добре, но знаем, че от тази страна на ниво Б3 около аварийните изходи има пожар.

— Значи ще използваме шахтите, за да слезем един етаж на Б2 — каза Стефани. — Да се надяваме, че има друг маршрут надолу.

— Не звучи много окуражаващо — отвърна Май.

— Да имате други предложения? Защото сега е моментът.

Джош въздъхна.

— Не, нямам. Май?

Тя поклати глава.

— Добре. Вие двамата останете тук — каза уверено Стефани. — Аз ще отида да видя дали това, което предложих, е възможно.

Избраха третия офис от дъното на коридора. Той беше на известно разстояние от аварийния изход, което означаваше, че ако пожарът на Б3 е пробил нагоре до следващия етаж, шахтите на климатичната система тук трябваше да са в по-добро състояние. Освен това офисът не беше близо и до зоната с най-големи поражения в западната част. Джош се свърза по радиостанцията с Първа база и информира Том за плана им. След това тръгна да търси схема на климатичната инсталация на комплекса.

В единия край на офиса имаше хубаво невредимо бюро. Плъзнаха го по пода и го поставиха точно под метална решетка на тавана. Отворът беше достатъчно голям, за да се промуши човек. Изпразниха два метални шкафа и ги качиха върху бюрото. Най-отгоре сложиха стол.

Стефани се качи. Решетката бе закрепена с болтове в четирите ъгъла. Тя ги развинти, свали решетката и я подаде на Май. Провря се през дупката и се качи в шахтата на климатичната система.

Шахтата беше тясна и квадратна. На Стефани ѝ се наложи ту да лази, ту да се примъква по корем по гладката метална повърхност. Вляво имаше разклонение, което минаваше над главния коридор. Вдясно шахтата завиваше към дъното на сградата.

— Първа база — каза Стеф в микрофона. — Имате ли схема на това?

— Току-що я намерих — отвърна Том. — Пращам ти я.

Стеф погледна екрана на маншета си. На него се появи миниатюрна схема на климатичната система — сложна плетеница от цветни линии. Май и Джош също я получи, тя бе прожектирана в много по-едър вариант и на стената на компютърния център в Тинтара.

— Ти си тук — каза Том и сред преплетените линии се появи червена точка. — Трябва да завиеш надясно. Така ще се приближиш до фойето с асансьорите. Там шахтата се разклонява. Единият ръкав се качва на приземното ниво, но според изображението от „Голямо око“ е доста порутен. Другият слиза към Б2. Не знам какво е състоянието му.

— Прието, Том. Завивам надясно.

Задачата би била невъзможна, ако Стефани не беше с киберкостюм. Температурата в шахтата беше над 60 градуса, в нея бяха проникнали и отровни газове от западното крило. Костюмът охлаждаше тялото на Стефани и филтрираше токсичните изпарения, но въпреки това пълзенето беше изтощително.

Тя изпита облекчение, когато стигна до разклонението. Вдигна поглед и видя, че шахтата е блокирана на няколко метра над главата ѝ. Погледна надолу и лампата на каската ѝ освети канала. Видя, че той се свързва с друг на Б2, успореден на този, по който беше пълзяла.

— В разклонението съм — каза тя по микрофона. — Ще се вържа и ще се спусна.

Издърпа от раницата си тънко въже от въглеродни нишки с вакуумна приставка накрая. Закрепи приставката на стената на шахтата и се спусна. Нанокмютрите в костюма ѝ отпускаха равномерно въжето и я свалиха в пространството между етажите. Стигна до канала на ниво Б2 за секунди. Когато достигна пода на шахтата, освободи вакуума в другия край и въжето се прибра в раницата.

Под светлината от каската си Стефани видя, че шахтата се простира от север на юг от фасадата до дъното на сградата. Погледна екрана на китката си. Видя, че вече е на Б2, първото ниво от паркинга, и е близо до главните асансьори. На този етаж имаше няколко изхода от шахтата. Най-близкият беше на около трийсет метра по посока на фасадата. Тя се обърна в тесния канал и тръгна на юг.

Нямаше как да видят разхлабения панел на пода на шахтата. Повредата бе причинена от експлодирал резервоар на кола, паркирана трийсет минути преди взрива. Той се бе пръснал на стотици парчета из целия паркинг, бе счупил прозорците на колите и издълбал големи дупки в броните им.

Докато пълзеше напред, Стефани се подпря с ръце на този панел, той се откърти и тя полетя напред. Писъкът ѝ отекна в компютърния център на 2500 километра оттам и в слушалките на Джош и Май на горния етаж.

61.

— Стеф! — извикаха едновременно Май и Джош.

Всички в компютърния център на Тинтара замръзнаха, не смееха дори да дишат.

Стефани имаше бързи рефлексии. Когато полетя в дупката, която се отвори под нея, тя се опита да се хване за нещо. Размаха ръце и костюмът ѝ се закачи на стърчащ метал. Въглеродните нишки на дрехата спряха падането. Тя протегна ръката си в ръкавица и се вкопчи в ръба на дупката.

Под нея имаше шест метра празно пространство. Това не беше проблем, истинската опасност идваше от металните парчета по пода на паркинга. Петнайсетсантиметрови остриета от стъкло и обгорена и изкривена стомана стърчаха като смъртоносни сталагмити. И за да стане още по-лошо, край тях гореше разлято машинно масло и от него се вдигаше черен дим.

— Стеф, как си?

Известно време тя беше в шок и не можеше да отговори. Само простена. След това вдигна свободната си ръка, за да се хване по-здраво за ръба на дупката. Металният панел зловещо изскърца.

— Цяла съм — каза тя с тих глас, изпълнен с болка. — Просто пропаднах през шахтата и сега се държа за ръба на дупката. Проблемът е, че не мога да слеза надолу. Точно под мен гори огън и подът е осеян с големи остри парчета метал.

— Добре — чу тя гласа на Марк от Първа база. Очите му се стрелнаха към холографския екран над виртуалната клавиатура на Том, където се виждаше местонахождението на всеки член от екипа на „Е-форс“. — Стеф, костюмът ти се е закачил. Ранена ли си?

— Не мисля. Но не мога да се вдигна, не мога и да скоча.

— Стеф, идвам към теб — каза Май. Вече се бе покачила върху металните шкафови и след секунда се вмъкна през отвора на шахтата.

Движеше се по-бързо от Стефани и стигна до разклонението двайсет секунди след като влезе в канала.

Увисналата над паркинга Стеф усети, че ръцете ѝ отслабват.

— Стеф, пускаме глюкоза в системата ти. Съгласна ли си?

— Разбира се.

Марк се канеше да каже нещо, когато Том сложи ръка върху микрофона.

— Марк — каза той тихо. — Има микроскопичен пробив в костюма ѝ.

Марк усети как по гърба му премина тръпка. Взря се в холографския екран и го видя — скъсване, не по-голямо от част от милиметър, на ръкава на костюма на Стефани.

— Стеф — проехтя през слушалките ѝ гласът на Марк. — Имаме проблем.

Маи чу думите на Марк и забави малко движението си. След това обучението ѝ си каза думата и тя започна да се движи още по-бързо. Каквото и да кажеше Марк, то означаваше само, че трябва да стигне още по-бързо до Стефани.

— Има микроскопичен пробив в костюма ти. Том работи по въпроса и нанороботите вече го оправят. Според датчиците ни костюмът ти работи добре, но кажи ми какво виждаш на твоя екран? Пред теб ли е?

Стефани се опита да потисне ужаса. Усещаше, че дозите глюкоза си вършат работата. Опита се да се извърти и да погледне екрана на китката си, но се оказа невъзможно.

— Не го виждам — каза тя.

— Маи, какво става с теб? — попита Марк.

Маи беше издърпала въжето и прикрепяше вакуумната приставка за стената на шахтата.

— Почти стигнах — отвърна тя и се плъзна към ниво Б2.

— Закрепи добре въжето, Маи.

— Разбрах.

На холографския екран на виртуалната клавиатура на Том се появи червена светлина.

— Мамка му — изруга той.

Марк погледна цифрите, които течаха по екрана — това бяха данните от киберкостюма на Стефани. Пробивът се поправяше с невероятна бързина, но температурният контрол на дрехата не издържаше и нивата на метан във въздуха се повишаваха.

Увиснала над горящото машинно масло, парчетата метал и стъкло, които блестяха в синкавата светлина, Стефани започна да кашля. След това забеляза, че на краката ѝ става топло.

— Марк, мисля, че имам проблем с температурния контрол на костюма — каза тя и отново се закашля.

Маи беше на метър от дупката и се движеше към нея изключително предпазливо. Въжето се разтягаше зад нея, но обтягането му се регулираше автоматично. Ако паднеше, то щеше да я задържи.

Стигна до ръба на отвора. Металният панел се бе откъснал от болта. Когато приближи, видя Стефани. Тя изглеждаше на ръба на изтощението. Лицето ѝ под маската беше плувнало в пот.

— Хвани ме за ръката, Стеф — каза Маи. Протегна се напред и видя опасността отдолу — зловещите стърчащи парчета и черния дим.

Стефани бе заслепена от лъча на каската ѝ.

— Не мога... Ще...

— Стеф, трябва да ме хванеш за ръката. Вързана съм. Въжето лесно ще ни изтегли нагоре.

Стефани не можеше да помръдне. Беше ужасена и почти пред припадък. Можеше само да стиска ръба.

Металният панел, за който се държеше, изпука и се огъна. Стефани изпищя и падна петнайсет сантиметра надолу. Пламъците докоснаха подметките на ботушите ѝ.

Маи все още беше до дупката, въжето ѝ се опъна и я задържа. Тя погледна надолу към Стефани и видя, че пръстите ѝ още стискат металния ръб. След това започнаха да се изплъзват.

Ръката на Маи се стрелна напред, металът под нея поддаде и се огъна, но въжето реагира автоматично. Маи хвана едната ръка на Стефани и я стисна здраво. Стефани махна другата от панела точно преди той да се откъсне от шахтата, и сграбчи китката на Маи.

Маи нареди на въжето да ги изтегли бавно и те се вдигнаха през дупката, като избегнаха на косъм острия ръб. Отблъснаха се с крака от вертикалната тръба, докато въжето ги теглеше бавно нагоре през изпълнения с изгорели газове въздух. Стефани кашляше. Нанороботите пуснаха кислород под маската ѝ и тя започна да диша по-леко. Дозите глюкоза ѝ дадоха сили да се качи отново в шахтата.

След малко и двете бяха в канала на климатичната система на Б1, където въздухът беше по-чист. Пропълзяха през него и се върнаха в офиса, където Джош им помогна да слезат.

62.

Форман и Дейв успяха да подминат Тод по стълбата, за да стигнат първи до вратите на БЗ. Успяха да ги отворят с алуминиевите пластини, които Форман бе пхнал в задния си джоб. Той вървеше напред, а Дейв го следваше. Помогнаха на Марти и Тод да се прехвърлят през отвора на БЗ.

Миризмата на дим ги удари в лицата и те започнаха да се чудят дали усилието си е струвало. Тод падна изтощен на мраморния под до вратата. Беше изгубил много кръв и отпадале с всяка секунда. Сенаторът се наведе, за да прегледа раната му. Никой от тях нямаше медицински познания, но ясно се виждаше как част от костта стърчи поне два сантиметра от кожата му.

— Тод — каза внимателно Форман. — Трябва да продължим да се движим. Можеш ли да се изправиш?

— За нищо не ставам вече — отвърна той. — Не си чувствам ръката и ми е студено.

Дейв се приближи и клекна до него.

— Ще те изкараме оттук, Тод. Само бъди силен, моля те!

Четиримата тръгнаха през паркинга, който бе обвит в дим. Беше претъпкан с коли, но никоя от тях не изглеждаше като преди инцидента. Прозорците им бяха счупени, бетонни колони и метални греди бяха сплескали ламарините на поне десет от тях. Другите бяха с изкривени калници или спукани гуми, а една се бе забила в съседната.

— Сега какво? — попита Дейв.

— Добър въпрос — отвърна Форман и въздъхна тежко. — Димът е най-гъст ето там. — И той посочи на изток, към дъното на паркинга. — Вие тримата изчакайте тук. Аз ще отида да погледна.

Но вместо да тръгне през паркинга, Форман първо зави наляво, за да провери аварийното стълбище. От асансьорите до изхода имаше тясна асфалтирана пътека, която излизаше директно под аварийния изход, през който бяха опитали да минат от приземния етаж. Нямаше нужда да минава по нея. От двайсет метра се виждаше, че е блокирана от цял къс бетон, който сигурно тежеше два тона.

Сенаторът спря за миг, за да се ориентира в задимения мрак. Пушекът изгаряше гърлото му. Той отпори ръкава си и ръчните шевове поддадоха с изненадваща лекота. Покри носа и устата си със скъпата материя и тръгна между редиците разбити коли. След петдесет метра подскочи стреснато, защото алармата на една тойота зави оглушително. След няколко минути стигна до центъра на етажа и видя четири почернели от сажди гигантски бетонни колони, които подпираха рампите, водещи нагоре.

Тук димът беше най-гъст и Форман се закашля. Залютя му на очите и по бузите му се търколиха сълзи. След това видя червени пламъци и розов дим. Миризмата на горяща пластмаса го замая. Нямаше как да излязат оттук, дори и аварийните изходи от тази страна да бяха чисти.

Погледна назад към асансьорите, но вече не виждаше придружителите си. За миг го обзе порив да побегне, просто да бяга и да не се обръща назад. Извърна се към рампата, водеща към Б2, и за малко наистина да го направи. Другите сами да търсят начин да излязат. Представи си лицето на Санди и нероденото им бебе.

Обърна се и хукна обратно към асансьорите. Очертанията на Дейв, Тод и Марти ставаха все по-ясни през дима. Бяха седнали, облежани на стената, край тях въздухът беше малко по-чист.

— Изходът в дъното е непроходим. Там е пожарът. Но има рампа, която отива нагоре и надолу. Тя е единствената ни надежда.

Тод се изправи с помощта на Дейв и каза с треперещ глас:

— Добре съм. Мога да вървя.

— Димът става все по-гъст — каза мрачно Марти.

— Така е, а там положението е още по-лошо — отвърна Форман и кимна към рампата. — Но нямаме алтернатива. — Отпори и другия си ръкав и го подаде на Тод. — Сложи го на носа и устата си.

Марти скъса ръкава на своята риза и Дейв го разпра на две. Покриха устите си с парцалите и последваха Форман в сгъстяващия се дим. След това замръзнаха, защото чуха серия близки експлозии.

— Сякаш идват от рампите — каза Дейв.

— Не на това ниво — отбеляза Форман. — Хайде!

Той не се върна по стъпките си към рампата, а ги поведе далеч от асансьорите към предната част на сградата. Там отровните газове не бяха толкова задушливи. Завиха по първата пътека, но спряха само

след няколко метра. Една кола блокираше пътя им. Беше покрита със стъкла и прах. Форман ги поведе между две други коли и скоро стигнаха втората пътека. Вляво от тях на няколко метра напред гореше друго превозно средство.

Чу се клаксон. Те изтичаха по посока на звука, стигнаха до колата и видяха, че разбитата глава на шофьора е полегнала върху волана. Едната му ръка лежеше върху таблото и се подаваше през счупеното предно стъкло. Беше разцепена на две по дължина между средния и безименния пръст. По капака шуртеше кръв и капеше по бетона като протекло машинно масло.

Форман бе обзет от мрачно предчувствие. Правеха някаква грешка. Беше видял нещо, което му го подсказваше. Дейв вървеше до него заедно с Марти. Тод едва се влачеше след тях.

— Как си, Тод? — извика Дейв, извърна се назад и забави крачка.

— Как да съм? — каза задъхано той. Лицето му бе плувнало в пот, която размазваше мръсотията по бузите му.

Дейв изостана.

— Ще успееш, братле. — Понечи да го прихване, но Тод го отблъсна.

— Не, така ще те забавя. Не мисли за мен.

В средата на пътеката имаше капак от багажник. Тод и Дейв го заобиколиха от двете страни.

И тогава горящата кола, която току-що бяха подминали, се взриви.

Над шосето, обграждащо Калифорнийския конферентен център се стелеше гъст дим. Дракон тичаше по асфалта. Стигна до задната част на мола и се шумугна в малкия паркинг. На земята лежеше труп на мъж, в гърба му бяха забити множество стъкла. Тялото приличаше на някакъв зловещ таралеж и Дракон се засмя. Това беше първата жертва от тази вечер, която виждаше отблизо, но не чувстваше нито грам вина или угризение. Единственото, което изпитваше към мъртвия, беше презрение, че е бил такъв глупак да се окаже в неподходящия момент на неподходящото място.

Отвори вратата на товарната рампа в дъното на паркинга и се озова в склада зад супермаркета. Помещението беше пусто. Изтича по коридора. И там не видя никого, но за всеки случай извади пистолета „Смит и Уесън“. Зави и мина през друга врата, след това влезе в магазина.

Супермаркетът беше затворен час преди бомбите да избухнат. Витрините му бяха счупени, стъклата се бяха разпилели по пода чак до стената в дъното и хрущяха под обувките на Дракон. Спретнатите някога полици, по които имаше всичко, от евтини романчета до последна мода играчки роботи, бяха преобърнати и разпилени като колода карти.

Дракон се приближи до стената вляво. Близко до дъното на магазина имаше врата с табела „Поддръжка“. Беше заключена, но един изстрел на пистолета поправи това. Дракон проби дупка над дръжката и счупи заключващия механизъм. Изрита вратата и тя се блъсна в тухлената стена от другата страна.

Натисна ключа за осветлението, който се намираше отдясно на вратата, и видя тесен коридор. Отляво и отдясно имаше складови помещения, а на тавана в дъното се виждаше капак. Той също бе заключен, но не за дълго. Дракон включи фенерчето, привързано за главата му, повдигна се нагоре и запълзя напред.

Шахтата на инсталацията беше дълга малко повече от трийсет метра. В нея се виеха жици, стените ѝ бяха осеяни с контролни табла и

свързващи кутии, от които стърчаха още кабели. Дракон измина разстоянието за трийсет секунди и стигна до метална стълба. Тя водеше няколко метра нагоре и го вкара в друг тунел.

Лъчът на фенерчето обходи стените на прохода и освети още метални кутии, жици, дебели разноцветни кабели и табла със стъклени капаци. На това място цареше пълна тишина. Дракон се почувства съвсем откъснат от живота на останалите човешки същества, което беше физическият еквивалент на онова, което усещаше със сърцето и посърналата си душа още от дете. Изпълни се със задоволство.

От картата на Декстър Тейт знаеше, че този проход е дълъг само шейсет метра. Той свързваше мола с ниво Б2 на Калифорнийския конферентен център. Обаче с всяка следваща стъпка му се струваше, че тунелът се удължава и никога няма да стигне до края му. Вътре беше горещо, изолацията от света беше пълна и някой по-слабохарактерен, който нямаше неговата подготовка, щеше да изпадне в паника. Но Дракон дишаше равномерно и крачеше ритмично и за по-малко от две минути стигна до другия край, в който имаше метална врата, която се отваряше отвътре. Тя излетя далеч от него и Дракон се оказа на метър над пода на Б2.

Скочи, когато вратата се удари в стената, и се наведе назад в отвора. Искаше да поеме дълбоко дъх, но жегата и пушекът не му позволяваха. Извади противогаза от чантата и си го сложи.

След трийсет-четирийсет метра видя рампата, която водеше надолу към Б3 и нагоре към Б1. В паркинга в източната част на Б2 горяха поне три пожара. Два от тях бяха между него и центъра на нивото, където се намираше рампата. Имаше и един вдясно, в източния край на Б2.

Извади джипиес устройството си и погледна екрана. Червеното кръгче, което обозначаваше местонахождението на Кайл Форман показваше, че сенаторът се движи на изток от асансьорите към рампата. Дракон нямаше избор. Ако искаше да пресрещне целта, трябваше да мине през пожарите вляво. Само така щеше да успее да стигне до рампата и да слезе на Б3.

Затича между редиците коли, като дишаше равномерно през противогаза. Трябваше да се отправи на север, към дъното на конферентния център, за да заобиколи по-силния от двата пожара. Даваше си сметка, че всеки миг до него може да избухне някоя кола.

Приблѳжи се към рампата от север и погледна надолу към БЗ. Нямаше и следа от Форман. Това беше добре. Прескочи един нисък парапет и се озова на асфалтирания склон.

След като намереше сенатора, щеше да го свали в най-долните нива на сградата, където да се разправи необезпокоявано с него. Той щеше да свърши като един от многото обгорели трупове и по всяка вероятност нямаше да могат да го идентифицират.

Свали чантата от рамото си и я остави на пода. Извади една граната, махна предпазителя и я хвърли зад себе си. Докато тичаше към БЗ, хвърли и останалите две гранати. Те избухнаха през интервал от две секунди, затрупаха с огромни парчета бетон рампата, свързваща Б2 и БЗ, и посипаха Дракон с прах. Миг по-късно се чу и друг тътен от върха на рампата — три коли паднаха една върху друга и напълно запечатаха прохода.

Дракон се облегна на една колона. Дишаше тежко в противогаза. Пое дъх за последен път, свали маската и я хвърли в купчината отломки наблизо. Погледна се и видя, че костюмът му е целият в прах и омазан с машинно масло. Това беше добре. Трябваше да изглежда пострадал.

Откъсна ръкава на сако̀то си и се наведе, за да отпори и крачола си. Взе командоския нож от калъфа на кръста си и го заби в прасеца си, като внимава̀ше да избегне големите кръвоносни съдове. Резултатът беше грозна рана, която кървеше обилно, но нямаше да причини трайни увреждания.

Без да обръща внимание на болката, той се откъсна от стената, прибра ножа в ножницата, пхна пистолета в джоба си и закуцука към укритието си от отломки, зад което щеше да изчака появата на сенатор Кайл Форман.

64.

Взривът бе оглушителен и Марти и Форман бяха изхвърлени от ударната вълна и паднаха на бетона.

Дейв излетя към кола вдясно от него и носът му се озова на сантиметри от счупеното предно стъкло. Усети пареща болка в прасеца. Погледна надолу и видя, че крачолът му се е подпалил. Сякаш всичко се случваше на забавен каданс. Дейв започна да гаси пламъка с голи ръце, изгори дланите си и изпищя. Свали разпраната раница от рамото си и загаси огъня с нея. След това откъсна обгорелия крачол.

Чак тогава видя Тод, който се бе проснал по очи в неестествена поза. Към него от избухналата кола беше потекла вадичка бензин, по която бързо се движеше пламък. Марти и Форман също се спуснаха към него.

— Тод? — Дейв се наведе над него. Лицето на младежа беше обгорено. Имаше мехури от челото до брадичката. Едното му око беше отворено, но не виждаше. Беше замъглено и сиво. — Тод? — Дейв го разтърси.

Тод трепна. Опита се да погледне приятеля си, но очевидно беше ослепял. Сграбчи ръката на Дейв и заплака. Опита се да каже нещо, но главата му се килна на една страна.

— Тод... Тод!

Форман и Марти се опитваха да накарат Дейв да се изправи на крака.

— Хайде, трябва да вървим — каза Марти.

На Дейв му се струваше, че времето е спряло. Виждаше лицето на мъртвия си приятел, но не можеше да повярва, че е истина. Нищо от случващото се не беше реално. Всеки миг щеше да се събуди и да се отърси от кошмара, това бе просто лош сън, нищо повече. Чу, че Марти му казва нещо, но не разбра какво. Обърна се и видя разтревоженото лице на стареца на сантиметри от своето. Устните му се движеха, но Дейв не чуваше думите.

Изведнъж младежът усети, че силни ръце го влачат напред. Бягаше, без да знае къде отива. Усети, че пътят се издига, мръсният

въздух го задавяше. Видя рампата и бетонните колони от двете страни. Бяха близо до върха. Спряха и Дейв чу Кайл Форман да ругае. Марти се давеше от кашлица.

Пред тях имаше три горящи коли и огромен бетонен къс от пропадналия таван. Пътят беше напълно блокиран.

65.

Къртицата беше една от уникалните машини на „Е-форс“, невероятно творение на технологиите. Приличаше на огромен свредел на вериги и — както предполагаше името ѝ — функцията ѝ бе да прокопава тунели под земята. Освен това можеше да издържа на високи температури и да минава през пожари.

Зад свредела имаше кабина за един човек, а зад нея — цилиндрична капсула, три метра висока и метър и двайсет широка. Външни камери осигуряваха 360 градуса видимост от кабината. Сензори в бронята предаваха информация за околната среда към компютъра на таблото. Наричаха капсулата „Куршум“ заради формата ѝ, но и заради изключителната ѝ здравина — беше устойчива на взрив, радиация и на почти всички познати на човечеството химикали.

Пийт Шерингъм седеше в кабината на Къртицата на върха на рампата, спускаща се от приземния етаж към паркинга в източната част на Калифорнийския конферентен център. Даваше устни команди на компютърната система, машината се движеше напред и започваше да се спуска по наклона.

Стените на рампата бяха доста пострадали от взривовете. По пътеката имаше разпилени парчета бетон, а част от асфалта беше изкъртен. Пийт премина първата спирала и скоро се озова на Б1. Тук нямаше отбивка, тъй като първото ниво на паркинга беше Б2. Взе и следващия завой и двайсет секунди по-късно застана пред входа на подземния гараж.

Той приличаше на строителна площадка. Пийт включи мощните светлини на Къртицата. Те прорязаха мрака и дима и камерите предадоха разрушението в кабината. Изгорели коли, пръснати навсякъде части. Нямаше здраво предно стъкло. Огромни участъци от тавана бяха хлътнали надолу. Взривовете бяха разрушили за секунди това, което хората бяха строили с дни.

Подкара Къртицата по паркинга, след това спря за миг.

— Има ли някой тук? — извика той и гласът му се разнесе през външните тонколони.

Нищо. Сензорите на бронята на Къртицата можеха да уловят и най-слабия шум. Пийт бе нагласил филтъра да пропуска само човешки глас. Само че не чу нищо.

Продължи между редиците смачкани коли. От прозореца на спортен кадилак изригна пламък и двигателят се взриви. Покривът на колата изхвърча, удари се в тавана, след това падна и се затъркаля по пътеката. Блъсна се в Къртицата и спря в подножието на рампата.

Асфалтът беше хлъзгав, по него се лееше бензин и вода, но това не беше проблем за Къртицата. На запад разрушенията бяха още по-големи. Много от колите бяха разбити на части. Поне четвърт от тях лежаха на покривите си. След малко Пийт стигна до върха на рампата, която се спускаше от Б2 към Б3. Пътят бе блокиран от огромни бетонни късове, стоманени греди и няколко смачкани коли.

Пийт подкара Къртицата по рампата и спря на метър от препятствието. То беше толкова плътно, че дори мощните светлини на свръхмодерната машина не можеха да проникнат от другата страна.

— Има ли някой тук? — извика отново Пийт. — Някой от другата страна? — Мълчание. — Първа база — каза той в микрофона.

— Да, Пийт — отвърна тихо Марк.

— Може ли „Голямо око“ да събере информация какво се случва на Б3?

Марк погледна към един от техниците, който поклати глава.

— Не, Пийт. Има прекалено много смущения. Какво става при теб?

— Намирам се на върха на рампата, която се спуска от Б2 към Б3, но пътят е напълно блокиран. Малко се притеснявам да мина с Къртицата през препятствието, защото от другата страна може да има живи хора.

— Има ли друг път надолу?

— Не. Западният край на Б2 е толкова разрушен, че има опасност Къртицата да се срути през пода.

— Е, значи нямаш избор, Пийт.

— Разбрано. — Пийт прекъсна връзката и прегледа информацията от сензорите. Не чуваше нито звук на честотата на човешкия глас. Инфрачервените датчици бяха объркани от горещината от пожарите и не можеха да различат топлина на човешко тяло от другата страна на препятствието.

Пийт взе решение и Къртицата тръгна напред.

Първа база, Тинтара

Оставаха няколко минути до залеза и бавно снишаващото се оранжево слънце огряваше повърхността на Тихия океан като диско топка. Том Ериксън беше в апартамента си с изглед към острова и виждаше цялата красота на настъпващата вечер през прозореца си. В квартирата си имаше конзола, която беше почти толкова многофункционална, колкото и онази в компютърния център. През нея имаше пълен достъп до Сибил, квантовия компютър, който представляваше сърцето на цялата система.

Въпреки че бе започнало да му харесва да е част от екипа в Тинтара, държеше на личното си пространство. Сигурно имаше нещо общо с месеците, прекарани в затвора „Олдърмонт“, където лаптопът бе единственият му другар. Но тук намери дом и хора, с които можеше да се идентифицира. Харесваше му да ги дразни, но те бяха личности и той ги уважаваше. А сега имаха нужда от него. Мисията щеше да пропадне, ако той не откриеше как екипът да стигне до сенатор Кайл Форман.

— Сибил, извади схемата на Калифорнийския конферентен център — каза той. Холографският екран се намираше пред инвалидната му количка, а виртуалната клавиатура бе прожектирана в скута му. На половин метър от лицето му се появи триизмерен план. — Музика, Сибил — каза той и се взря в изображението.

— Имам 3 257 419 отделни файла с...

— Да, скъпа. Сигурно имаш. Нещо на Бари Манилоу? Шегувам се. Пусни... — Той погледна към небето, което бе плувнало в алени и оранжеви отблясъци. — „Уайт Страйпс“, „Армия на седем нации“. Силно, Сиб.

— Моля, уточни...

— Ами, до дупка.

— Съжалявам, това...

— Сибил, звукът на девет. Ще ти кажа, ако трябва да се коригира.

Първо се чуха басите, после барабаните, а накрая и дрезгавият блусарски глас на Джак Уайт. Том облегна глава назад и затвори очи. Опитва се да прочисти мислите си и пусна музиката през себе си. Колкото по-тежки бяха звуците, толкова повече го успокояваха.

Отвори очи и погледна към схемата. На пръв поглед беше само лабиринт от линии. Разгледа десетте нива. Б1 в по-голямата си част беше пълна бъркотия, Б2 — първият етаж от паркинга — бе пълен със счупени коли, пръснати огнища на пожари и други опасности. В източната част на Б3 се бе разразил голям пожар.

— Къде е Пийт, Сибил?

В Б2 се появи малка червена точка. Но пътят на Пийт Шерингъм беше блокиран. Той се канеше да поведе Къртицата през голямо препятствие и щеше да му отнеме известно време да мине през него. А и след това нямаше начин да разберат къде са Кайл Форман и придружителите му. Том трябваше да измисли как Джош, Май и Стеф да слязат дотам.

— Добре — каза Том. — А сега какво? — Музиката беше хубава, звучеше силно и парчето достигаше кулминацията си. — Хайде, мисли! Мисли! — Прокара пръсти през дългата си мазна коса. — От какво имат нужда сградите? Електричество. Точно така. Газ. Правилно. Вода. Водопровод... Сибил, има ли план на водопроводната система на конферентния център?

Минаха няколко секунди.

— Да — отвърна Сибил.

— Добре. Би ли го наложила върху схемата на сградата, моля?

По подовете се появи мрежа от зелени линии. Те се вливаха в основната водопроводна артерия в източната част на сградата точно под Б6. Оттам на изток тръгваше дебела зелена ивица. Никаква полза от това — водопроводите не бяха повече от шейсет сантиметра в диаметър. Основната тръба беше над метър широка, но водопроводите на комплекса се свързваха с нея на петдесет метра извън сградата.

— По дяволите! — възкликна Том и надвика музиката.

Взря се през прозореца. Небето ставаше мораво и първите звезди започваха да изгряват.

— Сибил, наложи цялата инфраструктура на комплекса върху плана на сградата.

Появиха се нови линии — жълтите бяха газопроводите, черните — електрическите кабели, червените — климатиците. Нито една от системите нямаше тунели за поддръжка, които да влизат и излизат от конферентния център. Нямаше достатъчно големи проходи, през които да мине човек. Но внезапно му хрумна идея.

— Сибил, можеш ли да ми намериш изображение на основите? Независимо дали от „Голямо око“, или от мрежата?

Този път забавянето беше малко по-голямо.

— „Голямо око“ не може да проникне толкова дълбоко, Том — каза Сибил. — Но има изображение на терена от времето, когато комплексът е бил в строеж, от 1996 година.

— Добре — отвърна Том. — Покажи ми го, моля те. — Погледна снимката. Строителната площадка беше огромна. На преден план се виждаха три големи камиона. След това забеляза нещо странно. — Какво е това, Сибил? Този отвор в далечната страна на основите?

— Има три различни отвора, Том.

— Да. Питам за този, който е на нивото на горната част на основите. Горевляво.

— Това е общински канал. Построен е през 1934 година за оттичане на водата от океана. Преустроен е по време на строителството на Калифорнийския конферентен център.

— Преустроен? Но не е разрушен?

Тишина. Изображението се смени. Появи се схемата на конферентния център, но в дъното имаше нови линии.

— Увеличи изображението, Сибил. Горният ляв ъгъл на основите.

Изображението отново се смени. Долният ляв ъгъл на Калифорнийския конферентен център зае целия екран.

— Има ли вход от приземното ниво към този канал, Сибил?

Появи се нова картинка, компютърът проследи канала на сто метра на запад от сградата.

— Излиза в следните координати...

— Благодаря, Сибил. Виждам къде излиза. А сега въпрос за 64 хиляди долара, Сиб. Колко близо стига до ниво Б6 на комплекса?

— Най-близката точка е в квадрант Д17 на изображението. Разстоянието между стената на канала и стената на Б6 е 97,5 сантиметра. Вид на почвата: твърда скала, пясък и глина.

— Сиб, скъпа, обичам те!

Въпреки че беше толкова млада, жената, която се наричаше Франсин Гигакс — в чест на Гари Гигакс, създателя на „Замъци и дракони“ — беше изключително самоуверена. Познаваше онези мъже само като Четиримата конници и прякорът ѝ се струваше абсурден. Но изобщо не се страхуваше от тях и дори не си правеше труда да скрие самоличността си. Обаче четиримата мъже го правеха. Виждаше единствено размазаните им лица на екрана и нищо друго.

Война беше още на шезлонга си на „Роузбъд“, закотвена край Наладу. Слънцето грееше силно и лимоненожълтите лъчи танцуваха по водната повърхност. Смърт се намираше в кабинета си във Вашингтон, а Чума — в частния си самолет, който вече приближаваше летище „Ла Гуардия“ в Ню Йорк. Завоевание бе пристигнал в апартамента си в Мейфеър, беше си налял голямо бренди и седеше върху старинно кремаво канапе. Беше 8:30 сутринта в Лос Анджелис, 11:30 в Ню Йорк, 4:30 в Лондон и 9:30 на Малдивите. Франсин беше навсякъде и никъде. В киберпространството нямаше часови зони.

— Много те препоръчаха — каза Завоевание, когато четирите лица се появиха на огромния екран на стената в апартамента му.

Франсин се усмихна леко.

— Предполагам. Аз съм най-добрата.

Тя беше на двайсет години и през последните пет от тях бе пожънала големи успехи. Те бяха в пълен контраст с първите петнайсет години от живота ѝ. Някога беше опърничаво, незабележително, обикновено момиче, което другите деца или пренебрегваха, или обиждаха. Но сега вече знаеше как да манипулира хората. Знаеше каква власт държи в ръцете си.

Беше руса и изящна, с черни като маслини очи, благодарение на пластичната хирургия. Изобщо не приличаше на пъпчивата тийнейджърка с рядка косица, каквато беше някога. Война загуби ума и дума, когато тя се появи на екрана му. Усети раздвижване в слабините си и тихичко се изкикоти.

— Прочетох съобщението ви — каза Франсин и се съсредоточи върху замазаното лице на Завоевание. — Изглежда, имате нужда от помощ.

Завоевание се намръщи, но бързо овладя изражението си. Война не беше толкова изтънчен, затова прихна.

— Нещо смешно ли казах? — попита Франсин, като премести черните си очи към огромното тресящо се туловище на екрана.

Война се заливаше от смях и намигна на тримата си колеги.

— Обичам това момиче — каза той. — От нея направо се надървям.

Франсин отново се усмихна. Без да поглежда надолу, задвижи пръсти по клавиатурата, която не се виждаше на екраните на мъжете. Изведнъж Четиримата конници видяха как лицето на Война се промени. Огромното му туловище се разтресе. Устните му трепереха, слюнката му потече по масивния гръден кош. Очите му се изцъклиха. После лицето му стана нормално така внезапно, както се бе променило, но този път изглеждаше изтощено и без капчица кръв по него.

Останалите трима Конници бяха поразени. Бяха виждали много ужасни неща. Самите те бяха причинявали на другите ужасни неща, но това беше нещо напълно ново.

Смърт пръв се овладя.

— Какво му направи?

— О, това значи да ви се разкрия.

— Настоявам да обясниш.

Франсин го погледна хладно и сви небрежно рамене.

— Реагирам много лошо на заповеди.

— Заинтригуван съм — намеси се Завоевание със спокоен глас, искаше да възстанови мира. — Направи ни това удоволствие.

Тя въздъхна.

— Просто изпратих на дебелия ви приятел няколко интересни образа. А образите понякога имат много... сила.

Смърт гледаше глупаво момичето, без да разбира какво става.

— Да не влезе в компютъра му?

— Казах ви, че съм най-добрата. Не беше трудно.

Завоевание погледна към Война, на когото за първи път не му беше смешно. Дебелакът изглеждаше окаменял.

— Впечатляващо — каза накрая Смърт. — Но...

— Съобщението е при теб — прекъсна го Чума. — Както се договорихме, първата сума ще пристигне по сметката ти... — той погледна долната част на екрана си — ... след малко по-малко от трийсет секунди. Останалото ще ти пратим след успешното приключване на проекта.

Франсин кимна.

— Някакви въпроси?

Тя нямаше такива.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Чуха глас — някой викаше от върха на рампата. Марти се обърна пръв. През мъглата видя слабо осветен силует. Ръцете му бяха събрани на фуния до устата и той се опитваше да надвика пращането на пожара и скърцането на бетона и стоманата.

— Насам! — каза гласът.

Мъжът бе облечен в тъмен костюм. Беше висок, с гарвановочерна коса, пригладена назад. Махаше им и им даваше знак да се отдалечат от непроходимото препятствие.

След няколко секунди те се върнаха обратно на Б3. Мъжът беше на десетина метра пред тях. Тичаше надолу по рампата към Б4 и те го последваха. Нямаше къде другаде да отидат.

— Не спирайте — викна им мъжът.

Стигнаха до Б4, след това и до Б5, пътят беше чист. Тук разрушенията не бяха толкова големи. Спряха да си поемат дъх. Марти изглеждаше напълно изтощен. Седна за малко на земята и Дейв се срути до него. Беше се порязал лошо през челото и по бузата му течеше кръв. Вдигна тениската си, попи раната и видя още по-лошо срязване от вътрешната страна на ръката си — от китката до свивката на лакътя.

Форман пръв стигна до мъжа и каза:

— Благодаря. — Погледна табелката, която висеше на врата на непознатия. Беше от ЦРУ. — Г-н Годард.

— Моля ви, наричайте ме Джери. Радвам се, че мога да помогна, сенаторе. Бях прикрепен със специална мисия към вашата група. Надявам се, че не сте ме забелязали.

— Да наглеждаш охраната ли?

— Нещо такова — отвърна Годард, усмихна се и показва перфектните си зъби. Все още носеше вратовръзка, самото му бе закопчано. Но костюмът му беше изцапан, а крачолът му бе скъсан от коляното надолу и по прасеца му течеше кръв.

— Предполагам, че батерията на мобилния ти телефон е изтощена — каза Форман.

— Изгубих го при взрива.

— Е, сега какво? — попита Марти.

Годард огледа възрастния мъж.

— Сигнали сте чак дотук от приземния етаж?

Форман кимна.

— Бомбите гръмнаха по средата на речта ми. Залата беше разрушена. Нямахме как да излезем отпред. Някакво откачено копеле стреляше. — Извърна се и въздъхна. — Защо ни доведе тук долу?

— Това е най-добрата ни възможност.

— Как така? — попита Дейв.

Форман забеляза кръвта по лицето на младежа. Отиде при него и клекна, за да го огледа по-добре.

— Част от подготовката ми бе запознаване с конструкцията на сградата. Плановете не са публично достъпни, но знам, че има втори служебен асансьор, който се движи от ниво Б6 до приземния етаж. На Б6 се складират по-едри неща за големите мероприятия.

Форман вдигна очи към Годард.

— Къде на Б6 се намира този асансьор? — попита той и помогна на Дейв и Марти да се изправят на крака.

— В дъното, в средата на задната част — отвърна Годард и посочи по рампата към долното ниво.

— Ще успеете ли да стигнете дотам? — попита Форман спътниците си.

Дейв кимна.

— Водете ни — каза хрипливо Марти.

Годард тръгна надолу по рампата, като леко накуцваше. Форман забеляза, че върви предпазливо, като обучен офицер от специалните служби. Разпознаваше тази походка от километър.

Долу въздухът беше по-чист и по-хладен. Всички коли бяха пострадали, предните им стъкла бяха пукнати, страничните — изтърбушени, но някои от лампите на тавана още светеха и разпръскваха макар и слабо мрака. Мръсна вада течеше по лявата страна на рампата и се събираше в новообразуваните дупки.

Рампата водеше до най-ниското ниво на паркинга. То беше много по-различно от останалите четири. Само половината пространство бе

за коли; задната северна страна беше огромен склад. Пред четиримата мъже се виеше дълъг коридор и се губеше в мрака. Виждаха го само до завоя му вдясно.

Тръгнаха по коридора и стъпките им отекнаха в бетонните стени. Зад себе си още чуваха пукането на пожарите. Вляво и вдясно имаше големи плъзгащи се врати. Годард светна с фенерче и под лъча му видяха огромен склад.

Пристъпиха две крачки навътре. До вратата бяха наредени дървени рамки, широки по шест метра. В единия край имаше редица големи сценични прожектори. Зад тях се виждаха множество партикабли. В другия край имаше десетки столове, а до тях — дебели кабели и още прожектори.

Върнаха се обратно в коридора.

— Служебният асансьор е зад завоя — каза Годард, без да забавя крачка.

Стигнаха края на коридора и завиха.

Вратите на асансьора бяха отворени. Върху партикабъл на колелца беше паднал мъж. От пет-шест метра видяха, че задната стена на кабината е откъртена и зад нея се виждаха ярки кабели и сиви метални въжета. От гърба на мъжа стърчеше дълго парче стомана, а кръвта му се стичаше в голяма червена локва на пода на асансьора.

Първа база, Тинтара

— Сър? — каза един глас на Марк Харисън по интеркома в компютърния център.

— Д-р Сингълтън.

— Мисля, че открих нещо важно. Можете ли да дойдете в лабораторията?

— Моля ви, кажете ми, че е нещо приятно.

— Не съм сигурна в това, но определено ще ви заинтригува.

— Добре. — Марк въздъхна и стана от стола си. — Идвам.

След няколко минути вече беше в лабораторията на Първа база при д-р Луси Сингълтън.

— Разполагаме със съвсем малко проби — само няколко молекули ДНК, остъргани от единия автомат на покрива — започна тя. — Подозирам, че е от косъм, паднал върху оръжието. Традиционните анализи изискват милиони пъти повече ДНК, за да се постигне резултат. Но дори и тогава той ще е безполезен, ако няма с какво да го сравним.

— Но вие имате достъп до Глобалната генетична банка.

— Така е. — Д-р Сингълтън се взря в Марк Харисън през очилата си. Беше четирийсетгодишна, с волево интелигентно лице и прибрана на кок черна коса. Отиде до конзолата, която бе вързана към Сибил.

Квантовият компютър на Първа база имаше пълен достъп до всички чудеса на ХХІ век. КАРПА бяха събрали в една база всички генетични данни, известни на човечеството. В нея, разбира се, нямаше ДНК профилите на абсолютно всички хора на земята, но съдържаше проби от служителите на всички полицейски и военни институции, които бяха предоставили тези данни на ООН, на всяка бизнес организация, която агенцията бе успяла да подкупи, и на всички научни институти, с които КАРПА работеше. Ставаше въпрос за генетичните данни на пет милиарда души, живи и мъртви.

— Е, какво открихте, докторе?

— Някой си Игор Андреевич Маканов. Роден в Москва през 1963 година. Офицер от Съветската армия от 1980 година. Кръвната проба е взета и архивирана през 1984. ДНК профилът му е регистриран в КАРПА през април 2005 година, като е използвана същата проба. Няма данни за по-скорошни проби.

— Съветско военно обучение — каза тихо Марк.

— Специалните служби — добави д-р Сингълтън и погледна биографичната справка. — Спецназ, от 1985 до 1989.

— Изключително опасен.

— И аз така мисля — каза д-р Сингълтън. — Но има една подробност. — Тя докосна виртуалната клавиатура и изображението на холографския екран се смени. Пред очите им се появи текст.

Маркс прочете:

— Загинал по време на учение в Санкт Петербург през май 1989 година.

Марк излезе от лабораторията на д-р Сингълтън и за малко да се сблъска с количката на Том, който бързаше по коридора.

— Точно теб исках да видя — каза Том и пхна разпечатка в ръцете му.

— Какво е това?

— Снимка на основите на Калифорнийския конферентен център по време на строителството му през 1996 година. Това... — и той потупа по разпечатката с мръсния си нокът — е общинският канал, построен през 30-те години. Минава на метър от ниво Б6. Това е път за навън.

Ниво Б6, Калифорнийски конферентен център

Лицето на Марти беше мъртвешки бледо.

— О, боже мой! — изпъшка той и тръгна бавно обратно по коридора.

Дейв стоеше като истукан, заровил лице в ръцете си.

— Исусе Христе! — възкликна Форман и сложи длан на челото. Лицето му бе изкривено от тревога. Огледа се, все едно решението на проблемите им щеше да се появи от въздуха. — Така — каза той след малко. — Май възможностите ни се изчерпаха.

— Напълно — промълви Дейв.

— Може ли да предложи нещо? — обади се Джери Годард. — Не можем да се качим обратно по рампата, въздухът там е много мръсен, а може да избухнат и още коли. Какво ще кажете да се върна до асансьора на Б5, да отворя вратата и да се покача по стълбата в шахтата?

— Така стигнахме до Б3 — каза Марти. — Но стълбата в шахтата е почти разрушена. Над Б3 е изтръгната от стената.

— Но след като стигна до Б3, може да намеря друг път нагоре. Може да стигнем до Б2, може по рампата да се качим чак на повърхността. — Годард ги изгледа един по един. Той беше в най-добра форма, само кракът му беше ранен.

— Но ние току-що слязохме от Б3.

— Знам, но може да има други възможности там.

— Как ще стигнеш до асансьорната шахта на Б5? Не можеш да използваш рампата, димът е прекалено гъст вече — каза Дейв.

— По аварийните стълбища. Едно от тях трябва да е проходимо. Може дори да се кача по-високо от Б5.

— Това е добър план — каза Форман след секунда. — Аз идвам с теб.

Годард сви рамене.

— Щом искате, сенаторе.

Форман се обърна към Дейв и Марти.

— Дейв, трябва да се погрижим за ръката ти. Да влезем в някое от помещенията по коридора.

Върнаха се обратно. Забелязаха чешмичка, която преди това бяха пропуснали. Дейв я пробва. Работеше. Наведе се и пи дълго от студената вода. Имаше вкус на метал.

Върнаха се в помещението с отворената плъзгаща се врата. Форман го обиколи и след малко се върна с цял наръч бял плат.

— Покривки за маси — каза той.

Раздраха ги на ленти и намокриха някои на чешмичката. Ръката на Дейв беше срязана дълбоко, но раната не беше опасна. Форман я превърза стегнато с мократа лента, след това я окачи на друга лента през врата му. Почисти кръвта от лицето на младежа и обърса раната на челото му. Междувременно Годард почисти и превърза раната на прасеца си.

— Бързо ще се върнем — каза Форман на Марти и Дейв, когато с Годард тръгнаха към вратата.

Сенаторът следваше Годард по коридора към рампата. Димът беше по-гъст от преди. Нямаше как да стигнат до източната част на сградата. Това означаваше, че имаха само две възможности. Аварийните стълбища в дъното на комплекса и в предната му част — и двете бяха от западната страна. Тръгнаха към стълбището в дъното.

Вдясно откриха коридор с още складове, плъзгащите се врати на един или два от тях бяха отворени. Годард вървеше напред. С всяка стъпка въздухът ставаше все по-чист. Тук светеха и повече лампи. Завиха два пъти — наляво и след това рязко надясно — и се озоваха пред вратата на аварийното стълбище. Тя беше разбита, а половината стълбище беше разрушено. Не можеше да се мине оттам.

— О, страхотно! — възкликна Годард. — Предното стълбище е последната ни надежда. — Шмугна се покрай Форман и затича по коридора към предната част на комплекса.

Излязоха на паркинга на Б6. Той беше претъпкан също като погорните нива, но повечето коли бяха в сравнително добра форма. Годард се промушваше между тях, а Форман го следваше по петите. След няколко минути стигнаха до предното аварийно стълбище. Годард натисна дръжката и бутна вратата. Тя се отвори. Бетонни стълби водеха нагоре.

— Пфу! — възкликна Форман.

Годард се обърна. В ръката му имаше пистолет „Смит енд Уесън“. Вдигна го до нивото на кръста си. Форман гледаше объркан оръжието. След това забеляза, че ръкавът на Годард е навит и отдолу се вижда ужасна татуировка.

— Да, сенатор Форман. Боя се, че това е крайт на приключението. Наричат ме Дракон и съм дошъл да ви убия.

ЧАСТ 4

ПОД ЗЕМЯТА

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Джош, Май и Стефани току-що бяха излезли в нощния въздух през разбитите врати от източната страна на комплекса, когато лицето на Марк се появи на екраните на китките им. Беше облечен в киберкостюм, на главата си носеше каска.

— Какво е положението? — попита той.

— План А пропадна, Марк — отвърна Джош. — Аварийното стълбище под Б1 е неизползваемо и не можем да стигнем до това ниво — прекалено много разрушения. Възможностите ни се изчерпват. Какво да правим?

— Идвам при вас — отвърна Марк.

Джош вдигна вежда, но не каза нищо.

— Том току-що намери нова възможност — продължи Марк. На екраните им се появи снимка на основите на комплекса.

— Как да влезем? — попита Май.

— Има вход под земята на около сто метра северно от комплекса. Ето тук. — Той им прати карта. — Вземете Детската количка... ще ви трябва и звуковият свредел. Между канала и стената на конференционния център има около метър пръст.

— Откъде знаем, че можем да стигнем от Б6 до Б3?

— Няма нужда да знаем. Пийт си проправя път с Къртицата към Б3 — току-що е открил следи от четирима души на Б6. Почти сигурни сме, че единият е сенатор Форман. Бог знае как са стигнали там. Остава ни да се надяваме, че ще ги намерим живи и здрави. Стеф? Какво е положението с костюма ти?

Тя потупа китката си и погледна към екрана.

— Скъсването е почти поправено.

— Да, прието. Според Сибил устройствата по теб трябва да възстановят функциите си до няколко минути, но според мен трябва да останеш в „Биг Мак“.

— Разбрано.

Детската количка получи името си в разговор на бира между проектантите ѝ. Официално се наричаше Високоскоростен наземен транспортър и нямаше нищо общо с детска количка. Вдъхновена от въздушната възглавница, изобретена в средата на 50-те години от сър Кристофър Кокърел, тя беше модерна машина, която не биеше на очи, но се движеше на два сантиметра над повърхността. Можеше да достига скорост над 300 километра в час, беше лесна за маневриране и побираше шест пътника и до 1000 килограма товар.

Маи управляваше, а Джош седеше до нея. Детската количка излезе от „Биг Мак“, зави рязко, за да избегне купчина метал и бетон, заобиколи „Ринго“ и пое по шосето на юг от Калифорнийския конферентен център. Мощните ѝ фарове цепеха мрака. Силуетът на бензиностанцията, върху която бе стоял стрелецът, прелетя вляво от тях. Единият от подземните контейнери за бензин бе избухнал и бе превърнал сградата и предната площадка в купчина тухли.

Шосето продължаваше на запад и след това завиваше на север. Когато приближиха задната част на конферентния център, Маи насочи Детската количка през добре поддържана морава, която сега бе осеяна с отломки. Подгонени от вятъра листове хартия се посипаха по предното стъкло и потропаха като нетърпеливи пръсти, преди отново да отлетят в нощта. Фаровете осветиха редица дървета вляво. Листата им бяха обрулени, а по клоните имаше хартии и отломки.

Маи навигирала и превозното средство направи остър завой надясно, след това забави и спря. Изскочиха от Детската количка и видяха оранжевите и жълтите пламъци, които още се виеха по западната страна на конферентния център, както и по-малките пожари, обсипали хоризонта. Наклонен асфалтиран път водеше към метална врата.

Двамата бяха въоръжени с невропаралитични пистолети, които изстрелваха електромагнитни импулси със същото действие като шоките палки на полицаите. Маи носеше малка аптечка на рамо, а Джош държеше звуковия свредел — устройство, което приличаше на пушка. Беше направено от съединение на въглерод и алуминий и бе изключително лек, но много мощен генератор на насочен ултразвуков сигнал с честота 35 килохерца, който прорязваше с невероятна лекота почти всички материали.

Стигнаха до вратата. Беше заключена.

— Отдръпни се — каза Джош и вдигна звуковия свредел. Нагласи го на най-слаба мощност и натисна спусъка. На мястото на ключалката и дръжката се появи дупка с височина трийсет сантиметра. Вратата се отвори навътре и се залюля на пантите.

Двамата включиха лампите на каските си и пред тях се откри къс наклонен коридор с нисък подгизнал таван. По него имаше зелена плесен и мъх. В дъното му видяха тясна вертикална шахта. Тя беше около метър широка и в нея бяха изрязани стъпала. Май тръгна първа. Погледна надолу в шахтата и лампата на каската ѝ освети първите пет-шест метра. Зад тях беше пълен мрак.

Вътре беше малко изнервящо. Джош и Май се чувстваха като в открития космос. Виждаха само бетона над и под себе си, докдето стигаше лъчът на лампичките им. От схемата знаеха, че шахтата слиза на двацет и пет метра под земята, но им се струваше, че се спускат на стотици метри дълбочина. На екраните на маншетите си виждаха, че температурата пада бързо с всеки метър. Заедно с нея намаляваше и съдържанието на кислород във въздуха, а влажността се увеличаваше.

Май видя бетонния под на лъча от каската си. След още десетина стъпала стигна до основата на шахтата. Отстъпи, за да пусне и Джош в тясното пространство. Пред тях имаше нисък кръгъл проход, в който беше непрогледен мрак. По прохода течеше вода, която се спускаше в дупка близо до подножието на стълбата. След секунди бяха в самия канал и лампичките им осветяваха извитите стени.

Тунелът — някога основният отводнителен канал на града — бе три метра висок и четири метра широк. Минаваше под Лос Анджелис и беше дълъг двацет и пет километра. Вливаше се в океана на юг от Марина дел Рей. Общината се бе отказала от него и го бе заменила с по-модерна система в началото на 90-те години, но по него още течеше тънка вадичка. Стените му бяха плесенявали и вътре миришеше на гнило.

Май погледна екрана на китката си, който светеше меко в тъмнината. Видя схема на терена. След по-малко от сто метра надясно беше най-ниското ниво на Калифорнийския конферентен център, който на дисплея беше изобразен като черно квадратче. Тунелът бе показан като тънка червена линия. Той завиваше леко на север, след това продължаваше петдесет метра право на изток, а след това кривваше на

юг и почти допираше северозападния ъгъл на комплекса. След това вървеше успоредно на сградата към североизточния ъгъл.

— Първа база? В тунела сме.

— Прието, Май — отвърна Том. — На схемата ще видите, че тунелът се приближава най-много до Б6 точно след 12 метра по северната стена. Така ще влезете в склад Б63. Виждам, че той е точно до стената. Така че внимавайте.

— Добре. Къде е Марк? — попита Джош.

— Пътувам, Джош — обади се гласът на Марк. — Ще пристигна на мястото след деветнайсет минути.

Джош поведе Май през тунела. Единствените звуци, които чуваха, бяха собственото им дишане и тихото шуртене на водата.

— Дори не съм знаел за съществуването на нещо подобно — каза Джош по микрофона.

— Не мисля, че много хора знаят — отвърна Май, беше на няколко метра зад него. — Но под Лос Анджелис има сложна мрежа от тунели и отводнителни канали, както под всеки голям град. През годините е строено върху вече съществуващото. На мен ми действа успокояващо. Ти какво мислиш?

— Може би за теб е така. Свикнала си да стоиш в затворени пространства. Но на мен не ми е най-любимото нещо на света.

— Джош Томпсън проявява слабост!? Да нямаме пукнатина в бронята?

Джош въздъхна и каза с фалшива сериозност:

— По-добре да си бях мълчал.

Пътят беше почти напълно чист, с изключение на една миризлива купчина близо до течаща тръба — органичен боклук и гниещо диво животно, което някак си бе успяло да влезе вътре. Джош и Май напредваха бързо, изминаха стотте метра за по-малко от минута.

Когато се приближиха до точката, където стената на Калифорнийския конферентен център почти допираше тунела, плоските екрани на китките им показаха къде се намират. Май повървя още малко напред и спря. Лампата на каската ѝ освети плесенясалата стена на тунела.

— Ето тук — каза тя и посочи място в центъра на осветеното пространство.

Джош свали звуковия свредел от рамото си. Натисна едно копче отстрани и от устройството излязоха три сгъваеми крака, разгънаха се и докоснаха земята. Той отдалечи свредела на педя от стената и нагласи височината на краката, за да постави дулото хоризонтално.

Изведнъж чува пляскане във водата, сякаш някой, който върви през вадата, се бе подхлъзнал. След това се чу потупване, а после — пронизителен вой. Извърнаха се рязко по посока на звука. Джош за малко да бутне свредела, но го хвана навреме.

Маи беше по-близо до източника на звука. Ръката ѝ се стрелна към невропаралитичния пистолет на бедрото и тя зае поза за нападение — левият крак пред десния, двете ръце държаха оръжието на височината на раменете, торсът ѝ — леко извърнат надясно. Лампите на каските им осветиха мрака.

Двамата инстинктивно затаиха дъх, докато се опитваха да установят кой е източникът на звука. Изведнъж нещо се раздвижи и някакъв силует се втурна през светлината. Маи насочи пистолета към него.

— Кой е? Спри на място! Въоръжена съм! — Силуетът изчезна.

За миг настъпи тишина. След това се чу драцене. Джош включи една допълнителна лампа на ръкава си и обходи с лъча ѝ мръсната стена на тунела. Силуетът отново се появи и Маи стреля. Плъх с размерите на котка се олюля под ярката светлина и започна да се гърчи в агония, защото пистолетът бе пратил мощен електромагнитен заряд през тялото му. Съществото отметна глава, отвори уста и изцъкли очи. След това се сви. Само краката му потрепваха, докато умираше.

Кайл Форман вдигна ръце.

— Ако това е някаква...

— Шега? Не, не е шега, сенаторе. Съвсем сериозен съм.

Форман тръгна бавно назад. Единствената му надежда беше да му отвлече вниманието.

— Кой те праща? За какво е всичко това?

Дракон вдигна оръжието си. Върхът на дулото беше на половин метър от главата на сенатора. Форман отстъпи отново и опря гръб в бетонната колона. Дракон стоеше с разкрачени крака и насочен пистолет.

Форман долови с периферното си зрение леко движение. Голямо парче бетон висеше на тънко стоманено въже зад Дракон. Металът се късаше и всеки момент бетонът щеше да падне. Форман трябваше да спечели малко време.

И изведнъж се сети какво да направи.

— Внимавай! Зад теб! — извика той.

Дракон дори не трепна.

— О, сенаторе, моля ви! Обиждате ме!

Пръстът на Дракон помръдна назад и побеля от натиска върху спусъка. В дясното око на Форман се стече струйка пот и му залютя.

Бетонният къс се стовари на земята и мина на косъм от Дракон. Той се извърна, а Форман стисна юмруци и ги стовари с всички сили в тила му. Блъсна го напред и Дракон падна тежко върху назъбеното парче бетон. Пистолетът изхвърча от ръката му и се плъзна по пода на паркинга.

Ослепял от паника, Форман търсеше нещо, което да използва като оръжие. Грабна парче метал. Дракон се изправяше. Форман замахна с металния прът, но противникът му беше много бърз. Един ритник в корема и сенаторът полетя назад. Стовари се върху купчина отломки и извика от болка.

Дракон скочи върху него и го стисна с една ръка за гърлото. В другата държеше пистолета „Яригин“, който бе извадил от самото си.

Форман отчаяно опипа земята около себе си и докосна нещо метално, някаква тръба. Сграбчи я и я стовари върху главата на Дракон. Той падна назад и от раната над ухото му потече кръв.

Форман мобилизира последните си запаси от енергия, за които дори не знаеше, че съществуват, и се хвърли към убиеца. Но Дракон вдигна ръка и заби лакът в лицето му. И двамата полетяха назад. Форман се натъкна на купчина тухли и за малко да се спъне в металното парче, което бе използвал като оръжие.

Сграбчи го и се хвърли отново напред. Дракон се опитваше да запази равновесие и ударът на Форман попадна в целта. Този път убиецът се свлече на земята като чувал с картофи. Форман стовари с всички сили металния прът в тила му, а след това и върху темето му. Дракон падна напред и остана неподвижен.

Сенаторът постоя няколко секунди, за да си поеме дъх. Беше покрит с кръв, пот и бетонен прах. Обърса очите си с ръка, но от това положението стана още по-лошо. Извади парче плат от джоба си — остатък от покривката, с която бе превързал Дейв Голдинг — плю върху него и се опита да изтрие мръсотията от очите си. След това попи и раните по лицето си.

Заобиколи проснатото тяло и взе магнума. Нямаше и следа от пистолета „Яригин“. Магнумът беше тежък и стоеше неестествено в ръката му. Мразеше оръжията. Наведе се, като държеше пистолета близо до главата на Дракон, напипа пулса му — беше слаб, но го имаше.

Какво трябваше да направи? Мъжът беше обучен убиец, професионалист. През ума му мина луда идея. Можеше да пусне куршум в мозъка на копелето. Даже още по-добре — да му разбие черепа с камък. Щеше да е просто още една жертва. Но въпреки че този човек се бе опитал да го убие и щеше да го застреля, без да му мигне окото, сенаторът не можеше да направи същото с него.

— Трябва да предприема нещо — каза на глас той. Огледа се и видя стереоуредба за кола. Беше толкова разбита, че едва позна какво е, но от нея висяха разноцветни жици. Взе уредбата и издърпа жиците. Клекна и събра ръцете на Дракон зад гърба му, след това уви жиците около китките му и ги върза четири пъти. Металната кутия на уредбата увисна на тях. Форман си спомни, че мъжът носеше вратовръзка. Свали я и я уви около глезените му.

Когато се изправи, го заболя поне на десет места. Сякаш целият беше разглобен. Прибра магнума в джоба си и тръгна обратно към складовете в дъното на Б6. Сърцето му биеше толкова силно, че заплашваше да изскочи от гърдите му.

73.

На звуковия свредел му трябваше по-малко от минута, за да пробие дупка, метър широка, в стената между канала и ниво Б6 на Калифорнийския конферентен център.

— Влизаме — съобщи Джош в микрофона.

— Прието, Джош — отвърна Том от Първа база. — Още не мога да установя с точност къде се намират Кайл Форман и придружителите му. Има и нещо друго.

— Какво?

— Засичаме голямо напрежение на Б6. Може би е заради разрушенията горе, като ефекта на доминото. Съветът ми е да внимавате много.

— Разбрано.

Докато Май минаваше през дупката, Джош прибра сгъваемите крака на звуковия свредел.

Склад Б63 беше огромен. Прескочиха голям плазмен екран, който бе паднал от вибрациите на свредела. Ултразвуковият сигнал беше толкова добре насочен, че на плазмата й нямаше нищо, макар да бе облегната на стената.

Под светлината от каската си Джош намери ключа на отсрещната стена. Флуоресцентната лампа на тавана изтрака и грейна. Около страничните стени бяха наредени пластмасови контейнери с етикети. Те бяха покрити с прах, изпадал при взривовите от стените и тавана. Джош избърса един етикет. На него пишеше „Резервни части за аудио-визуалното оборудване“.

Май отиде до плъзгащата се врата на дясната стена и се наведе към дръжката. Отвори я лесно и пред нея се появи тъмен коридор. Чу се скърцане, след това далечен писък. Въздухът беше изпълнен с прах и дим от пожарите, които още горяха в огромния комплекс.

Джош погледна схемата на екрана на китката си.

— Този коридор води към проход с други складове. Зад него е главният коридор. Там трябва да завием надясно. Ще ни отведе до паркинг, а след това по рампата ще се качим на Б5. После ще завием

вляво и ще отидем до големия служебен асансьор, който отива право на приземния етаж.

— Не работи.

— Да, но Форман и останалите може да не го знаят. Може да са близо до него.

— Добре, нека първо проверим.

Завиха наляво по коридора пред Б63. Всички плъзгачи се врати бяха затворени. Беше тъмно, светеха само лампите на каските им. Стигнаха до главния коридор и пак завиха наляво. След няколко секунди застанаха пред повредения асансьор с трупа вътре — точно където преди двайсет минути бе стоял Кайл Форман. Обърнаха се, без да кажат дума, и хукнаха обратно.

— Джош? Май? — Беше Том. — Какво става при вас? — Звучеше тревожно.

— Проверихме служебния асансьор. Няма следа от Форман. Връщаме се към коридора пред Б63. Планът е да навлезем в центъра на ниво Б6. Какво има, Том?

— Не мърдайте.

— Защо?

— „Голямо око“ току-що засече опасно място близо до вас.

— Опасно място?

— Не е много ясно какво е. Сигурно е пожар или късо съединение в електрическата система. Според Сибил в един от складовете има контейнери с петрол...

Експлозията ги събори на земята. Джош падна назад върху купчина празни кашони в коридора и ги пръсна по целия под. Кашоните омекотиха сблъсъка, но ударната вълна му изкара въздуха. Звуковият свредел излетя от ръцете му. Преди да успее да помръдне, Май се стовари върху него и лакътят ѝ се заби в лицето му.

Тя се изправи, цялата беше покрита с прах. Погледна към Джош, който се държеше за носа. Дори през маската се виждаше, че от ноздрите му се стича кръв.

— Джош? Май? Какво става? Добре ли сте?

Бяха прекалено шокирани и не можаха да отговорят веднага. Първа се обади Май, след като помогна на Джош да се изправи.

— Мисля, че сме добре.

Погледна екрана на китката си, а Джош поклати глава и вдигна ръка. Болеше го. Извърна се към коридора и видя звуковия свредел да стърчи от купчина отломки. Беше разбит на парчета.

— Костюмът ми е добре — отвърна Май.

— Джош?

— Имам чувството, че носът ми е счупен, но освен това... — Джош си свали каската и гъстият миризлив въздух го накара да се закашля. Прокара пръсти под носа си и видя, че по тях има кръв. Няколко капки паднаха на прашния под.

— Не е счупен, Джош — каза Том.

— Е, добре е да го знам. Но не мога да кажа същото за звуковия свредел. Той си е съвсем счупен.

— Сложи си каската. Искаш ли обезболяващи?

— Няма да е лошо. Какво се случи току-що, по дяволите?

— Съжалявам. Хванахме го прекалено късно. Много сте дълбоко, а и електрическите смущения от експлозиите...

— Какво беше това, Том?

— Контейнер с петрол в единия край на Б6. Имате късмет, че не бяхте по-близо.

— Ще тръгнем по главния коридор, да видим дали няма да намерим там Форман. Следващия път...

Прекъсна го силен тътен. Започна отдалече, но се приближаваше. Джош и Май инстинктивно залегнаха и покриха главите си с ръце. Тътенът продължи да се приближава и спря така внезапно, както бе започнал.

— Том? — обади се Джош.

Никакъв отговор.

— Марк? Стефани? Чувате ли ме?

Нищо.

Май и Джош се изправиха, въздухът беше още по-наситен с прах и дим. Джош погледна компютъра на китката си и потупа клавишите.

— Звукът дойде иззад Б63... от канала.

Май тръгна по коридора и Джош я последва. Парче бетон падна от тавана и се приземи на сантиметри от нея, но тя не спря, когато я посипа дъжд от камъчета и малки отломки.

Склад Б63 беше изпълнен с дим. Като се препъваха в парчета бетон и камъни, те стигнаха до отвора. Джош надникна в канала.

Благодарение на електронните подобрения в зрението си успя да види какво става там. Каналът беше напълно блокиран.

Дейв и Марти чуха шума от срутения тунел. Далечната стена започна да вибрира, таванът хлътна и плъзгащата се врата се задвижи. И тогава внезапно всичко се успокои.

Спогледаха се почти примирено. Марти стана и тръгна към вратата, като се напругаше да чуе нещо, но от коридора долиташе само зловеща тишина. Седна, облегна се на стената и въздъхна дълбоко.

— Как е ръката ти, хлапе?

Дейв сви рамене.

— Ами, нали знаеш. А ти?

— Главата ми пулсира от болка. И този мръсен въздух, димът...

— Изглеждаше съсипан.

Бяха заключили вратата, макар да не знаеха защо. Дейв бръкна в чантата си и извади шишенцето с викодин. Изсипа в ръката си две таблетки и ги глътна.

— Защо започна да пиеш това? — попита Марти.

Дейв го изгледа гневно и поклати глава.

— Има ли значение?

Марти се извърна. Иззад вратата се чу силно скърцане, сякаш цялата сграда се канеше да се срути. Отдалече долиташе шум от падащи отломки.

— Сигурно защото не се справям с живота — заговори внезапно Дейв.

— Да, звучи логично — отвърна Марти.

— Ти пък какво знаеш за това, старче? — сопна му се Дейв, примигна и стисна ранената си ръка. Превръзката бе подгизнала от кръв.

Марти го погледна и се разсмя.

— Бях във Виетнам — каза тихо. — Беше преди почти четирийсет и пет години, но го помня, сякаш беше вчера. Ако някой старец като мен ти каже, че там е било истински ад, най-добре му повярвай, Дейв. Не съм бил в ада — поне все още — но не мога да си представя там да е по-лошо, отколкото беше в провинция Куан Три

през август 1968 година. Тримата ми най-добри приятели загинаха в един и същи ден. Операция „Пегас“, така се наричаше. Бяхме в Трети военноморски корпус, морски пехотинци, изпратиха ни да спасяваме база Ке Сан. Всеки миг щеше да падне в ръцете на вьетнамците. Аз се върнах в Сайгон без драскотина и ми дадоха отпуск. Това беше лошо, отколкото да остана на фронта. Чувството за вина ме разяждаше. Наричат я вината на оцелелите. Вероятно отново ще я преживея, ако излезем от това място.

Дейв се взираше в лицето на възрастния мъж. Беше мръсно и той сякаш бе остарял с още десет години през последния час.

— И какво направи? — попита младежът.

— Същото като половината американска армия — друсях се с долнопробни местни наркотици, така се напивах, че ми се губеха по цели денонощия, а със сигурност и други неща, които се радвам, че не помня. — Усмихна се тъжно, зъбите му бяха нелепо бели на фона на мръсното му лице.

Дейв погледна към вратата и потръпна.

— Родителите ми загинаха в катастрофа — каза той. — Вината беше моя. Бях се забъркал в неприятности в колежа. Сприятелих се с най-мързеливите копелета там и за малко да не завърша годината. Родителите ми идваха да ме видят и да говорят с преподавателите ми. Татко е — беше — професор в Масачузетския технологичен институт, невероятен ум. Сестра ми е хирург. У нас е така — усмихна се той.

— И ти се обвиняваш за катастрофата?

— Ако не се бях държал като пълен глупак, нямаше да идват да говорят с преподавателите ми, нали?

Марти го погледна и си спомни какво бе казал само преди час, приведен над трупа на Нанси. Чак сега започваше да осъзнава какво се бе случило. Беше в шок и не бе успял да асимилира целия ужас. Знаеше, че болката от загубата ще го връхлети с пълна сила много по-късно — ако изобщо излезеше жив оттук.

— Някои казват, че става, когато ти е писано — прошепна той.

— Това вече сто пъти ми мина през главата — продължи Дейв. — Но не мога да се отърся от усещането, че аз съм виновен за смъртта им.

— Това са глупости. Виж какво, хлапе — каза Марти и сложи длан върху здравата му ръка. — Тази трагедия не те ли научи на нещо?

Дейв се взря в него.

— Ние нямаме контрол над нищо. О, може да си мислим, че имаме. Аз съм тук днес по свой избор. Убедих и Нанси да дойде. Но след това някой, който си има свои планове, решава да постави бомба под залата. Нямам контрол над това. Точно както ти нямаш контрол над катастрофата, която е убила майка ти и баща ти. Нито пък те са имали контрол над нея.

— Значи единственият, който днес е имал някакъв контрол над нещата, е човекът, поставил бомбата?

— Не, не точно. Той не може да контролира всичко. Много неща можеха да се объркат и при него. Ченгетата можеха да го забележат, преди да натисне копчето. Бомбата можеше да не избухне. Той можеше да не прецени правилно времето и да загине в експлозията. Никой от нас няма контрол, Дейв. Дори да си мислим, че имаме. Непрекъснато си повтаряме, че е така. Как иначе ще продължим да живеем? Трябва да вярваме, че сме специални, защото алтернативата е прекалено ужасна.

— Но тогава какъв е смисълът да правим каквото и да било? Да мислим за каквото и да било? Какъв е смисълът на свободната воля?

— Смисълът е да продължим. Какъв друг да е?

— Не ми се вижда много смислено това, Марти. Защо си поддръжник на „Една земя“, щом смяташ, че нямаш контрол над нищо?

— Сам нямаш контрол. Но когато много съмишленици се съберат на едно място и вложат енергията си, могат да променят нещата.

— Във Виетнам ли стигна до този извод?

— Това беше само началото. Върнах се оттам развалина. Бях алкохолик години наред. Тогава срещнах Нанси. Тя ме спаси.

— Значи си имал все пак някакъв контрол.

— Не, извадих късмет. Виждаш ли, това е другата велика тайна на живота. Да срещнеш някого, когото да обичаш и той да те обича.

Дейв се канеше да му отговори, но тогава и двамата подскочиха, защото чуха силно блъскане по плъзгащата се врата.

— Какво, по дяволите... — Дейв скочи на крака, като се подпря на здравата си ръка.

— Дейв? Марти? Аз съм. — Беше гласът на Кайл Форман.

Дейв помогна на Марти да се изправи и заедно отвориха вратата на около метър. Форман се мушна в пролуката и те видяха лицето му под слабата светлина. Беше покрито с прах, устните му бяха пукнати, а лявото му око беше подутото и насинено. От счупения му нос отново бе потекла кръв. Тя се беше смесила с праха по лицето му и образуваше тъмни линии над устата и по брадата му. В ръката си държеше пистолет „Смит и Уесън“.

— Какво стана? — попита Дейв, когато му помогнаха да се изправи.

— Затвори вратата — каза нервно Форман. Намери катинар, сложи го на вратата, заключи и прибра ключа.

— Къде е Годард? — попита Марти.

Сенаторът се облегна на вратата, за да си поеме дъх. Изкашля се и изплю кръв на прашния под.

— Той се опита да ме убие. Наемен убиец е.

От борда на „Биг Мак“ Стефани току-що бе огледала мястото на ниво Б6, на което се смяташе, че се намират Форман и придружителите му, когато чу глас в слушалките. Беше на честота 156 мегагерца, която обикновено използваха американските военни.

— Да?

— „Е-форс“? Майор Лари Симпсън от морските пехотинци иска разрешение да се качи на борда.

— За какво?

— Имаме нужда от спешната ви помощ.

Тя се поколеба, но включи външната камера на главния вход. Видя двама мъже във военни дрехи. Единият говореше по малка радиостанция, а другият се оглеждаше, метнал бойна пушка M16 на рамо.

— Сибил — обърна се тя към компютъра. — Проверка на самоличността на посетителите, моля.

Квантовите процесори на Сибил сканираха лицата на двамата мъже за части от секундата и ги провериха в базата данни на „Е-форс“.

— Майор Лари Симпсън, морски пехотинец, възраст — 32 години, роден...

— Добре, Сибил. Другият.

— Сержант Винсент Паоломо, морски пехотинец...

— Благодаря. — Тя включи външния говорител и каза: — Заповядайте на борда. — И отвори вратата.

Двамата военни влязоха, а Стефани слезе с асансьора на долния етаж. Посрещна морските пехотинци в главния коридор. Когато ги доближи, видя, че са покрити с прах, а лицата им са почернели от сажди. Миришеха на дим и бетон. Стисна мръсната ръка на майор Симпсън, който се обърна да представи другия мъж.

— Сержант Паоломо. — Сержантът кимна и се ръкува със Стефани, но лицето му остана безизразно.

— Може ли да се легитимирате?

— Разбира се. — Двамата извадиха документите си — пластмасови карти, на които пишеше името, чина, серийния номер и малко лична информация.

Стефани ги разгледа. С помощта на подобренията в зрението си успя да види скритата лента за автентичност — тънка златна нишка, невидима за невъоръжено око, бе поставена в долния край на картата.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя, след като им върна документите.

Симпсън оглеждаше гладките пластмасови стени на „Биг Мак“.

— Страхотен самолет си имате, госпожо — каза той с възхищение. — Истински красавец.

Стефани леко се усмихна.

— Разбрахме, че имате някаква много специални детектори на борда — добави той.

— Какви детектори ви трябва?

— Изгубихме дирите на екип морски пехотинци, които слязоха на долните нива на паркинга преди двацет минути. Имаха заповед да се обаждат на всеки пет минути и да докладват какво става. Пропускат вече две обаждания и никое от инфрачервените ни устройства не може да ги засече.

— Разбирам — каза Стефани и премести поглед от Симпсън към Паоломо. — Последвайте ме.

Поведе ги към асансьора. Вратите се затвориха след тях и кабината тихо се издигна през петте етажа нагоре. Слязоха в ярко осветен коридор, който водеше към оперативното помещение. В края му се намираше вратата на пилотската кабина. Точно преди тя да се затвори, двамата морски пехотинци зърнаха футуристичната апаратура вътре — лъскави пластмасови панели и холографски екрани с висока резолюция над редици виртуални клавиатури.

Оперативната зала беше кръгла. Двамата офицери я разглеждаха със зяпнали уста. В средата ѝ имаше работна станция — пластмасов лист върху метален пиедестал. Плоскостта беше покрита със светлини, които мигаха и се разхождаха по гладката ѝ повърхност. По стените имаше множество екрани, които не бяха по-дебели от плакати. В помещението имаше още три работни станции с холографски екрани. Само една бе включена и на нея се виждаше тримерно изображение на ниво Б6 на конферентния център.

Стефани се приближи към работната станция.

— На кое ниво са? — попита тя и натисна бутоните. Обърна се и видя, че Симпсън стои на три метра от нея, насочил 9-милиметрова берета към главата ѝ.

Сержант Паоломо извади миниатюрна камера от джоба си и започна да снима. Когато приключи с оперативната зала, тръгна по коридора към пилотската кабина.

— Заклучи всички системи, Сибил. Джейкъбс, С., персонален код 99697766–4 — каза внезапно Стефани.

Едната от конзолите тихо избуча и светлините угаснаха. Машините спряха и се включи аварийна лампа, която хвърляше меки пастелни отблясъци из кръглата зала. Паоломо бързо се върна. Държеше пушката си на височината на кръста, беше я насочил към Стефани.

Симпсън въздъхна, направи крачка към нея и вдигна беретата до челото ѝ.

— Ама защо правиш такива неща?

Стефани не отговори. Майорът пристъпи толкова близо до нея, че тя усети дъха му.

— Кой си ти? — попита тя решително.

Симпсън притисна пистолета в дясното ѝ слепоочие.

— Да кажем, че моят работодател е заинтригуван от всичко това. Знам, че имате страхотни неща тук, но съм сигурен, че кървите като всички останали. Прав ли съм?

Стефани мълчеше.

— Не искам да пръсна малкото ти мозъче... госпожо. Но ако не позволиш на приятеля ми да си заснеме домашния видеоклип, ще се наложи да го направя. Следиш ли мисълта ми? — Симпсън притисна дулото на пистолета в слепоочието ѝ и болката се плъзна по цялото ѝ чело. Усети как двамата мъже се стегнаха. Оставаха ѝ само секунди.

— Сибил, рестартирай, моля. Джейкъбс, С., персонален код 99697766#4.

— Много разумно — каза Симпсън.

Натискът върху слепоочието ѝ намаля. Паоломо вдигна пушката, а Симпсън обърна Стефани и изви китките ѝ зад гърба. Върза ги с

найлонови белезници, стегна ги здраво и ги заключи. Извъртя я с лице към себе си и я смуши в ребрата с беретата.

— Сядай на пода. С гръб към тази колона — каза той и посочи подпората, която се издигаше от пода до тавана. Върза краката ѝ с примка, която се затягаше сама при всяко мърдане. Извади от джоба си лента и я върза на устата ѝ.

Паоломо излезе от залата и Симпсън тръгна след него.

Стефани успя да стане на крака и заподскача покрай контролните табла, докато стигна до края им. Коленичи на пода и удари с глава таблото на една от работните станции. Опитва се да извика, но гласът ѝ бе заглушен от лентата на устата ѝ.

Плъзна се по пода и стигна до малка врата в предната част на работната маса. Наведе се и успя да я отвори с брадичката си. Вътре имаше малка кошница с фини инструменти. Легна на една страна с гръб към вратата на шкафа и бръкна с вързаните си ръце вътре. Прокара пръсти по инструментите и успя да напипа една отвертка. Но преди да я хване, тя се търколи шумно по гладкия под.

Стефани затаи дъх, очакваше Симпсън и Паоломо да се върнат всеки момент. Бръкна пак в кутията с инструменти с вързаните си ръце и този път успя да напипа клещи за оголване на жици. Уви пръсти около дръжките им и ги вдигна. Опитва се да успокои сърдечния си ритъм и да накара пръстите си да ѝ служат. Успя да извърти клещите и да ги изравни с найлоновото въже около китките ѝ.

Потеше се обилно. Пръстите ѝ бяха мокри и се плъзгаха по дръжките. Точно щеше да закачи въжето с остриетата, когато клещите паднаха от ръцете ѝ. Стисна зъби, протегна се колкото може и хвана инструмента, преди той да тупне на пода.

Съсредоточи се единствено върху клещите в дланите си. Нищо друго нямаше значение. Само така щеше да успее да пререже въжето.

Капки пот влязоха в очите ѝ и ѝ залютя. Затвори клепачи и отново върна вниманието си върху клещите. Пъхна ги под найлоновото въже и стисна дръжките с всички сили.

Въжето спря да се впира в китките ѝ. Тя освободи глезените си и свали лентата от устата си.

Изправи се и тръгна тихо и внимателно покрай контролното табло. До вратата имаше малък вграден шкаф. Сложи дланта си върху сензора и той се отвори. Вътре имаше два пистолета, закрепени с

магнити. Взе ги, провери дали са заредени и се плъзна покрай стената към вратата.

Влезе в коридора, без да отлепя гръб от стената. От пилотската кабина се чуваха гласове. Още две крачки и стигна до вратата. Вдигна невропаралитичния пистолет. Беше готова за стрелба, но точно в този миг Паоломо се обърна с камерата. Симпсън се завъртя заедно с него, вдигна пистолета и стреля.

Стефани приклекна, куршумът прелетя над главата ѝ и рикошира в стените на коридора. Тя хукна към оперативната зала, а Симпсън изскочи в коридора. Стреля пак и улучи стената на два сантиметра от рамото ѝ. Тя залегна зад една преграда и вдигна пистолета за стрелба.

— Излез, Джейкъбс. Няма къде да отидеш — извика Симпсън.

Тя пое дълбоко дъх и изскочи иззад преградата. Стреля към коридора, без да спира да бяга. Сனிши се и се скри зад колоната, като междувременно зърна двамата мъже — Паоломо държеше пушката си на нивото на кръста. Стефани се просна на пода, когато дулото на оръжието светна и над главата ѝ полетяха куршуми. Лежеше по очи и се чувстваше победена.

Чу, че двамата се приближават към нея. Тишината се нарушаваше само от стъпките на тежките им ботуши по металния под.

— Проклетата малка кучка — изръмжа Паоломо.

Стефани чакаше стрелбата, но тя така и не дойде. Вместо това чу познатия звук от невропаралитичен пистолет — два оглушителни изстрела откъм коридора, последвани от тежко тупване на пода. Някой я вдигна на крака.

За няколко секунди зрението ѝ беше замъглено. После чу познат глас. Очите ѝ се проясниха и пред тях изплува лицето на Марк.

— О, колко се радвам да те видя — каза Стефани. — Откъде разбра?

— Наземните комуникационни системи бяха изключени, но сърдечният ти ритъм е скочил на 130 удара в минута. Том ми го каза, когато кацах, и реших, че става нещо. Сканирах самолета и видях термичните отпечатыци на тези двамата.

— Не разбирам. Сибил ги провери и документите им са истински. Можеш ли да повярваш? Снимаха с видеокамера вътрешността на самолета. — Наведе се, извади миниатюрната камера от джоба на Паоломо и взе чипа. — Трябваше да кажа на Сибил да ги провери за записващи устройства.

— Не се обвинявай, Стеф. Ще кажа на Том да се заеме с чипа. Не мога да повярвам, че тези двамата са дошли като служебни лица.

Стефани и Марк вързаха китките на двамата морски пехотинци. Те още бяха в безсъзнание и щяха да останат така поне час. След това Стефани поведе Марк към оперативната зала.

— Е, какво ново? — попита той.

— Загубих връзка с Джош и Май преди десет минути — отговори Стефани. — Имаше голяма експлозия на Б6. Според информацията от сензорите се е взривил контейнер с гориво — със сигурност не е бомба. Беше сравнително далече от последното известно местонахождение на Джош и Май, както и на групата на Кайл Форман. Джош и Май казаха, че са добре, но Форман и останалите може да са пострадали.

Марк кимна.

— Том работи по комуникациите.

В този момент по говорителя се чу гласът на Ериксън.

— Здравсти, Стеф. Добре ли си?

— Да, добре съм, Том. Марк ми се притече на помощ. Какво става с комуникацията с останалите?

— Работим по въпроса. Има проблем със сателита. До минута трябва всичко пак да е включено. Но има нещо друго.

— Какво? — попита Марк тревожно.

— Онази експлозия на Б6. Срутила е канала.

— О, прекрасно! Колко е зле?

Том прати размазана снимка на канала, направена от „Голямо око“. Появи се като тримерен образ на холографския екран.

— Поне десет метра са затрупани с бетон и пръст. Цялата структура на канала е вече много нестабилна.

От снимката стана ясно, че Джош и Май няма как да изведат оцелелите през канала.

— Сканирай целия тунел — каза Стефани. — На североизток, далеч от блокираната част. Има ли някакъв изход?

Изображението на екрана се смени, гледната точка сякаш се вдигна и се видя цялата дължина на канала. Единствените тръби, които стигаха до повърхността, бяха не повече от трийсет сантиметра широки.

— Никакъв — отвърна Том.

— Добре — каза Марк и седна зад работната станция.

Стефани застана зад стола му.

— Къде е Пийт?

— Последния път, когато се свързах с него, се опитваше да слезе на Б3 — отвърна Том.

Марк набра кода на Пийт.

— Пийт? Там ли си?

Около секунда линията беше съвсем тиха. След това се чу леко пукане, последвано от силно браждене.

— Марк, ти ли си? — прозвуча характерният акцент на Питър. Връзката беше много слаба и гласът му едва се чуваше, но после изведнъж стана съвсем ясна. — Слава богу. Вече започвах да си мисля, че съм останал съвсем сам.

— Имахме проблем с комуникациите. Какво става при теб?

— В Къртицата съм, намирам се в западната част на Б3. Никакви следи от оцелели. Но има няколко трупа. Рампата надолу изглежда чиста. Какви са последните новини за Форман?

— В момента е на Б6 с още трима. Джош и Май слязоха там през общинския отводнителен канал, но стана срутване и не можем да се свържем с тях.

— А сега какво ще правите?

— Ще се опитаме да се свържем с тях, но изглежда могат да излязат само ако се качат през сградата. Значи казваш, че рампата надолу е чиста.

— Ами до Б4 е чиста. А след това не знам.

— Добре, Пийт. Слез с Къртицата на Б6 колкото можеш по-бързо. Дръж ни в течение. Стеф — добави Марк и се обърна към нея, — ето какво ще направим сега.

78.

Когато излезе в коридора, който водеше обратно към склад Б63, Джош пробва отново да се свърже с базата, но тишината, която чу, беше потискаща. Сякаш „Е-форс“ бе прекратила съществуването си. Май го погледна, но той поклати глава.

— Нищо.

Побягнаха по коридора, който водеше на юг към главния проход, и Май съзря силует в далечината. След секунда той се скри и тя затича с всички сили и зави зад следващия ъгъл. Отново видя човек — висок мъж с раздрана бяла риза и тъмни панталони. Но после пак го изгуби в дима.

— Хей! Спри! — извика тя, но мъжът изчезна.

— Какво беше това! — попита Джош, който спря задъхан до нея.

— Мисля, че видях човек.

— Как изглеждаше?

— Висок, в добра форма, с тъмни панталони и остатъци от риза.

— Може да е Форман.

Тръгнаха по коридора, като спираха пред всяка плъзгаща се врата и се заслушваха внимателно. Кохлеарните им импланти можеха да доловят и най-слабия шум, а киберкостюмите им филтрираха всички необичайни звуци.

Стигнаха до края на коридора и завиха надясно. Спряха пред първата плъзгаща се врата и дочуха зад нея капеща вода, но нищо друго. Пред следващата обаче спряха рязко, Джош се наведе и долови гласове.

Кайл Форман се беше облегал на стената и се опитваше да си поеме дъх, когато някой заблъска по плъзгащата се врата. Замръзнаха и се спогледаха. По лицата им бе изписан страх. Форман вдигна магнума и тръгна към вратата.

— Кой е?

— Сенатор Форман? Вие ли сте?

— Кой е?

— Казвам се Джош Томпсън. Работя за организация, която се казва „Е-форс“. Тук съм с колегата Майко Бюканън. Търсим вас. Може ли да влезем?

— Нека говоря с колегата ви.

Майко пристъпи към вратата и каза:

— Здравейте, господине. Аз съм Майко Бюканън.

Форман погледна Марти и Дейв, те кимнаха и той отключи вратата. Миг по-късно Джош и Май влязоха вътре.

Форман се взираше скептично в двамата служители на „Е-форс“.

— Е, кои сте вие?

— Ние... — Джош млъкна внезапно и Май се втурна напред, защото видя, че краката на Марти се подгъват. Закъсня и възрастният мъж се стовари тежко настрани.

— Марти — извика Дейв, коленичи до него и вдигна главата му.

Май също коленичи до стареца и свали аптекката от рамото си. Наведе се и провери дали диша, след това измери пулса му. Вдигна глава към Форман и Джош.

— Жив е.

Форман отиде към дъното на помещението и се върна с наръч покривки. Нави две и ги сложи под главата на Марти. Застана до Джош и видя как Май сложи кръгло парче пластмаса върху устата на възрастния човек. Към пластмасата бе прикрепена тънка тръбичка. Парчето залепна за устата на Марти като вакуум.

— Кислород — обясни тя, без да вдига глава. След това извади предмет с формата на писалка с малък диск в края. Разкъса дрипавата

риза на Марти, постави устройството на гърдите му и бавно започна да го движи. То изписука и издаде странен бучащ звук.

Маи си погледна китката. Екранът беше светнал, но само тя виждаше какво има на него. Мълчеше и се взираше в екрана, след това забави движенията на устройството по гърдите на Марти. Върна го в аптеката и бързо извади някакъв цилиндричен предмет. Приличаше на спринцовка, но без игла. Притисна го към шията на Марти и натисна бутона отстрани.

Дейв се изправи.

— Какво е това? — попита той и хвърли уплашен поглед на Джош.

— Тя знае какво прави — отвърна Джош, клекна до нея и попита: — Сърдечен удар?

— Така изглежда. Ще ми се Стефани да беше тук. Аз не мога да направя кой знае какво. Дадох му смес от нитроглицерин и морфин, за да помогна на кръвообращението му. Трябва да го качим на „Биг Мак“. — Тя натисна копчето за връзка. — Марк? Стеф? Моля ви, обадете се. Том?

Нищо.

Маи и Джош вдигнаха глави, когато Дейв попита:

— Ще оживее ли? — В гласа му имаше паника.

— Ако го изведем бързо оттук — отвърна Джош.

Дейв се изправи и поклати глава.

— Не разбирам. Какво се случва, по дяволите? Кои сте вие?

Маи стана, хвана момчето за раменете и го погледна право в очите.

— Как се казваш?

— Дейв Голдинг.

— Дейв, поemi дълбоко дъх. Тук сме, за да ви помогнем. Скоро ще качим Марти на нашия самолет...

— Самолет? Какви ги дрънкате?

— Няма значение... — започна Джош, но Маи го спря със строг поглед.

— Дейв, чуй ме, ние не сме извънземни от Алфа Кентавър. Ние сме спасителна организация.

— Но това тук... — каза той и посочи пластмасата върху лицето на Марти и странното устройство в отворената аптечка.

— Имаме модерни уреди, но сме просто хора. Удари ме, ако искаш!

Дейв беше прекалено разстроен, за да се усмихне на това. Преглътна с мъка, сви се до стената и започна да рови в раницата си.

— Сър — обърна се Джош към Кайл Форман, — трябва да се махаме оттук възможно най-бързо.

Форман кимна.

— Само ми посочете пътя.

— Имаме проблем. Влязохме през канала, който минава близо до сградата, но експлозията преди няколко минути го затрупа. И изгубихме контакт с базата.

Маи отново опита да се свърже. Екранът беше тъмен, но изведнъж чу глас в слушалките. Въпреки изкривяването на звука, веднага позна дълбокия баритон на Марк.

— Маи?

— Марк!

— Радвам се да чуя гласа ти, Марк — каза Джош.

— Бяхме изгубили връзка със сателита — обясни Марк. — Аз...

— Линията пак заглъхна за секунда. — ... „Биг Мак“ със Стефани. Какво става?

Връзката се разпадна още два пъти, преди да се стабилизира. Маи разказа на Марк за последния развой на събитията.

— Значи сте ги намерили? Браво! Дай ми сенатора.

— Здравейте?

— Здравейте, сенатор Форман. Казвам се Марк Харисън. В какво състояние сте?

— Бил съм и по-добре.

— Разбира се, но в състояние ли сте да вървите?

— Да. Дейв също. Но Марти е много зле.

— Вижте, ще измъкнем всички ви по някакъв начин. Джош, Маи? Блокадата в канала е поне десет метра дълга, но търсим път за навън.

— Ами от другата страна? — попита Маи. — На североизток от конференнтния център? Няма ли никакви изходи?

— Не. Том разгледа канала от самото му начало. Има тръби, но са широки едва трийсет сантиметра.

— Страхотно!

— Трябва да атакуваме проблема от две посоки. Ще слеза с втората Къртица до тунела и ще се опитам да проникна до вас. Пийт е с първата и слиза от БЗ. Ще пусна и два ловеца. Те могат да предават информация на Пийт. Сенаторе, как е пътят надолу до Б6? Предполагам, че сте слезли по рампите?

— Да, така беше, но димът е вече много гъст.

— Това не е проблем. Но ако последната експлозия е засипала пътя, това ще ни създаде трудности. Ще ни забави.

— Марк, ще отида към центъра на Б6, за да преценя положението — каза Джош. — Ако можем да пресрещнем Пийт...

— Трябва да знаете нещо — прекъсна го Кайл Форман. Джош и Май се обърнаха към него. — Тук има наемен убиец. Нарича се Дракон. Опитва да ме убие преди последната експлозия. Беше ударен от отломка. Вързах го и му взех оръжието.

Настъпи дълго мълчание.

— Разбирам — каза Марк накрая.

Малдивите

Война все още беше в лошо настроение. Беше слязъл от палубата и се бе разплул в кожен стол зад бюрото си. Не откъсваше поглед от 60-инчовия плазмен монитор на стената в кабинета. Изглежда останалите злостно.

Смърт заговори пръв:

— Започвам да се тревожа. Хората ми казват, че Дракон не се е обаждал и не могат да се свържат с него.

— Това е много нетипично за него — заяви Чума и остави своя джин с тоник на ръчната облегалка на креслото си. Беше в частния си самолет, който летеше на 9000 метра над Нюфаундленд.

— Очевидно има много смущения на терена — остатъчна радиация от взривовете, радиостанциите на шибаните спасителни екипи.

Война се изкикоти. Най-накрая излезе от лошото си настроение. Смърт го изгледа злобно, а той му се изплези и попита:

— Сега пък какво?

— Научихте ли нещо повече за тази спасителна организация? — попита Завоевание.

— Мислех, че малката госпожица хакерка се е заела с това — отвърна Война.

— Ще отнеме време.

— А то никак не ни е в излишък — каза Смърт и се вгледа в останалите трима на екрана.

— Пак ще попитам — каза Война и се ухили, като показва всичките си зъби. Устните му почти не се движеха. — А сега какво?

— Дракон знае какво да прави, ако пропусне две контролни обаждания.

— Това е малко драстично, не мислите ли? — обади се Смърт. Като че ли говореше на себе си.

Останалите трима го изгледаха напрегнато.

— Аз мисля, че ще е направо страхотно — каза Война и се изкикоти. — Но при положение, че човекът е още жив, нали?

— О, жив е — отвърна Завоевание. — Бих заложил и последния си милиард на това.

Първа база, Тинтара

Том беше на балкона на компютърния център. Вратите се бяха отворили автоматично, когато към тях се приближи моторизираната му количка, и той бе излязъл в нощната свежест. Имаше нужда да се махне от работните станции. Трябваше да си прочисти главата. Но лаптопът му все още беше закачен за системата и той имаше пълен достъп до Сибил и комуникациите. Небето над него бе обсипано със звезди. Съставеният от милиони светлинки Млечен път се открояваше на фона на черното кадифе на нощта.

Чувстваше се неспокоен. На друг хакер би го обяснил така — все едно някой му надничаше над рамото. Не в реалния живот, а във виртуалното пространство. Основната му задача през последните месеци беше да разработи Сибил на по-високо ниво от инженерите на „Е-форс“, които я бяха създали. Хакерството беше неговата специалност и той се съсредоточи върху нея — създаде защитна система за мрежата, както и програми за откриване на непозволен достъп.

Някой го търсеше. На холографския екран се появи вътрешността на „Биг Мак“. Обаждаха се Марк и Стефани.

— Говорих с Джош и Май — започна Марк. — Те са в беда. Заради пропадането са приклепени заедно с Форман и останалите — младеж на име Дейв Голдинг и възрастен мъж на име Марти Гардинър. Гардинър изобщо не е добре.

Том кимна и каза:

— Чух се и с Пийт преди няколко минути. И на него не му е лесно, дори с Къртицата. Структурата на сградата е много нестабилна и той се бои да не убие оцелели, ако тръгне смело напред. Опитвам се да определя къде са най-опасните райони, но има прекалено много смущения. Или поне си мисля, че са смущения.

— Добре. Дадох указания на Джош да намери начин да се изкачи от Б6 и да се опита да пресрещне Пийт. Междувременно ще пробвам

да се справя с блокажа в тунела. — Млъкна за секунда. — Има и друг проблем. Форман е бил нападнат.

— Нападнат?

Марк му разказа за наемния убиец, който наричал себе си Дракон.

— Става все по-зле — въздъхна Том. — Как е Стеф?

Тя се появи на екрана.

— Добре съм, Том. — И му прати две изображения. — Това са двамата, които снимаха в „Биг Мак“. Много съм ядосана. Трябваше да бъда по-внимателна. Най-странното е, че сякаш знаеха какво търсят.

Том изглеждаше озадачен, но не каза нищо.

— Том — намеси се Марк. — Искam цялата информация, която можеш да събереш за тези двамата. Изглежда, наистина са морски пехотинци, но трябва да знаем повече. Най-важният въпрос е за кого работят?

— Разбира се.

— Дръж ни в течение. Край.

Том въздъхна. Потърси информация за майор Лари Симпсън. На екрана се появи текст и той отдели най-важното.

„Майор Лари Харолд Симпсън

Възраст: 32

Става морски пехотинец през 2008.

Годност за повишение: безупречно досие.

Ордени: Бронзова звезда за вярна служба.

Служил е в Ирак и Афганистан. Преминал е специално обучение за лична охрана на президента.

Сержант Винсент Джордж Паоломо

Възраст: 25

Става морски пехотинец през 2004.

Син на генерал Антъни Паоломо, в момента старши съветник към Националния съвет за сигурност.“

Том вдигна вежда, когато прочете последната информация. Написа поредица от цифри и букви и на екрана се появиха кутийки. Написа нещо в тях и след секунди влезе в базата данни на

американските морски пехотинци в базата им в Арлингтън, Вирджиния. Въведе серийния номер на Винсент Паоломо и след няколко секунди на екрана се появи съобщение: „информацията не съществува“.

Том усети как през него премина приятна възбуда.

— Я виж ти, колко интересно — каза той в топлата нощ. — Така. Сега да видим какво имаме за добрия майор.

Върна се в базата данни, бързо въведе серийния номер на Симпсън и екранът стана черен. След това, за ужас на Том, в центъра му се появиха череп и кръстосани кости. Просветваха в черно и червено. Компютърът беше под атака.

— Не! — извика Том. Пръстите му се движеха по клавишите като насън. Със скоростта на светлината направи персонализирана защита. Тя се появи като ограда от синджири пред черепа и костите. Черепът се усмихна заплашително и сякаш се приближи. Оградата се накъса и металните халки на синджирите се разлетяха на всички страни.

Том плувна в пот, дланите му станаха влажни. Опитваше какво ли не, движеше пръстите си по клавишите с феноменална скорост, очите му се стрелкаха към екрана.

— Сибил, помощ! — извика той, но не последва отговор. В главата му беше пълна каша. Набра още цифри и букви и накрая натисна „Ентър“.

Черепът и костите спряха да се движат. Усмивката изчезна. На екрана се появи старомоден топ и черепът и костите бяха разбити на хиляди парчета. Екранът пак стана син.

Том трепереше. Мозъкът му препускаше. „Атаката беше прекалено бърза — помисли си той. — Ама наистина прекалено.“ Потисна паниката и въведе код от букви и цифри, който само той знаеше и никъде не беше записвал. През следващите няколко секунди не се случи нищо, но после на екрана се появи малка фигурка. Беше карикатура на самия Том, само че беше атлетичен и стоеше изправен на здравите си крака. Това беше неговият аватар Томи Бой. Въоръжен до зъби. В ръката си държеше автоматична пушка, а на колана му висеше пистолет с огромно дуло.

Том пое дълбоко дъх. След като аватарът му се появи на екрана, значи системата беше отново защитена и имаше шанс в тази битка. Но

също така разбра, че сшивът в комуникациите от тази вечер се е дължал на атаката върху компютърната система. Някой беше влязъл в нея и беше прескочил създадените от него защитни прегради.

Умът му работеше трескаво. Спомни си какво бе казал Марк. Как наемният убиец бе разбрал къде е Кайл Форман? Как беше стигнал толкова лесно до него? Откъде изобщо знаеше, че е жив? А Стеф бе казала, че Симпсън и Паоломо са знаели какво да търсят на борда на „Биг Мак“. Очевидно имаше пробив в сигурността. Някой някъде бе следил всеки ход на „Е-форс“. Беше прихванал всички комуникации, откакто екипът бе пристигнал в Калифорнийския конферентен център.

Том се канеше да даде указания на аватара си, когато гласът на Сибил наруши тишината. Той отекна из Първа база и звучеше от всяка тонколона на всяка работна станция. Но това не беше познатия на всички глас на Сибил. Беше андрогенен глас, странно немощен и странно пронизителен.

Том почувства страх, какъвто не бе изпитвал. Той го парализираше, изпълваше го с ужас, със задушаваша безнадеждност. Погледна холографския екран и изтръпна, сякаш ледени пръсти сграбчиха сърцето му. Появи се друг аватар и тръгна към Томи Бой. Беше стройна млада двайсетгодишна жена. Носеше карирана пола, поло и наниз перли, косата ѝ бе свита на кок. Приличаше на библиотекарка.

— Ти! — възкликна Том.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Марк подкара втората Къртица от товарното отделение на „Биг Мак“ и пое през асфалта към северозападното крило на конферентни център. След шейсет секунди се изравни с Детската количка и спря пред входа на отводнителния канал. Нагласи свредела на минимална мощност и тръгна напред. Проби вратата, все едно беше салфетка, и продължи надолу по прохода, който водеше към вертикалната 25-метрова шахта към канала.

Шахтата беше около метър и половина широка, а свределът на Къртицата беше над два метра в основата. Без да се поколебае нито секунда, Марк увеличи скоростта на машината, насочи я надолу и проряза шахтата. Двайсет секунди дълба пръстта и безпрепятствено проби и бетонната обшивка. Когато стигна почти до пода на канала, намали скоростта на свредела, вдигна го нагоре и насочи Къртицата към самия тунел. Захвърчаха пръст, камъни и парчета бетон.

Включи предните светлини на максимална мощност и огледа тунела. По стените имаше огромни пукнатини, на няколко места от тях се подаваха нацърбени камъни. Изображенията от външните камери бяха прекарани през компютъра и той успя да анализира състоянието на канала. Не изглеждаше никак добро.

На екрана си Марк видя дебели нацърбени линии да преминават през схемата на тунела като кръвоносни съдове през човешка плът. Имаше и паяжина от оранжеви чертички, които показваха по-малко сериозните пукнатини. От тях ставаше ясно, че Къртицата може повече да навреди, отколкото да помогне. Марк знаеше, че е в безопасност при всякакъв вид срутване, но това не беше от полза за оцелелите, които бяха приклепени на ниво Б6. Проблемът беше, че нямаше никакви други алтернативи.

Тръгна по следите на Май и Джош. Тунелът грейна под мощните лъчи на Къртицата. Две минути по-късно фаровете осветиха стената от камъни и пръст, която бе запечатала тунела. Блокажът беше от пода до тавана и се разливаше напред.

— Стеф, стигнах до пропадането — каза Марк на микрофона.

— Как изглежда?

— Не е добре. Ще направя пълен спектрален анализ. Край.

Прокара пръсти по бутоните на контролното табло. Външните сензори изследваха състава на препятствието. Компютърът използваше инфрачервени датчици, петрографски микроскоп с поляризирана светлина, микроспектрометър и ядрено-магнитен резонанс, за да определи състава на срутената маса. След това изпрати информацията за обработка в „Биг Мак“.

— Е, с какво си имаме работа? — попита Марк след няколко секунди.

Стефани му изпрати изображенията.

— Препятствието има следния състав — започна тя, а Марк разглеждаше хистограмата на екрана си. — Осемдесет и четири процента и две десети е пръст от околностите на тунела, 14,6 процента — бетон от обшивката, 1,2 процента — различни материали, сред които вода, органична материя и кислород. Почвата съдържа 38,5 процента глина, 42,9 процента пясък, 9,7 процента вода, 4,6 процента въздух. Останалите 4,3 процента са различни вещества и органична материя. Дължината на препятствието варира от 8,4 до 9,9 метра. Средната му плътност е 170 грама на кубичен сантиметър. — На екрана се появи цветно тримерно изображение на препятствието. — Зелените участъци са въздушните джобове — обясни накрая Стефани.

— Моля те, разпечатай ми това — каза ѝ Марк.

След няколко секунди той взе цветните разпечатки от контролния панел. На тях се виждаха тунелът и препятствието. Каналът беше, общо взето, цилиндричен. От другия край на срутената маса имаше около трийсет метра, които бяха чисти и водеха към дупката, която Джош бе пробил по-рано.

— Добре, Стеф, начертай ми най-бързия маршрут през препятствието, който ще ни позволи да запазим целостта на тунела.

— Маршрутът е начертан — отвърна тя и прати информацията.

— Колко процента е рискът за структурната цялост при този маршрут?

— Средният риск е 16,7 процента. За участъка, в който се намираш в момента, е 11,2 процента. За източната част — 30,9 процента.

— Това ли е най-добрият път?

— Да. Алтернативният ще отнеме 59 процента повече време и ще намали риска само с 1,3 процента.

Правилното решение беше очевидно.

— Направи настройките за първия маршрут, Стеф — каза Марк, без да се колебае.

Миг по-късно свределът на Къртицата започна да прокопава пътя си в западния край на препятствието.

Склад Б63

Кайл Форман сложи кислородната маска, която Джош му подаде. Беше същата като на Марти. Тежеше по-малко от грам и ако се наложеше, можеше да му осигури 24 часа чист въздух. Маската прилепна за лицето му, Джош я нагласи и му каза да поеме дълбоко дъх.

— Отнема малко време, докато свикнете с нея — добави Джош.

— Вашите хора въоръжени ли са? — попита Форман. Гласът му бе изкривен от кислородната маска.

Джош потупа оръжието на кръста си.

— Невропаралитичен пистолет. Не е смъртоносен, но върши работа.

— Добре — каза Форман и извади магнума на убиеца от джоба си. — Този Дракон е професионалист. Аз ще се пазя с това, ако нямате нищо против.

— Но нали казахте, че е ранен и вързан?

— Въпреки това — отвърна Форман.

Джош сви рамене.

— Е, да отидем да видим. — Обърна се към вратата и я отвори.

— Джош?

Той погледна към Май, която пръскаше със спрей изкуствена кожа по ранената ръка на Дейв.

— Внимавай — каза тя.

Джош светна лампичката на каската си и подаде на Форман мощно халогенно фенерче, което извади от чантата си. Лъчите прорязаха задимения въздух и двамата видяха замъглените оранжеви отблясъци на пожарите в центъра на Б6.

Форман вървеше напред. Завиха надясно в края на коридора и излязоха на по-широк проход, който водеше към широко пространство и рамките на паркинга. Видяха новите разрушения, причинени от експлодиралия петролен контейнер. Коридорът, водещ към североизточната част на етажa, беше обсипан с отломки, а над тях във

въздуха се стелеше черен дим. През него съзряха жълтите пламъци, които пълзяха по стените. Двамата мъже тръгнаха в обратна посока — към аварийния изход в югозападния ъгъл.

Паркингът бе обвит в сива мъгла, която висеше на метър и половина над земята. Колите бяха покрити с прах и отломки, които хрущяха под краката им.

— Насам — каза Форман и се промуши между редиците коли.

След секунда се озова в отвореното пространство. То беше осеяно с парчета бетон и стъкло; имаше прах навсякъде. Но Дракон не се виждаше никакъв.

— Тук го оставих — обясни сенаторът. Клекна да премести някакви боклуци и видя автомобилната стереоуредба — кабелите ѝ бяха изтръгнати. В праха зърна капки кръв.

Джош извади пистолета от кобура. Огледа се из паркинга, но дори неговото подобро зрение не улавяше и следа от убиеца.

— Да проверим аварийния изход — каза Джош и се качи върху купчините раздробен бетон и изкривени железа. Вратата бе изтръгната от пантите и Джош се приближи към отвора отстрани, прилепил гръб към стената и вдигнал пистолета пред лицето си. Форман го следваше.

Джош мина през отвора и размаха оръжието. Бетонното стълбище водеше към ниво Б5. Изглеждаше чисто, но оттук нямаше как да са сигурни. Джош се послуша, но наоколо цареше тишина.

Започнаха да се изкачват по стълбите, приведени ниско и прилепени до стената. Ставаше все по-горещо. Джош се чувстваше добре в киберкостюма, но на Форман му прилошаваше. Потеше се толкова, че раздраната му риза подгизна.

Вратата на ниво Б5 беше леко открехната.

— Мисля, че трябва да продължим — прошепна Джош. — Да видим колко високо можем да се качим.

Форман кимна и избърса лице с опакото на ръката си.

— Добре ли сте? — попита го Джош.

— Топло ми е.

Джош погледна плоския си екран и разбра, че температурата е към 50 градуса при 95 процента влажност. Разрита купчина боклуци, извади метален прът, дълъг около трийсет сантиметра, и го подаде на Форман.

— Останете тук и не отделяйте гръб от стената. Не отивайте до парапета и не влизайте на Б5. Ясно ли е?

Форман кимна и пое дълбоко дъх.

Джош изкачи бързо стълбите до следващата площадка, зави и се прилепи към стената, след това изкачи следващия участък малко по-бавно. Вратата на Б4 беше затворена. Опита дръжката, но тя не помръдваше. Погледна екрана и видя, че вратата е препречена от метална греда от другата страна.

Отдалечи се и я изрита. Нищо. Огледа се и видя от купчина зидария да стърчи железен прът. Издърпа го лесно. Отстъпи и го стовари върху дървената врата. Пантите изскърцаха, но издържаха.

Джош пое дълбоко дъх и блъсна отново с всички сили. Този път металната греда мина през дървената рамка. Още два удара и във вратата се появи дупка, широка половин метър. Той мушна пръта в нея и бутна металната греда от другата страна. Тя тупна глухо на пода на паркинга.

На Б4 доскоро бе горял пожар. Колите се бяха превърнали в овъглени шасита. Джош погледна екрана на китката си и видя, че температурата е към 90 градуса. Въздухът беше отровна смесица от сяра, въглероден монооксид и водовъглероди. Но по-важното беше, че между вратата и рампата още бушуваше пожар. Половината таван беше срутен. Пространството беше напълно непроходимо.

Джош затича обратно към счупената врата и заслиза обратно към Б5. Когато зави зад ъгъла и погледна вратата към паркинга, Форман беше изчезнал.

— Мамка му! — изруга под нос, спря и се заслуша, но до ушите му долетя само скърцането на сградата, пукането на огньовете и шуртенето на водата, която се стичаше по стените.

Тръгна надолу и се опита да овладее дишането си. Стигна до площадката, прилепи се към стената и тръгна бавно към вратата. Пое дълбоко дъх и скочи пред отвора, с насочен напред пистолет. Беше сам.

Приведе се и тръгна по пътеката между първите две редици коли. След третия автомобил чу леко потропване и рязко се обърна. Иззад колоната се появи Дракон.

Лявата му ръка бе обвита около шията на Форман, а пистолетът „Яригин“ в дясната му длан бе прилепен към главата на сенатора. По лицето на Форман бяха изписани болка и страх, по скулите му се стичаше пот, а зениците му бяха огромни. Имаше нова синина под лявото око и порезна рана на дясната буза. Кислородната маска още покриваше носа и устата му.

— Моля ви, оставете тази играчка, д-р Томпсън.

— Откъде знаеш името ми?

— О, знам всичко — отвърна Дракон. — Работодателите ми са изключително добре информирани. А сега ще ви помоля отново. Хвърлете оръжието.

Джош не помръдна. Дракон протегна пистолета напред и с един куршум изби оръжието от ръката му. Джош извика от болка, защото два от пръстите му бяха изкълчени.

— Защо просто не уби сенатора? — попита Джош през стиснати зъби.

— Закъде бързаме? — Дракон се усмихна самодоволно и върна пистолета до слепоочието на Форман. — Добре, ще ви кажа. Искam да видите как го убивам, д-р Томпсън. В края на краищата вие ще се срещнете със Създателя веднага след сенатор Форман.

Джош чу нещо, но не можеше да определи какво и откъде идваше. Другите двама, изглежда, също го бяха доловили.

— О, има и още нещо — продължи Дракон. — Харесва ми костюма ви. На мен ще ми е малко голям, вие сте толкова мускулест. — И той се изкикоти. — Но ще ми свърши добра работа, докато се измъквам от тази адска дупка.

Джош зърна отражение на светлина в метал. В същия миг Дракон придърпа Форман настрани, без да отмества дулото от черепа му, и се извърна леко наляво.

Появи се ловец. Кръжеше на два метра над земята. Дракон го зяпна недоумяващо. Джош видя как очите на Форман се разшириха, а отблясъците на ловеца се отразиха в зениците му.

Устройството се приближи още половин метър и спря. Завъртя се във въздуха и сканира пространството. За секунда Дракон изглеждаше като човек, който не знае как да реагира. Отстъпи назад и се удари в остатъците от един форд „Експлорър“. Капакът на колата беше отворен и от двигателя излизаше дим.

Ловецът се задвижи право към Дракон и Форман. Дракон отдръпна пистолета от главата на сенатора и го насочи към машината.

Но преди да успее да стреля, ловецът изсрака силно няколко пъти, просъска и така пронизително изпищя, че пръстът на Дракон замръзна на спусъка. Устройството се стрелна към двамата мъже, потрепери и се удари в двигателя на форда.

Колата се разклати. Горивото изригна, разля се и веднага се запали. Акумулаторът експлодира и пръсна сярна киселина във всички посоки.

Дракон беше толкова поразен, че отпусна хватката си и Форман се откъсна от него, падна на пода и се претърколи. Киселината покапа по лявата му ръка и прогори плата. Но Дракон пое основния удар. Киселината се разля по лицето му. Той изпищя и изпусна оръжието си. Не виждаше нищо, олюля се, спъна се в откъсната решетка от кола и падна назад в горящия бензин.

Подпали се като факла, косата му пукаше и се превръщаше в черни нишки. Опита се да стане, но ръцете му се плъзнаха в огнената течност. Успя да седне, на лицето му бе изписано пълно объркване. Накрая се усмихна примирено, погледна Джош и сви рамене.

— Всички ще умрем. Погрижих се... Бум!

Джош се стрелна напред, сграбчи Кайл Форман и го издърпа към вратата на стълбището. Не спря, докато не преведе сенатора през

първата площадка, после надолу по стълбите, по завоя и по стълбите, които водеха към Б6. Щом се скриха зад ъгъла, от Б5 се чу силна експлозия, която прати огнено кълбо по стълбището. Джош се хвърли през вратата на Б6 и повлече сенатора след себе си.

Грохотът на взрива отекна в шахтата на стълбището. След това настъпи странна тишина. Джош се изправи и се надвеси над Форман, който лежеше проснат на пода. Лицето му бе покрито с мръсотия и кръв. Отвори очи, примигна и се опита да каже нещо, но устата му бе прекалено суха. Прокара език по напуканите си разранени устни, имаха метален вкус. Сграбчи лявата си ръка и се сви, защото усети болката от прогарящата го киселина.

Джош откъсна ръкава. Плътта под него беше зачервена.

— Можете ли да вървите, сенаторе?

Форман кимна.

— Мисля, че да.

Джош му помогна да се изправи.

— Трябва да се погрижим за ръката ви. — След това съобщи по микрофона: — Маи, врьщаме се. Една жертва.

Никой не му отговори.

— Маи? Чуваш ли ме? Врьщаме се.

Нищо.

— Марк? Стеф? Първа база?

Нищо.

Тогава Джош осъзна, че костюмът му е угаснал. Свали каската си и го блъсна остра миризма. Закашля се силно и повърна на прашния под.

Нещо се беше объркало ужасно. Онзи Ловец се бе разбил без никаква видима причина. Докато водеше Кайл Форман обратно към склада, в ума му отекваха последните думи на Дракон.

85.

Склонът от Б3 към Б4 беше изненадващо чист, но въздухът беше отровен от противни изпарения. Горещината бе непоносима. Но Пийт Шерингъм беше добре защитен в първата Къртица при температура от 18 градуса. Външните камери обаче показваха пълно разрушение и пустота.

Когато Къртицата се спусна надолу, Пийт погледна през Б4 и видя колоните на рампата. По-голямата част от пода гореше — от рампата до западния край на сградата — и участък от тавана се бе срутил.

Като стигна дъното на рампата, Пийт веднага зави и насочи свредела към спускащата се надолу пътека към Б5. Но тогава на нея падна искра, която подпали реката от масло и бензин по рампата. Издигна се стена от сини и лилави пламъци, която образува огнен коридор.

Пийт продължи надолу, но в този миг Къртицата спря. Екраните на бордовите компютри станаха сини, а след това угаснаха. Двигателят побръмча още няколко секунди, избоботи и заглъхна. Две секунди след това се включи аварийният генератор. По таблото нещо леко присветна.

Пийт се взираше невярващо в безполезна купчина пластмаса и метал пред себе си. Таблата не показваха нищо. Връзката му със света бе прекъсната.

— Първа база — каза той в микрофона си. Гласът му бе отчаян. Не очакваше отговор. Такъв и не дойде.

Марк седеше във втората Къртица и вече бе преминал през шест метра от препятствието, когато екранът му угасна. Секунда по-късно двигателите се разтресоха и млъкнаха, а комуникацията със света бе прекъсната.

Резервният генератор заработи и Марк се прехвърли от командното табло към Куршума, модула зад свредлото. Стените му бяха извити и по тях имаше места за сядане. Отиде до едната пейка. Имаше достатъчно място, за да стои изправен, но главата му беше само на два сантиметра от тавана.

Пое дълбоко дъх и се наведе напред, с глава между коленете. Огледа задната част на Куршума. На задната врата на Къртицата имаше инструкции за ползване. Какво да прави? Дали да изчака да види дали машината няма да се включи, или да излезе и да започне да копае препятствието с лопата?

Погледна китката си, но и киберкостюмът му бе изключен. Това означаваше, че цялата система е повредена, или поне голяма част от нея — токът спря, нямаше комуникации, костюмите не работеха.

— Господи! — възкликна Марк. — Знаех си, че нещо такова ще се случи. Че ще ядосаме някои политици, които си мислят, че знаят повече от нас. По дяволите!

Стана от седалката, приведе се и отиде при задната врата. Натисна червен лост вдясно от нея и дръпна друга ръчка. Вратата се разхерметизира и се отвори навън. Марк взе фенерче от стената над пейката и светна в отвора.

Мощният лъч освети стени от пръст и тунел с дължина шест метра и диаметър два метра и половина, току-що направен от свредела на Къртицата. Отвъд цареше мрак.

Навсякъде и никъде

— Защо си толкова изненадан?

— Шибаната Франсин Гигакс. Трябваше да се досетя.

— Е, радвам се да те видя, Томи Бой.

Том провери състоянието си. Все още беше напълно въоръжен, тя не бе докоснала нито едно от оръжията му. Но какво ли беше състоянието на системата? Господи! Почти всичко беше угасено. Той провери как стоят нещата, като фиксираше Франсин Гигакс с най-коравия си поглед.

Сибил бе превзета. Всички комуникации бяха спрени — до Лос Анджелис не достигаше и една дума. Почти всичко в Първа база беше замразено. Останалите служители сигурно се взираха в празни екрани и се чудеха какво се случва. И като по поръчка дотърчаха да го търсят на балкона. Силите му стигнаха колкото да ги отпъди. Имаше си достатъчно проблеми във виртуалното пространство.

Двамата плуваха в пълен мрак. Том разгледа внимателно Франсин. Наистина приличаше на библиотекарка с тези очила и скромни дрехи и обувки. И нейният аватар нямаше нищо общо с нея. Тогава той забеляза тясната блуза, която подчертаваше големите ѝ гърди. Това не беше Франсин Гигакс, която познаваше от реалния живот.

В „реалния“ живот Франсин беше руса и синеока, истинска сладурана. Том се запозна с нея, когато беше на петнайсет, на софтуерна конференция в Минеаполис. Тогава тя беше на седемнайсет и вече беше започнала да се превръща от мишка в лисица. Поддържаха връзка и от време на време се срещаха във виртуалното пространство, за да обменят идеи, да си отправят предизвикателства. Видя я пак след година, на друга конференция в Детройт, където игра с нея на „Междузвезден живот“, една от любимите игри на хакерите. Тя го изяде с парцалите и той не можа да забрави това унижение. Знаеше, че е целенасочена, егоистична и много добра, както и напълно неморална. Дори го бе поздравила по мейла, когато окраде банката преди година.

— Е, какво става, Франсин? — попита Томи Бой.

— О, намерих си много добра работа.

— Така изглежда. И каква е идеята ти?

Франсин се усмихна. Липсваше ѝ един зъб.

— Томи Бой, за мен ще е шок, ако се предадеш без бой. — И тя се взря внимателно в него.

— Е, дължа на работодателите си първо добре свършена работа — отвърна Томи Бой и се усмихна самодоволно. И без предупреждение извади пистолета от кобура на кръста си и стреля. Франсин изчезна, преди куршумът да я уцели.

И изведнъж Томи започна да пропада. Нямаше усещане за пространство и време, около него не свистеше въздух, не се чуваше абсолютно никакъв звук. Затвори инстинктивно очи. Отвори ги миг по-късно и видя, че се намира в градина, която се простираше чак до хоризонта. Беше добре поддържана, с грижливо подрязан жив плет, с лехи с розови храсти и почти еднакви рододендрони. Край лицето му прелетя птичка и той несъзнателно приклепна.

На около метър се чу трясък. Томи Бой се завъртя и се чу втори трясък, този път по-близо. Забеляза Франсин. Тя вдигна оръжието си, а той залегна зад един жив плет. Свали от рамото импулсната си пушка и постави огромното ѝ дуло върху дланта си. Изтича от живия плет и стреля по мястото, където бе видял аватара на Франсин. Розовата леха се изпари, изчезна и едно дърво.

Франсин се скри зад стена и стреля по него. След това скочи и се издигна на два метра във въздуха. Томи Бой обърна пушката нагоре и видя, че над него се спуска блестяща мрежа. Тя трептеше заплашително, но той успя да отскочи, когато мрежата достигна земята, и тя изчезна. Франсин също се изпари.

Томи Бой тръгна бавно между двата живи плета, като размахваше невидимата си пушка наляво и надясно. Хубаво му беше пак да може да ходи. Чу звук, някакво скърцане, но не можеше да определи откъде идва. Погледна нагоре и видя огромен рояк черни точки в небето, които започваха да се увеличават.

Нещо го удари по ръката. Малък черен червей падна върху китката му. След него се появи друг. Заболя го, когато животинките загризаха плътта му. Том осъзна стреснато, че това са пиявици, които

смучат кръвта му. Усети как две от тях тупнаха и на лицето му. Опитва се да ги бутне оттам, бе изпаднал в паника.

Щракна с пръсти и в ръката му се появи чадър. На него имаше голямо корпоративно лого и картинка на „Горила“ точно над думите „Е-форс — ние сме тук заради теб“. Пиявиците заваляха върху чадъра, някои се плъзгаха по него и падаха в краката на Том. Той стисна двете пиявици на ръката си, хвърли ги на земята и побягна.

Докато тичаше, усети, че ситуацията се променя. Погледна надолу и видя, че добре оформената пътека се превръща в камениста повърхност. От небето вече не валиха пиявици. Накара чадъра да изчезне и се огледа. Градината я нямаше, беше заменена от пейзаж, покрит със сажди и пламъци. Недалече течеше река от лава.

Почувства как горещината го блъсна в лицето. Залитна, падна напред и поряза дланите си на неравната повърхност. Пушката изскочи от ръцете му, затрака по камънаците, падна в лавата и след като изсъска нещастно, експлодира под водопад от алени и жълти отблясъци.

Томи Бой се изправи. Беше облечен с киберкостюм и се носеше на няколко сантиметра над горещата земя.

Франсин изскочи иззад една скала. Цялата грееше, в косите ѝ имаше пламъци. Усмиваше се.

— Станал си мекушав, Томи Бой. Мислех, че в „Олдърмонт“ ще закоравееш, а ти си се превърнал в женчо. — Усмивката ѝ изчезна и от вдигнатите ѝ длани с невероятна скорост полетя огнен заряд.

За малко да го улучи, но той отстъпи настрани и пламъците преляха покрай него. Спъна се в един камък и падна върху гореща лава. Изправи се, завъртя се и вдигна длани напред. От тях се изстреля леден поток, който посрещна втория залп на Франсин. Огън и лед се събраха и образуваха пара.

Томи Бой примигна. Опонентката му отново бе изчезнала. Лавата се бе разтворила във въздуха и бе заменена от лъскав метален под, който се простираше чак до хоризонта. Франсин се появи, насочила базука към главата му.

— Хвърли оръжието, Том — каза тя с режещ глас.

Той хвърли пушката на земята.

Умът му не спираше да работи. Франсин беше поне една крачка пред него още откакто влязоха във виртуалната реалност, държеше се

като тийнейджърка на геймърска олимпиада. Той си спомни, че тя винаги стоеше в голямата зала и никога не влизаше в по-малките странични залички, в които можеш да се скриеш от тълпата. Когато бяха играли един срещу друг, тя отказваше да отидат в по-малко помещение. Играха с визьори в главната зала под силното осветление и пред очите на няколко други геймъри. После си спомни колко нервна беше, дори след като победи. Колко бързо бе напуснала залата. Тогава му хрумна какво да прави.

Томи Бой вдигна ръце. Франсин пристъпи към него и насочи базуката към главата му. Той се огледа, свали ръце надолу и накара подът да се свие. Хоризонтът се втурна към тях от всички посоки. Томи Бой вдигна поглед и четирите приближаващи стени спряха на място. Той изрече само с устни една дума и от небето падна стоманен правоъгълник и похлупи стените.

Франсис го изгледа враждебно.

— Какво правиш?

Той не ѝ обърна внимание, а погледна над дясното ѝ рамо към стената. Тя бе започнала да се приближава.

— Какви ги вършиш? — Лицето на Франсин бе замръзнало в паника.

Тя погледна строго стените и те спряха да се движат, но това усилие я разсея. Томи Бой грабна голямата пушка от малките ѝ ръце, обърна я и сложи пръст на спусъка.

— Просто си спомних, че не обичаш затворени пространства. А, Франсин? Знам каква самовлюбена егоистка си и въпреки че аватарът ти изобщо не прилича на теб, подозирах, че характерът му е като твоя — с клаустрофобията и другите неща. Голяма грешка, бейби!

Натисна спусъка и тялото на Франсин се разхвърча на стотици парчета.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Тишината в тунела беше дори по потискаща от мрака. Марк пропълзя назад към отвора и слезе на пода на отводнителния канал. Подхлъзна се и за малко не падна в лепкавата маса под краката си — смесица от кал, боклуци и мръсна вода.

Не беше изминал и два метра, когато чу потракване и замръзна на място. Идваше отдалече. Обходи пространството с лъча на фенерчето. Не видя друго, освен покритите с плесен стени на канала. Звукът се чу отново. След това близо до мястото, където Къртицата бе заорала в шахтата, се появи слаба светлина.

Той загаси фенерчето си, клекна и се прилепи към стената. Видя как някой се спуска от горната страна на канала с въжена стълба. Беше само силует, лъч на фенерче проряза мрака и обходи стените. Фигурата се приближаваше. Марк прикри очите си и се хвърли на земята. Светлината стигна до него и се чу глас:

— Марк!

— Стеф! Слава богу!

Той се изправи и се отупа от калта.

— И Къртицата ли угасна?

— Да. И с „Биг Мак“ ли стана същото?

— Да. Като че ли цялата система е извън строя. Не знам какво стана.

— През аварийния изход на „Биг Мак“ ли излезе?

— Да. Отворих го ръчно. Колко навътре в препятствието успя да навлезеш?

— Малко над шест метра — отвърна Марк.

Стефани му подаде дълга метална тръба — звуковия свредел. Тя носеше същото устройство на рамото си.

— Не е като Къртицата, но ми се струва, че нямаме друг избор.

Той се усмихна.

— Добро решение, Стеф.

Пийт се огледа из вътрешността на Куршума в задната част на Къртицата. Аварийните светлини бяха потискащи. Костюмът му угасна. Това можеше да се очаква. Очевидно цялата система на „Е-форс“ бе пострадала. Застана на колене на пейката, която минаваше по цялата стена на машината, и вдигна щората, която покриваше едното бронирано стъкло. То беше толкова здраво, че можеше да издържи на изстрел от упор.

От това, което видя, сърцето му се сви. Къртицата бе обградена от сини пламъци, които полазваха по корпуса ѝ. По принцип това не би трябвало да го тревожи — тя можеше да се движи през пещ цял час. Но сега, когато системата не работеше, през фините тръбички не течеше охладител под бронята. А без него тя бързо щеше да се нагрее и тогава само металната конструкция щеше да го пази от ужасната горещина.

Пийт знаеше, че сините пламъци са от запалено гориво, а те бяха много горещи — хиляди градуси. Нямаше нужда от термометър, за да го разбере. Беше изучил подробно инженерните спецификации на машините, използвани от „Е-форс“. Бяха изумителни творения на технологиите. Обвивката на Къртицата бе направена от съединение, пет пъти по-устойчиво от най-здравите титаново-стоманени сплави. То предпазваше от горещина, корозивни химикали и високо напрежение. Но не вечно. Не можеше да излезе навън. Без работещ киберкостюм никога нямаше да мине през пламъците.

Колко време му оставаше, преди Къртицата и Куршумът да започнат да се поддават на външните условия? В главата му се завъртяха цифри и заключението беше ужасяващо.

Намираще се в тенджера под налягане. Ако системата не заработеше, имаше не повече от четири минути преди бронята да започне да се нагрива над критичната граница. Веднага след това топлинната енергия щеше да навлезе от външната обвивка във вътрешността на Куршума. И Пийт бавно щеше да се свари.

Навсякъде и никъде

Беше окъпан в кръвта на Франсин. Отръска се. Звук зад него го накара да се обърне. Видя малко момиченце на около единайсет години, което му се усмихваше.

— Том.

Той се взря неразбиращо в нея.

— Аз съм Сибил.

Томи Бой сложи ръка на челото си и се ухили.

— Трябва да действаме бързо. Всичко се разпада — добави Сибил. — Последвай ме.

Влязоха в тунел, светлини пробягваха по тавана, а под тях летеше асфалт. Краят на тунела приличаше на сребърен диск, който ставаше все по-голям и по-ярък. Излязоха от другата страна и се озоваха на улица с малки селски къщи. Те имаха сламени покриви и розови лехи отпред. Бяха като английските села от картичките. Улицата не беше асфалтирана, беше покрита с кал, в която се виждаха следи от конски копита и по някоя димяща фъшкия. Миришеше силно на трева и животни.

Сибил крачеше напред.

— Насам — извика му тя и тръгна към тясна градинска пътечка. От двете ѝ страни имаше цветни лехи с ярки екзотични растения, които нямаха нищо общо с английската провинция.

Вратата на къщичката се отвори и Сибил престъпи прага. Антрето беше мрачно, единствената светлина проникваше през затъмнените прозорци. Дървеното стълбище водеше нагоре към първия етаж. Сибил се насочи право към всекидневната. По ниския таван се виждаха носещи дъбови греди, а стените бяха варосани. И тук прозорците бяха от тъмно оловно стъкло. В празната камина имаше ваза със сухи цветя. Странно, но по пода бяха пръснати малки метални кутии. На най-близката пишеше „Операционна система“.

— Бързо, отвори я — каза Сибил.

Том завъртя ключа и капакът се вдигна.

Сибил въздъхна с облекчение и отиде при друга метална кутия, на която пишеше „Програми А1-С4“. Отвори капака и съдържанието се посипа по нея.

— Охо! Приятно е! — засмя се тя и се приближи до следващата кутия.

Том я остави да се занимава с нея и отиде до ниската врата към трапезарията. В стаята ѝ имаше дълга маса от тиково дърво и шест стола. Масата беше отрупана с още кутии.

Погледна най-близката: „Франсин“. Отвори я и информацията се просмука в него. Франсин беше на свободна практика от година. Този проект ѝ бе възложен от мистериозна организация, която се наричаше „Четиримата конници“. Тя знаеше много малко за тях. Те имаха специален протокол на общуване, чрез който ревностно пазеха самоличността си и не биха позволили дори на нея да проникне в системите им. Беше виждала лицето само на един от тях и знаеше единствено прякорите им — Смърт, Чума, Война и Завоевание.

Томи Бой огледа масата и прочете етикетите на кутиите: „Дракон“, „Калифорнийски конферентен център“, „Пари“, „Планове и схеми“. Бяха десетки. Тогава забеляза кутията с надпис „Четиримата конници“ и осъзна къде го е завела Сибил. Той не беше в компютъра на Франсин, а в системата на Четиримата конници. Сибил беше пробила защитата им. Грабна кутията и я прибра в джоба си.

— Сибил? — извика той през всекидневната.

Не последва отговор.

Взе няколко кутии. На едната пишеше „Политически атентати“, а на друга „Форман“. Под нея имаше друга кутия. Тя беше по-голяма от останалите и когато Томи Бой прочете етикета ѝ, през него премина вълна от тревога и страх. „Третата бомба“.

Усети полъх зад себе си и се извърна. На метър от него бе застанал обезобразеният аватар на Франсин. Беше сглобен от парчетата, на които се бе разлетяла предишната версия след изстрела с базуката. Гледката беше ужасяваща, от нея течеше кръв и противна гной. От очите ѝ капеше нещо мазно и се стичаше по остатъците от лицето. В ръката си държеше огромен нож. В него се отрази светлината от прозореца в трапезарията.

Франсин се хвърли напред толкова внезапно, че Томи Бой нямаше време да се защити. Но когато острието стигна на сантиметър

от гърлото му, ножът изхвърча от кривите влажни пръсти на Франсин. Томи Бой се отдръпна настрани и тялото ѝ се стовари с трясък на пода. В гърба ѝ имаше огромна черна дупка.

Томи Бой вдигна очи от обезобразения аватар на Франсин и видя Сибил, която се бе превърнала в красива млада жена с делови костюм. В ръката си държеше лъчево оръжие, с което току-що бе стреляла.

— Благодаря — каза той.

— За нищо.

Първа база, Тинтара

Том поклати глава и се опита да се съсредоточи, когато на мястото на провинциалния интериор се появи звездното небе над Тинтара. Погледна лаптопа си, на екрана му се бе появил любимият му скрийнсейвър с изплезения език на „Ролинг Стоунс“. После реалността го връхлетя като нощен влак, изскочил от мрака, а с нея дойде и споменът за това, което бе видял точно преди Сибил да спаси живота на аватара му. Две думи отекваха в съзнанието му — „Третата бомба“.

— Сибил? — каза той рязко.

— Том.

— Какво е положението?

— Системите работят на 45 процента. Диагностицирах оперативната мрежа, системата за архивиране, външните ъпдейти и комуникациите. Претърпели сме сериозни поражения върху част от ключовите компоненти. Ще им трябва време, за да се възстановят.

— По-подробно, Сиб. Колко време? И ти видя кутията, нали?

— Видях я, Том, и правя всичко по силите си. Процесорите в Първа база постепенно започват да функционират. Сателитната мрежа работи на 30 процента от нормалното си ниво, но повечето пострадали системи ще се самодиагностицират и поправят сами до три минути. Комуникациите са напълно спрени.

— Кога ще се възстановят?

— Нямам достатъчно данни, за да направя валидно предположение.

— Сибил, моля те, приблизително.

— Час.

— Мамка му! Можеш ли да отвориш кутията? Файла?

— На екрана ти е.

На екрана на Том се появи схема. Беше нескопосно двумерно изображение на конферентния център. Близо до рампата на Б6 нещо просветваше. Бомбата. В единия край на екрана Том видя цифри —

минути и секунди. Бяха далече вдясно и мигаха малко по-бързо, отколкото той можеше да ги следи. Очевидно това беше обратното отброяване до детонацията. Едната цифра се смени.

Бомбата щеше да избухне след седем минути.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Маи отвори плъзгащата се врата и се взря ужасена в Джош. Той си беше свалил каската и лицето му бе покрито с пот и прах. От носа му течеше кръв. Сенатор Форман изглеждаше още по-зле. Ризата му беше на парчета, кислородната маска беше омазана в кръв и бензин, а косата му беше прилепнала от мръсотия. Притискаше към лявата си ръка парче плат, което беше почервенияло. Двамата влязоха, куцайки, и се стовариха до стената.

Маи коленичи до Форман и внимателно отмести плата. Ръката му беше разранена, по кожата имаше мехури. Парчета от ризата и парцала, който притискаше допреди малко, бяха полепнали по оголената плът. Маи отвори аптечката си и намери малко пластмасово шишенце. Намокри тампон памук и внимателно почисти изгарянията по ръката на сенатора. Той примигна и тя спря за миг.

— Стойте мирен — каза Маи и извади от аптечката малък метален цилиндър.

— Какво е това?

— Васджет. — Тя приближи цилиндъра към ръката му и натисна малко копче в противоположния му край. — Инжекция без спринцовка. Изпраща насочен лъч атомизирана течност през кожата и стените на най-близкия кръвоносен съд.

— Това е фантастично — отвърна Форман.

Секунда по-късно сместа от обезболяващо и антибиотик се разля по вените на сенатора. След още малко време анестезията подейства и потисна болката. Маи продължи да почиства раната.

— Вече действа — каза Форман удивен.

— Маи, костюмът ти работи ли? — попита Джош.

— Не. Изключи се преди две минути.

— Моят също. А комуникациите?

Тя поклати глава.

— Страхотно. Как е г-н Гардинър?

— Не е добре — отвърна Май. — Погрижих се за него, доколкото можах, но само с тази аптечка не мога да направя кой знае какво.

— Какво става навън? — попита Дейв.

Форман вдигна очи.

— Нищо. Няма начин да излезем оттам.

Дейв сведе глава и стисна очи.

— Ами убиецът? — попита Май и попи мехурите на Форман.

— О, имаме малко рандеву с Дракон — каза сенаторът.

— Да, много добро момче — добави Джош. Отиде до вратата и я затвори. — Мисля, че единственият ни шанс да се измъкнем, е пътят, по който дойдохме. Ще трябва да влезем в тунела и да намерим начин да преминем препятствието.

— Марк каза, че е дълго десет метра.

— Да, но каза и че ще свали долу Къртицата. На паркинга няма да издържим и пет минути. Ако димът не ни убие, пожарът ще го направи.

— Ами Пийт?

— Не знаем къде е, Май — каза Джош с отчаяние. — Като не работят комуникациите...

— Да, прав си.

— Ами Марти? — попита Дейв и вдигна глава.

Джош отиде към дъното на помещението, където имаше още покривки за маса.

— Дейв, потърси в коридора метални пръти, ей толкова дълги. — И той разпери ръце. — Ако там не намериш, потърси в следващия отворен склад. И побързай.

— Джош, трябва да погледна раните ти — каза Май.

Той махна с ръка и хвърли покривките на пода.

Пийт се взираше в пламъците от другата страна на прозореца. В Куршума бе започнало да става по-горещо. Погледна си часовника. Още две минути и топлият въздух щеше да изгори гърлото му. След още трийсет секунди щеше да е мъртъв. Седеше съвсем неподвижен, доколкото му беше възможно, за да си пести енергията.

— Е, не мислех, че всичко ще свърши точно по този начин — произнесе той на глас.

Спомни си всички опасни ситуации, в които бе изпадал. Сети се за втората война в Залива и минното поле край Басра. Колата преди него се бе натъкнала на мина и излетя на три метра извън пътя, след това попаднаха под обстрела на снайперисти. Четирима от хората му загинаха от експлозията, но Пийт остана невредим. Последва Афганистан и инцидентът, заради който се раздели с армията. Трябваше да умре тогава, но оцеля.

Първа база, Тинтара

Том натисна клавишите на лаптопа си и усети остра болка в ръката.

— Сибил, комуникациите ни трябва веднага!

— Разбирам, Том, но отговорът е отрицателен. Не мога да поправам системата толкова по-бързо, тя се възстановява със собствена скорост.

Том се извърна от холографския екран и се взря в стената. Изведнъж се почувства напълно безполезен. Във виртуалната реалност беше силен. Краката му отново функционираха, можеше да ходи, дори да бяга. А тук, в този тъп тронав свят на твърдата материя и прозаичните физични закони, не можеше да направи нищо. Дори не можеше да използва феноменалната си интелигентност. Всички пътища бяха блокирани. Имаха на разположение всички тези прекрасни технологични играчки, а не бяха по-добре от времето, когато интернет и дори радиото още не бяха изобретени.

— Това е! — възкликна Том. Погледна пак към холографския екран и лицето му светна от надежда. — Аз съм шибан гений!

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

В коридора беше станало по-задушно. Дейв бе сложил на лицето си една от кислородните маски на „Е-форс“ и дишаше дълбоко, но отровните газове прогаряха кожата му.

Никъде не се виждаха метални пръти, каквито търсеше. Изтича десетина метра напред и застана пред една плъзгаща се врата. Опита се да я отвори, но беше заключена. Отиде от другата страна на коридора и опита първата врата, която видя, но и тя беше заключена. Спря пред един тесен шкаф и опита дръжката му. Вратата не помръдна. Дейв отстъпи, засили се и удари вратата на склада с рамо. Тя се заклати, но не поддаде. Той изрита катинара. Дървото се разтресе. Още един ритник и най-сетне я разби.

Извади късмет. На стената бяха опрени елементи на скеле за сценично осветление. Четири от металните пръти бяха поне три метра дълги, но след като ги помести със здравата си ръка, намери това, което търсеше — кръстосани метални шини, дълги около метър и половина. Грабна първите две, стисна ги под мишница и се върна в коридора.

Маи отвори вратата и я затвори веднага след Дейв. Обездвижваше с лейкопласт изкълчените пръсти на Джош и се върна да довърши работата си и да му даде болкоуспокояващи. Дейв и Форман се заеха да връзват покривките. Поставиха двата метални пръта на земята и завързаха за тях покривките, за да направят импровизирана носилка.

— Най-добре да тръгваме — каза Дейв. — Навън не се диша.

Форман и Маи вдигнаха Марти с носилката, а Дейв взе системата му. Маи сложи последната кислородна маска на лицето си и провери показателите на Марти. Джош отвори плъзгащата се врата и поведе всички навън. Напредваха бавно. Подът на коридора беше хлъзгав и посипан с отломки. От паркинга се виждаха вездесъщите оранжеви отблясъци на пожарите.

В края на коридора завиха надясно, фенерчетата на Майи и Джош осветяваха задимения въздух. Материята на костюмите им ги предпазваше от кондензираните пари, но откритите участъци кожа около маските и на шията бяха изложени на киселините.

Главният коридор беше почернял от дим. Лъчите на фенерчетата се опитваха да разпръснат мрака, но на повече от метър не се виждаше нищо. След десетина крачки завиха вдясно. От двете си страни виждаха затворените плъзгащи се врати на складовете. Близо до дъното на коридора беше склад Б63. Дейв остави системата на носилката до Марти, коленичи и със здравата си ръка отвори плъзгащата се врата. Майи влезе заднишком в склада и с Форман оставиха носилката на пода.

В отсрещната стена видяха дупката, която бяха пробили по-рано. Поеха дълбоко дъх от кислородните маски и преминаха през нея.

Въпреки че ултразвуковите свредели вършеха цялата работа, пробиването на дупка в препятствието беше изтощително. А когато и киберкостюмите се изключиха, задачата им се стори почти неизпълнима.

Работата беше мръсна. Правеха дупка с размер един квадратен метър. Свределите дълбаеха в пръстта, все едно беше въздух, но машините не бяха предназначени за това — трябваше да са качени на триножници и да се контролират от разстояние. Стефани и Марк ги държаха като пушки и те вибрираха толкова силно, че беше почти невъзможно да ги овладеят.

Звуковите свредели разбиваха почвата на ултрафин прах, който при обичайна ситуация не би пречил, но в това тясно пространство изпълваше въздуха с частици, които блокираха видимостта отвъд дръжката на свредела. След като костюмите им изгаснаха, Марк и Стефани започнаха да усещат топлината, която се отделяше от мощните машини, а смесицата от прах и атомизирана пръст влизаше през филтрите на дрехите им като вода през сито.

— Колко остава? — извика Стефани.

Марк се обърна назад.

— Според мен още метър.

Огромно парче бетон започна да се изплъзва от мястото си над дупката. Спряха свределите и отскочиха назад. В празното пространство падна гредата, дълга около метър и двацет, и единият ѝ край се заби в пръстта. После цялата се катурна към тях.

Стефани се качи на гредата и притисна звуковия свредел в стената. Точно когато се канеше да го включи, се поколеба. Появи се светлина. В стената от пръст и отломки имаше малка дупка. Светлинката изчезна, но после се появи пак — още по-ярка.

— Това са светлини от другата страна — каза тя, като бързо се обърна към Марк. — Ехо? — извика в отвора. — Джош? Май? Вие ли сте?

Пийт се чувстваше така, все едно се бе потопил в басейн с гореща вода. Кожата му бе плувнала в пот и ако не бършеше очите си, нямаше да вижда нищо. Според изчисленията му оставаха още шейсет секунди, преди горещината в Куршума да започне да изсмуква живота от него. Трийсет секунди след това щеше да е мъртъв.

Не му беше в природата да легне и да умре, без да се съпротивлява. Беше борец, воин, а това беше най-важната битка. Ако сега не се бори, никога вече няма да има тази възможност.

Но какво можеше да направи? Всяка загадка си имаше разрешение — беше сигурен в това.

След това го осени отчаяна идея. Не, беше нещо повече от отчаяна, беше откачена. Но пък какъв избор имаше? Дори най-откачената идея беше по-добра от поражението. Бръкна под седалката и опипа пространството там. Ръката му се спря на малък цилиндър. Прокара пръсти по горещите му очертания — напипа дуло с фуния накрая. Грабна го и го вдигна към очите си.

Беше миниатюрен пожарогасител. Единствената възможност за него беше да отвори задната врата и да изтича през пламъците. Ако успееше да мине през тях, щеше да угаси горящите си дрехи с пожарогасителя. Нямаше представа колко силен е огънят и докъде се е разпрострял, но знаеше, че след като го премине, ще бъде дезориентиран. Пак се върна към същия аргумент — какъв избор имаше?

Коленичи до задната врата и хвана ръчката, но веднага отдръпна ръка. Пареше ужасно. Горещината проникваше и през материята на ръкавицата му. Наведе се и погледна под пейката, търсеше нещо, с което да хване ръчката, но не намери.

Времето изтичаше. Беше му все по-трудно да диша. Погледна към часовника си. Вече почти не му оставаха секунди. Налагаше се просто да сграбчи дръжката и да се моли. Наведе се напред, затвори очи и протегна ръце в очакване на болката.

Изведнъж лампите светнаха и от предната част на машината се разнесе грохот. Пийт замръзна, пръстите му бяха на милиметри от парещата дръжка. Чу се бръмчение, след това над него се извиси звук, който ставаше все по-пронизителен. Таблата светнаха, екраните оживяха и гласът на бордовия компютър забумтя във вътрешността на Къртицата.

— Внимание, внимание — критична температура в кабината. Започни незабавна нормализация.

— Кажете ми нещо, което не знам — промърмори Питър.

Киберкостюмите на Май и Джош се включиха, докато носеха Марти през тунела.

— Слава богу! — възкликна Май.

Спряха за миг и оставиха Марти на земята. Свалиха кислородните си маски и си сложиха каските. След миг осъзнаха, че комуникациите още са прекъснати, но поне охладителят в костюмите си вършеше работата и филтрите работеха.

Вдигнаха отново Марти и тръгнаха през тунела. Той завиваше и когато преминаха през завоя, видяха препятствието — огромна стена от пръст, бетон, изкривено желязо и пластмаса.

— Спри — каза Джош. Гласът му едва се чуваше през каската. Вдигна ръка, за да им даде знак да мълчат.

Всички замръзнаха и затаиха дъх.

— Чуваш ли това? — попита той Май.

Тя кимна.

— Не звучи като Къртицата.

— Това е звуков свредел. Всъщност са два. — Кохлеарните импланти на Джош работеха усърдно, за да дешифрират звука.

Тръгнаха отново и когато се приближиха до препятствието, Дейв чу тихото бръмчене на свределите. Но когато стигнаха до блокажа, звукът изведнъж изчезна. Оставиха Марти внимателно на земята. Дейв закачи системата му на метален прът, който се подаваше от препятствието, а Май клекна до стареца. Джош се приближи до онази част от препятствието, където звукът беше най-силен.

Май прокара един сензор над гърдите на Марти, в мрака заблещукаха множество ярки линии и устройството записука. Тя погледна малкия екран на машината. Върна сензора в аптекката и извади васджет, смени капсулата с лекарството и го приближи към голите гърди на Марти точно над сърцето.

Джош спря близо до стената на тунела и точно когато погледна назад към Май, чу женски глас, който ги викаше. Тръгна покрай стената от пръст и отломки и бързо намери малка пролука. Размаха

фенерчето си пред нея, след това го отмести. Върнаха му същия сигнал.

Джош се наведе напред и извика:

— Стеф! Ти ли си?

— Джош! Добре ли сте?

— Вече да, киберкостюмът ми отново се включи.

— Кой е с теб?

— Май и трима оцелели — сенатор Форман, Дейв Голдинг и Марти Гардинър. Марти има нужда от спешна медицинска помощ.

— Добре. На метър сме от вас. Работим със звуковите свредели. Предлагаме ви да се отдалечите. Ще сме при вас възможно най-бързо.

Джош се върна назад по купчините пръст и нагази в хлъзгавата смес по пода на тунела. Точно предаваше на Май новините, когато маншетът му изписука. Същото се случи и с костюма на Май.

И двамата впиха поглед в екраните на китките си. Знаеха, че обичайните комуникации още не са възстановени, но компютрите в костюмите им можеха да работят като обикновен десктоп, вързан за интернет през вътрешен модем.

В сивия мрак на тунела малкото екранче блестеше във всички цветове на дъгата. По него се появиха букви, като от пишеща машина. Беше имейл, с който им съобщаваха новина, идваща от най-лошите им кошмари.

Първа база, Тинтара

Съобщението на Том бе изпратено през интернет. Беше кратко и ясно: „Има бомба на Б6. Ще избухне след шест минути. Том“. След това написа серийния си идентификационен номер от „Е-форс“ — 8683823567#5 — код, който знаеха само шестимата членове на екипа. Натисна бутона за изпращане и се обърна с количката си.

— Джером — каза той на най-близкия техник, — трябва да говоря незабавно със сенатор Евън Мичъл.

Техникът кимна и се наведе над виртуалната клавиатура.

— Не вдига, Том — каза след малко.

— По дяволите! Трябва да вдигне. Какъв е номерът му?

Техникът му го каза и Том го въведе. Извади един файл на екрана си, отвори го и написа в него сложен код. Миг след това холограмният екран се изпълни с цифри и букви. Те бяха групирани в две колони. Том пхна курсора в потока от символи и избра един сегмент. От тонколониите се разнесе сигнал за избиране. Нямаше отговор. Том продължи да пише на клавиатурата и тогава се чу глас.

— Но, сенаторе... — каза гласът.

— Никакво „но“, Сам, никакво „но“...

— Сенатор Мичъл?

— Кой се обажда? Стана преплитане на линиите.

— Сенаторе, аз съм Том Ериксън от „Е-форс“.

— Какво? — обади се Сам. — Кой...

Том повтори името си.

— Сам, трябва да затворя — заяви Мичъл.

— Но...

— Моля те, просто затвори.

Чу се тежка въздишка и тракване.

— Добре, Том. Слушам те.

— Има още една бомба в Калифорнийския конферентен център — каза Том.

— Какво?

— Още една...
— Добре, добре. Къде?
— На ниво Б6.
— Някакви подробности?
— Ще избухне... — Том погледна дигиталния часовник на екрана си — ... след пет минути и двайсет и една секунди.

Калифорнийски конферентен център, Лос Анджелис

Капитан Джеймс Макнали получи заповед да поведе малка група надолу по склона от източната страна на комплекса. Пътеката щеше да ги отведе от приземното ниво до Б2, първия етаж на паркинга.

Когато тръгнаха надолу, ги обвини дим. Придружаваха го Фил Лазардо и новобранецът Хулио Лопес. Сложиха си кислородните маски, но димът беше толкова гъст, че не виждаха нищо на метър пред носа си. Макнали водеше. Фенерчето му не вършеше почти никаква работа, защото черните изпарения поглъщаха светлината, но скоро стигнаха до по-чист участък.

— Насам — каза той по радиостанцията и даде знак на другите двама.

Димът внезапно бе изчезнал и те видяха порутения паркинг, горящите коли, покрити с прах и мръсотия, изтърбушения покрив, който изнемогваше под тежестта на разрушенията на Б1.

— Разпръснете се — каза Макнали. — Фил, отиди в северния край. Хулио, ти тръгни по централната пътека. Ще се срещнем при рампата.

Някои от електрическите лампи още работеха, но бяха по-скоро опасни, отколкото полезни, защото висяха на изтънели кабели, а вътре беше много горещо. Макнали вървеше по най-южната пътека между редиците разрушени автомобили. Нямаше никакъв признак на живот, което не го изненадваше, предвид състоянието на помещението. Чувахе само пукането на огньовете, свистенето на газ и звука от падащи отломки. После му се стори, че чува нещо друго. Спря и затаи дъх. Напрягна слух и долови някакво тракане.

Обърна се и хукна към наклона, след това нагоре по следващата пътека. Тракането се усилваше. Чу две деца да викат за помощ. В този момент получи съобщение от началника — код 10-33, което означаваше: „Веднага се махай оттам!“.

После Макнали научи ужасната новина: „Още една бомба ще избухне след четири минути и 45 секунди“.

Докато тичаше по посока на виковете, чу гласа на Фил по радиостанцията.

— Шефе? Къде си?

— Излизайте веднага. Тръгвайте право към рампата.

— Но...

Разбра откъде идват виковете — в края на редицата имаше беемве. През задните прозорци се виждаха две лица, на момченце и момиченце на около седем и осем години. Те удряха по стъклото и виковете им излизаха през малкия процеп в прозореца.

Макнали изобщо не се поколеба.

— Връщайте се — извика той и свали брадвата от колана си. Замахна с нея към вратата на автомобила, направи дупка във вратата и изби ключалката навътре. Отвори колата, свали маската от лицето си и извика: — Хайде, излизайте!

Децата слязоха от седалката и той ги извлече през изкривеното шаси. Бяха толкова уплашени, че едва се движеха. Макнали клекна пред тях. Момченцето беше по-голямо, може би с година и половина. Потната му коса бе залепнала за лицето му, бузите му бяха мокри от сълзи и пот. Момиченцето беше вързано на опашки и стискаше плюшено куче.

— Така, сега ще ви изведе оттук — каза им Макнали. — Как се казвате?

— Тим — отвърна треперливо момченцето. — А това е сестра ми Джуни.

— Тим, Джуни, трябва да сте смели. Разбрахте ли ме?

Децата кимнаха.

— Пътят е оттук. Рампата ще ни изведе на повърхността.

Изправи се, хвана децата и ги поведе навън. Тръгнаха по пътеката и той си погледна часовника. По-малко от четири минути.

Сложи си маската. Нямаше да може да спаси никого, ако димът го замаеше. Стигнаха до края на редицата коли и видя, че Фил и Хулио са в подножието на хълма.

Махна им и Фил тръгна към него, но тогава взрив точно над тях, на Б1, разлюля цялата сграда. Макнали зърна с крайчеца на окото си как таванът хлътна. Джуни изпищя и той грабна двете деца и ги примъкна към най-близката кола.

Пийт седеше пред таблото на Къртицата, когато получи имейла на Том на екрана на китката си. Изруга и веднага му отговори: „Координати, Том?“.

Очакването на отговора беше истинска агония.

„Квадранти 9Н, 6П, на пет метра на запад от рампата за нагоре на Б6.“

Пийт обърна машината и тя се плъзна леко сред пламъците, които само преди минути заплашваха да го убият. Сега сините им езици от горящ петрол се плъзгаха безопасно по бронята.

Веригите на Къртицата затропаха по бетона, омазан с масло и бензин, мачкаха метал и дърво. Пийт бързо върна машината до върха на спускащата се надолу рампа, натисна газта и Къртицата набра скорост. В подножието на рампата се завъртя около оста си и пое на запад.

Пийт натисна рязко спирачките. Погледна таблото и въведе нещо на клавиатурата. На холографския му екран се появи изображение на терена. Той активира няколко сензора в предната част на Къртицата и сканираха пространството отпред.

Пийт погледна тримерното изображение и потърси „отпечатък на бомба“, който представляваше уникален набор от цветове. И тогава го видя — малко цилиндрично устройство в найлонова торба. Сензорът под камерата на Къртицата установи химическия му състав. На екрана се появи ярко петно в жълто и лилаво. Под него имаше текст: „Метална опаковка, във вътрешността има смесица от калциев хлорид, парафин и фосфор“.

— Сипах те! — възкликна Пийт. Написа нещо на контролния панел и на екрана се появиха цифри. Прочете ги и подсвирна. Три килограма пластичен експлозив — тази бомба беше по-голяма от предишните две.

Пусна нов имейл на Том, когато Къртицата тръгна бавно напред, като разчистваше боклуците пред себе си. „Намерих бомбата. Ще опитам да я обезвредя. Къде са останалите?“

Отговорът на Том дойде след секунди: „Разбрано. Внимавай, приятел. Стеф, Май, Марк и Джош са в канала с трима оцелели, сред които е сенатор Форман. Колко голяма е бомбата?“.

„Достатъчно“, написа Пийт и се обърна към холографския екран. Стана от седалката и каза на бордовия компютър:

— Активирай сондата и я постави директно пред Къртицата.

Чу отваряне на капак и бръмчене. Нагласи външната камера и видя сондата, опряна на разчистения бетонен под. Тя представляваше компактен метален куб със страна около трийсет сантиметра върху вериги. Най-отгоре имаше цилиндрична камера, която се движеше самостоятелно. Напред се протягаше метално рамо, дълго около половин метър.

Пийт се наведе над командното табло и отвори метална кутия на стената. Вътре имаше мека пластмасова каска — синапсова шапка, сложно устройство с датчици, които работеха като невротрансмитери. Имаше покритие, в което влизаха жиците, излизащи от вътрешността на каската. От вътрешната страна имаше дузина сребристи диска, подредени в три реда по четири. От двете страни висяха наушници, съединени с лента. Пийт сложи устройството на главата си, наушниците покриха ушите му, а лентата мина върху очите му.

Със синапсовата шапка Пийт можеше да контролира сондата от разстояние. Сензорите в каската разчитаха електрическите сигнали на мозъка му, превеждаха ги на компютърен език и подаваха команди към сондата. Което означаваше, че можеше да управлява устройството за обезвреждане на бомби като само си помисли къде би искал да отиде и какво да направи.

Сондата тръгна напред и се спря на педя от бомбата. Пийт погледна екрана. Оставаха му три минути.

Тънка метална пластинка излезе от сондата и се спря на два сантиметра от желязната обвивка на бомбата. Пийт погледна екрана на таблото и се съсредоточи върху черната лента пред очите му. Тя светна и на нея се появи изображение на вътрешността на взривното устройство. Пластичният експлозив беше увит около микродетонатор, вързан за часовника и батерията. Беше виждал подобно нещо в Афганистан.

Без да се колебае повече, той протегна пръстите в края на рамото и ги завъртя обратно на часовниковата стрелка. Металният капак се

завъртя и след секунди основата на цилиндъра се отдели от тялото на устройството. Пийт накара сондата да сниши диска към пода. От отворената основа на цилиндъра висяха две жици — зелена и червена. Той накара сондата да протегне пръстите напред и те се приближиха към зелената жица.

В каската му отекна режещ звук, толкова силен, че за малко да го събори от стола. За частица от секундата си помисли, че бомбата е избухнала и той е на някакво неизвестно място между живота и смъртта. Но след това погледна към холографския екран и осъзна какво се е случило.

Сондата беше неподвижна, а рамото ѝ се бе свило почти на две. Върху устройството бе паднало парче бетон, което беше счупило горната му част и бе изкривило основата. Веригите се бяха откачили и сондата не можеше да помръдне.

Пийт не можеше да повярва на очите си. Погледна часовника на екрана и изтръпна. До избухването на бомбата оставаха по-малко от две минути.

Шумът от падаща мазилка и стомана беше оглушителен. Макнали притискаше децата към себе си и се опитваше да ги защити. Колата, в която се намираха, се люлееше на колелата си и за един ужасен миг му се стори, че ще се прекатури. Но тя остана изправена и ударната вълна най-накрая премина.

Макнали постоя колкото му стигна смелостта, преди да излезе от автомобила. Из въздуха се носеше гъст прах. Децата също слязоха и започнаха да кашлят.

— Ето — каза Макнали, клекна до тях и даде на всяко да поеме дъх от кислородната маска. След това се изправи, сложи си отново маската и се опита да види в какво състояние е изходът.

Дръпна Тим и Джуни към съседната пътека и почти ги извлече още петнайсет метра напред към склона. Когато се приближиха, видяха, че пътят им за отстъпление е напълно блокиран.

Макнали чу гласа на Фил по радиостанцията.

— Шефе? Шефе? Там ли си?

— Добре ли сте, Фил? — попита го Макнали.

— Ние сме добре, но вие сте в капан.

— Вие излизайте на повърхността. Аз ще намеря друг изход.

— Джим...

— Прави каквото ти казвам, Фил! Няма време. Просто се разкарай оттук!

Макнали се обърна към децата. Те не знаеха нищо за бомбата, и без това бяха достатъчно уплашени.

— Не можем да излезем! — извика Тим. Триеше зачервените си очи, но само ги замърсяваше още повече.

— Ще намерим начин — отвърна Макнали колкото можа успокоително. Пак си погледна часовника. Имаха две минути.

— Защо все си поглеждаш часовника? — попита Джуни.

Макнали не ѝ отговори. Огледа се и се опита да реши какво да правят. Спомни си точно плана на конферентния център — беше разглеждал схемата на лаптопа, докато пътуваха през Скид Роу.

Рампата беше неизползваема. По нея можеше да се слезе само надолу. Имаше аварийни изходи в четирите краища на паркинга. Погледна над колите към северозападния изход. Той беше обвит в дим и от него излизаха пламъци, които пълзяха към тавана. От изток на запад се простираше петметрова огнена арка и блокираше пътя.

Макнали се обърна и отново погледна към склона, а после към югоизточния ъгъл. Този изход беше по-близо. Виждаше го над покривите на колите. Светлинният знак бе угаснал, но той виждаше стъклената му обвивка.

— Насам — извика той на децата.

Побягна с всички сили между колите, като на всеки няколко секунди проверяваше дали Тим и Джуни са до него. Подминаха и последната редица коли и видяха изхода пред себе си. Беше напълно блокиран.

Макнали усети как сърцето му се сви. Спря, за да си поеме дъх. Наведе се и подпря ръце на коленете си. Погледна отново часовника. Минута и двайсет и четири секунди. Обърна се назад към паркинга, като се опитваше да овладее ужаса си.

— Мисли, Макнали, мисли! — каза той на глас.

Но нямаше какво да измисли. Децата бяха изплашени и отчаяни. Джуни отново се разплака. Макнали бутна с пръст каската си назад. Имаше само един път. Една последна, отчаяна надежда. Въпреки че беше блокиран от огъня, по него можеше да се опитат да стигнат до североизточния изход.

Джош и останалите се отдръпнаха, докато Марк и Стефани пробиваха дупка в тунела.

— Не знаем колко близо сме до бомбата — каза Стефани и свали свредела.

Марк се появи от дупката зад нея. И двамата бяха омазани с кал.

— Но е достатъчно близо — отвърна Джош.

— Носилката ще мине през дупката — каза Марк и пое системата от Маи. — Ще трябва да пълзим вътре. Стеф, ти хвани другия край.

Закачи системата за найлонова корда около шията си и се наведе, за да хване металните пръти. Дватама със Стефани понесоха Марти през отвора. Дейв, Джош, Маи и Кайл Форман ги последваха.

— Стеф, ти вземи Къртицата — каза Марк, когато влязоха в поширокото пространство, издълбано от машината. — В края на тунела ще трябва да прокопаеш път. След като влезеш на няколко метра в почвата, ще си защитена от експлозията. Куршумът е много устойчив.

Стефани се качи в Къртицата и седна зад командното табло, за да приготви машината. Носилката на Марти бе положена в Куршума между пейките. Марк хвърли двата звукови свредела на пода до носилката, излезе и затвори вратата. Стефани заключи от таблото, след това бавно тръгна назад от шестметровата дупка. Тунелът беше достатъчно широк, за да направи обратен завой и тя пое напред.

Другите побягнаха през канала, докато Къртицата маневрираше около тях. Джош погледна към маншета си. Имаха точно деветдесет секунди, за да се отдалечат максимално. Стигнаха до малка площадка, която водеше към повърхността, и видяха, че Къртицата си е пробила път през стената на отводнителния канал и задницата ѝ вече се губеше на няколко метра навътре.

Шахтата, която водеше нагоре, беше променена до неузнаваемост заради влизането на Марк с Къртицата. Но стълбата, която Стефани беше използвала, още висеше, последното ѝ стъпало

беше на около педя от земята. Беше направена от изключително здрави въглеродни нишки.

Марк помогна на Форман да се качи и го попита:

— Как е ръката ви, сър?

Форман му се усмихна тъжно.

— Не ставам за игра с топка.

— Трябва да се качите по стълбата възможно най-бързо.

Форман отдаде чест на Марк, потисна болката в ръката си и тръгна нагоре.

Май го последва, след нея бяха Дейв и Джош. Марк погледна към китката си — трийсет секунди. Качи се на стълбата и тръгна към повърхността.

Пийт натисна някакви копчета на контролното табло и задната врата на Къртицата се отвори. Провери костюма си. Работеше нормално, но комуникациите още бяха прекъснати. Приведе се, за да мине през ниския проход между седалките на Куршума, изскочи от Къртицата и стъпките му захрущяха по обсипания с отломки бетон.

Беше зловещо тихо. Дори пукането на пожара и непрестанното капене на водата бяха престанали. „Прословутото затишие пред буря“, помисли си Пийт, когато заобиколи машината и видя бомбата.

Без да губи нито секунда, той се втурна към края на свредела. Цилиндричната бомба бе поставена върху купчина бетонни отломки. Три четвърти от дължината ѝ беше оголена — сондата бе дръпнала найлоновия плик, в който бе увита. Основата бе развинтена и лежеше отстрани. Пийт видя две жици.

Клекна и се взря в устройството. Изведнъж се озова осем години назад, на другия край на света. С приятеля му Мат Стивънс ги изпратиха на един пазар в Кабул. Талибаните бяха поставили бомба с часовников механизъм на главния площад, но британското разузнаване я бе открило, преди да избухне. Армията беше поръчала новия робот за обезвреждане на бомби „Кътлас“, но той още не бе пристигнал, а най-близкият робот „Уийлбъроу“ — който ползваха от 70-те години — беше на 50 километра от Кабул. Трябваше да се справят с бомбата с голи ръце.

Взривното устройство беше малко, но мощно — два килограма пластичен експлозив в метална кутия. Върху него беше поставена детска играчка — слонче. Радиусът на смъртоносно поразяване беше поне шест метра. Пийт усещаше, че нещо не е наред, но когато Мат го попита какво, не можа да му обясни. Просто предчувствие.

— Моите уважения, приятел — каза Мат, — но ще се съобразя със собствения си разум, а не с твоето предчувствие! — Засмя се добронамерено и сложи ръка на рамото му. След това се наведе, за да развинти горната част на устройството.

Вътрешността на бомбата изглеждаше точно като десетките други, които бяха обезвреждали.

— Ще ми трябва малката отвертка — каза Мат.

Пийт бръкна в джоба си, за да извади инструмента, но не го намери.

— Мамка му! — възкликна той. — Забравих я в чантата. Ще отида да я взема. — И хукна към края на площада, към ниския каменен зид, където бяха оставили инструментите си. Тогава чу прищракване и за части от секундата осъзна какво означава то.

Бързите му рефлексии му помогнаха да залегне зад зида. Силният взрив го оглуши за месец. Лежа шест седмици в болница, защото глезените му бяха счупени — не бе успял да скрие краката си навреме зад стената.

Травмите заздравяха сравнително лесно, но душата му така и не успя да се възстанови. Не можеше да си прости смъртта на Мат. Трябваше да го спре, да настоява да послуша предчувствието му. Към всичко това се прибавяше и вината на оцелелия. Спаси го собствената му разсеяност. Щеше да е честно, ако бе загинал заедно с приятеля си.

Всичко това премина през ума му, докато гледаше жиците. Имаше лошо предчувствие и за тази бомба — точно като онова преди осем години в Кабул.

Дишаше тежко и караше киберкостюма да работи на пълни обороти. Чуваше бързото биене на сърцето си. От китката му изскочи малка тръбичка — миниатюрен лазер. Наведе се, готов да пререже зелената жица. С крайчеца на окото си зърна екрана на маншета си и видя как числата се сменят — 31, 30...

Изведнъж се почувства неестествено спокоен. Светът около него сякаш изчезна. Затаи дъх. Погледна плоския екран на ръкава си, на него сега бе изписано числото 27. Знаеше какво трябва да направи. Посегна и преряза червената жица.

Часовникът спря на 26 секунди. Пийт не можеше да повярва. Нещо му подсказа, че жиците на устройството са разменени. Не знаеше какво — може би инстинктът му го бе подтикнал да вземе правилното решение.

След това чу прищракването. В цилиндъра падна тънко кръгло парче метал. Пийт го видя как спря над пластичния експлозив до

таймера и детонатора. Закачи се на нещо и остана да виси над взрива, а часовникът отброи 25-ата секунда.

Пийт се завъртя и се втурна обратно към Къртицата. Никога през живота си не бе развивал такава скорост. Бронята на машината блесна покрай него, докато тичаше към задната врата. Не видя локвата разлято гориво и скочи право в нея. Ботушите му се подхлъзнаха и той падна по гръб. Размаха ръце като попаднало в капан насекомо, но само за секунди успя да се изправи. Не смееше да погледне към китката си. Единственото, което можеше да направи, е да тича, докато не стигне до вратата на Къртицата. Иначе пластичният експлозив щеше да го превърне в пара.

Хвана се за ръба на Къртицата, скочи в Куршума и затвори вратата след себе си.

Първо видя ослепителния блясък, а след част от секундата бомбата се взриви с грохот. Милиони нютони енергия и тонове бетон и стомана полетяха към Къртицата и я издигнаха във въздуха.

Макнали се канеше да поеме към североизточния аварияен изход, когато от локва бензин на два-три метра встрани се издигна пламък. Той се отдръпна и с ъгълчето на окото си забеляза, че нещо проблясва. Обърна се и видя метален капак на шахта — беше отворен и прилепен към стената.

Без повече да му мисли, той се хвърли към капака, надникна и видя тунел, водещ в тъмнината.

— Насам! — извика той и замаха като луд към децата.

Помогна им да влязат в шахтата и извика:

— Изпълзете колкото можете напред. — После и той влезе в дупката. Знаеше, че им остават само секунди. — Движете се... Хайде, трябва да се придвижим напред, деца!

Погледна си часовника — оставаха деветнайсет секунди.

Чу как момиченцето изпищя.

— Ох! Порязах се — каза то и се разплака.

— Хайде, Джуни, не спирай, миличка. Ще ти погледна раната, като отидем до другия край.

Но момиченцето се спря. Брат ѝ я настигна и просъска:

— Хайде, Джуни.

Тя се разплака още по-силно.

Макнали настигна децата точно когато бомбата се взриви. Усетиха как стените на шахтата се разтресоха. Децата изпищяха, но виковете им бяха удавени в грохота на експлозията. Макнали падна напред, като похлупи децата и зачака ударната вълна.

Взривът проехтя през тунела и нагнетеният въздух подгони пред себе си прах и отломки. Беше толкова силен, че успя да изстреля напред и тримата. Те се заблъскаха в стените на шахтата, като се опитваха да се хванат за нещо. Децата се търкаляха през глава, а Макнали се удряше от стена в стена.

Благодареше на Бога, че каската е на главата му, докато се блъскаше в тунела. Стисна очи, покри лицето си с ръка, а с другата се опитваше да се подпре, за да не падне. Усети как се удари в сплетени

кабели. Помъчи се да се хване за една жица, но тя се откъсна от стената. След това усети остра болка — в гърба му се заби метална кутия, а кракът на Тим го удари силно в лицето.

Изведнъж се срутиха надолу, сякаш пропаднаха в кладенец.

Макнали почувства силна болка във врата си, когато се приземи върху гладка метална повърхност, и усети вкус на кръв в устата си. След това чу две глухи тупвания — децата паднаха до него.

Марк и останалите се бяха изкачили до средата на стълбата, когато бомбата избухна. Грохотът бе приглушен от пръстта между мястото на взрива и шахтата. След това от Б6 и отводнителния канал пристигна втори трус.

В епицентъра ударната вълна се движеше със скорост седем метра в секунда, а температурата беше 8105 градуса по Целзий. Но докато премине през складовете и външната стена на конферентния център и се удари в блокажа на канала, силата ѝ бе намаляла наполовина.

Деветметровото препятствие в тунела изигра ролята на гигантски буфер. То погълна 97 процента от кинетичната енергия на взрива и спря отделените се газове. Но експлозията успя да го разруши и отломки от него полетяха на запад по канала.

Тримата членове на „Е-форс“ заедно с Дейв Голдинг и Кайл Форман се бяха изкачили на около 12 метра нагоре по шахтата на климатичната система, когато парчета от блокажа се удариха в стените на канала под тях. Тъпанчетата им щяха да се спукат от оглушителния шум, предизвикан от удара на експлодиралите газове в препятствието.

Повечето отломки от блокажа се разпиляха из тунела със затихваща скорост, но част от тях излетяха нагоре през спасителната шахта. Марк, който беше най-близо до канала, видя как през дупката се издига облак прах.

— Не поглеждайте надолу! — надвика той грохота. — Притиснете се към стената и дръжте очите си здраво затворени!

Пръстта ги удари като гигантска вълна, разбила се на плажа, и ги прилепи към стените на шахтата. Въжената стълба се разлюля силно. Сред грохота Марк чу как Дейв пищи от ужас. После изненадващо всичко утихна. Но само за секунда. Откатът беше дори по-силен от взрива. Експлозията бе изхвърлила въздуха и създаде вакуум, който засмука твърдата материя. Всичко, което премина нагоре по шахтата, сега се връщаше обратно. По главите им се посипаха буци пръст и камъни.

Парче бетон се удари в рамото на Кайл Форман. Той извика от болка, едната му ръка се откъсна от стълбата и тялото му се залюля над черната пропаст. Краката му се подгънаха и едното му стъпало се изплъзна.

Маи стрелна поглед нагоре и върху визъора ѝ се посипаха пръст и прах. Изкачи се едно стъпало, уви ръка около стълбата и хвана Форман за колана. Той целият трепереше, но ужасът му вдъхна нова енергия. Превисе в кръста и се отръска от потока отломки, който валеше върху тях, след това се хвана за стълбата и провери стъпалото си в нея. Разтърси глава и кръвта от десетината рани по нея опръска въглеродните влакна на стълбата. Положи усилия да не мисли за болката, която мъчеше цялото му тяло, и започна да се изкачва.

След трийсет секунди всички влязоха в бетонния проход, водещ към полянката зад североизточния ъгъл на конферентния център. Жълто-червени пожари осветяваха мрака. Въздухът бе пълен с прах и дим. Дейв и Форман поеа дълбоко кислород от маските, които още бяха прикачени на лицата им, и се стовариха върху обгорялата трева.

Марк излезе последен. Той изпъзля през ръба на шахтата и се вдигна в бетонния проход. Киберкостюмът му беше мръсен и прашасал.

Отиде при Дейв и Форман и клекна до тях.

— Добре ли сте? Сенаторе, май бяхте лошо ударен в шахтата. — На лявото рамо на Форман имаше прясна кръв. Лицето му беше покрито с пръст и съсиреци, които правеха очите му да изглеждат комично бели, почти като на герой от анимационен филм.

Форман кимна бавно. Устата му беше толкова суха и пълна с прах, че му беше трудно да говори.

— Почти стигнахме — каза Марк и се обърна към Дейв.

Младежът се бе изправил на колене и придържаше ранената си ръка. Вдигна очи към Марк и въздъхна дълбоко.

— О, боже! — възкликна той и отпусна глава.

Марк му помогна да стане на крака, а Джош и Маи направиха същото с Кайл Форман, като го хванаха под мишниците.

— Марк? Марк? Обади се. — Беше Том.

Марк не можеше да повярва — комуникациите отново работеха.

— Да, Том — отвърна той.

— Слава богу! Къде сте? „Голямо око“ не предава картина в радиус от двайсет метра от конферентния център.

Марк отвърна, докато помагаше на Дейв да прекоси полянката, за да стигне до Детската количка.

— Навън сме. Изведохме сенатор Форман и още един оцелял. Другият е със Стеф.

— А тя къде е?

— Във втората Къртица с Марти Гардинър. Скоро трябва да излезе на повърхността. Чу ли се с Пийт?

От другата страна на линията настъпи тягостно мълчание.

— Том? Какво се е случило?

— Последното съобщение от него беше по мейла. Каза, че излиза от Къртицата, за да обезвреди бомбата.

— О, не! — каза Марк и спря на място.

— Не виждам как може да е избегнал експлозията.

Марк се намираше на борда на „Биг Мак“, управляван в момента от Джош и Май. Големият екран на стената, перпендикулярен на контролното табло, показваше пространството точно зад летателния апарат. Небето бе изцапано със сив дим и червени пламъци. Калифорнийският конферентен център бе изтърбушен до неузнаваемост от третата бомба и западната част на сградата се бе срутила. Все едно бе Лондон след бомбардировките през Втората световна война.

Май и Джош бяха разговаряли със спасителните служби. Благодарение на бързата мисъл на Том те бяха успели да приберат хората си на безопасни места преди избухването на третото взривно устройство. Само един пожарникар беше в неизвестност. Никой от спасителите не беше под ниво Б2 по време на експлозията, затова нямаше и новини от Пийт Шерингъм. Повече от час след взрива екипът на „Е-форс“ започваше да се бои от най-лошото.

Вратата на отделението за лечение се плъзна и Стефани влезе в главното помещение на „Биг Мак“.

— Как са те? — попита Марк.

— Всички спят — отвърна Стефани. — И всички са стабилни. Г-н Гардинър беше на ръба. Още пет минути и щяхме да го изгубим. Ще има нужда от операция, но според мен ще прескочи трапа.

— А сенаторът? Беше доста тежко ранен.

— Няколко изгаряния с киселина на лявата ръка, счупен нос, извадено рамо, две счупени ребра и множество порезни рани. Но ще живее.

— А момчето?

— То се е отървало най-леко. Изгаряния на левия крак, порезни рани на ръцете и лицето, но нищо повече... Нещо за Пийт?

Марк поклати глава.

— Сибил не може да ни помогне. Не получава никакви сигнали от костюма му — не го локализира, не долавя жизнени показатели.

Стефани въздъхна и се отпусна на един стол. Изглеждаше напълно изтощена.

— Какво ще кажеш да слеза долу с Къртицата? — попита Джош, като се завъртя със стола си към останалите.

— Прекалено опасно е — отвърна Марк. — Това място е като къща от карти.

— Ами тогава с Клетката?

Преди Марк да отговори, Май стресна всички с пронизителен вик. Взираше се напрегнато в холографския екран над контролното табло.

— Приближи, Сибил. Приближи! — изкрещя тя. Скоси от седалката си и се втурна към големия екран.

— Какво има? — попита Марк и застана до нея.

— Не може да бъде! — каза Май и покри устата си с длани.

Четиримата гледаха като хипнотизирани. Сибил показваше близък план на участък от конференцията център край мястото, където някога се бе намирал главният вход. Всичко бе срутено. Рамките на вратите и цялата фасада на сградата бяха отвени от експлозията. Изпод отломките, върху които бе полегнала голяма метална буква от надписа на сградата, се измъкна човек. Ставаше въпрос за една от големите неоновы букви, с които над главния вход гордо бе изписано „Калифорнийски конференция център“. Човекът куцаше и бе покрит с прах и мръсотия, но на гърдите му още се виждаше надписът „Е-форс“, а под него името му — Пийт Шерингъм.

Когато дойде в съзнание, Макнали се опита да се съсредоточи, но зрението му не беше никак наред. Усещаше, че нещо е полепнало по носа и устата му. Чуваше глас, но без да различава думи. След това погледът му се проясни и пред него изплува лицето на Фил.

Макнали се опита да помръдне, но не се получи.

— Добре си, Джим — каза Фил с усмивка.

Макнали преглътна с мъка и успя да проговори дрезгаво и хрипливо.

— Децата... — Видя ги, когато хората от „Бърза помощ“ го качиха на носилка. Тим и Джуни също бяха положени на носилки, на лицата им имаше кислородни маски, а от ръцете им излизаха тръбички, пълни с течност.

Тим немощно му се усмихна.

— Счупени кости, порезни рани и натъртвания, но ще се оправят — каза Фил.

Макнали усети как от раменете му падна огромно бреме. Гледаше бягащия таван над себе си, докато санитарите го носеха. Когато го изкарваха през разбития супермаркет, усети дима от пожарите. Познаваше много добре тази миризма. И беше сигурен, че никога повече не иска да я долавя.

Джош и Стефани се наслаждаваха на заслужена почивка. Марк беше в главното помещение на „Биг Мак“ и се взираше в екрана, на който под утринните лъчи се виждаше опустошеният Калифорнийски конферентен център. Пожарите бяха спрели и развалините приличаха на сиво, безжизнено бласто. По тях се разхождаха няколко спасителни екипа и разръчваха пепелта и отломките. Отгоре кръжеше полицейски хеликоптер, чийто лимоненожълт лъч осветяваше порутените колони и изкривените стоманени греди.

На екрана се появи лицето на Том.

— Добро утро, Марк — поздрави той. — Мислех, че спиш.

— Не. Стеф, Джош и Пийт спят. Май току-що тръгна за Хюстън. Очевидно моят ден не е бил достатъчно изтощителен.

— Кога предвиждаш да тръгнете?

— Още не мога да ти кажа. Чакам сенатор Форман да отлети.

— Той все още ли е при теб?

— Настоя да остане. Каза, че няма нищо против да почака и че има много по-спешни случаи от неговия.

— Как е Пийт?

Марк поклати глава.

— Истинско чудо. Никой не може да повярва, че е бил толкова близо до голяма експлозия. Нанороботите го възстановяват. Има само две счупени ребра, порезни рани и синини.

— Признание за инженерите, построили Къртицата.

— Да, горката машина е смачкана до неузнаваемост, но бронята на Куршума издържа. Пийт едва е успял да влезе в него. Е, откри ли нещо ново?

Том се намръщи.

— Тези хора използват доста добър и сложен защитен софтуер.

— Значи не си открил нищо.

— Не съм казал такова нещо — сопна се Том. — Имаш късмета да разполагаш с истински гений.

— Добре, генийче. Да видим какво си разбрал.

— Сибил проникна в системата им, но файловете са много добре защитени. Аз успях да разбия защитите им, след като си поиграх малко с тях. Собствениците нямат представа, че съм ровил вътре, разбира се, и никога няма да научат. Трябва да призная и на Сибил известни заслуги за това. След като сломихме защитата им, намерих още информация за морските пехотинци, които се качиха на борда на „Биг Мак“. Проследяването на връзките се оказа фасулска работа.

— Както очаквах, всичко водеше към един източник — продължи той, — група от четирима много влиятелни мъже. Наричат се Четиримата конници, можеш ли да повярваш? Очевидно някаква зловеща препратка към Библията. Смятат се за антихристи. — Лицето му помръкна. — Според мен много им подхожда. Не им е било достатъчно да убият хиляда невинни души в опита си да премахнат сенатор Форман. Когато научили за нас, решили да откраднат технологиите ни. Както и да е, ето ти информацията.

Докато говореше, вдясно на екрана в „Биг Мак“ се появи текст. Марк подсвирна, когато го прочете.

— Да, това ни води право на върха — е, почти — отбеляза Том.

— И имаме солидни доказателства срещу тях, така ли? — попита Марк.

— Мога да докажа, че са замесени в атентата и опита за убийство на сенатора. Самоличностите им са във файловете, имаме и записани комуникации между тях. Винаги, когато се свързват с хора извън най-тесния си кръг, прибегват до изкривяване на образа и гласа. Но аз успях да декодирам архивите. Ето ги грозните копеленца.

В дъното на екрана се появиха четири лица. Марк бегло познаваше две от тях от публикации във вестниците, но не можеше да ги свърже с имена. Очевидно бяха доста влиятелни хора, но успяваха да останат напълно анонимни.

— Браво, Том. Добра работа. Остави на мен от тук нататък.

Марк прекъсна връзката и стана от контролното табло. Докосна панел на стената и вратата към отделението за лечение се отвори. Марти все още беше в безсъзнание, Дейв Голдинг седеше до леглото му, а Кайл Форман тихо похъркваше.

— Как се чувстваш? — попита Марк, изненадан, че момчето е будно. Придърпа стол и седна до него.

— Мисля, че съм добре... физически.

Марк се взря в лицето му.

— Раните по тялото винаги зарастват по-бързо от раните на душата.

Дейв се вгледа в обувките си.

— Какво ще стане с Марти?

— Според Стеф ще се възстанови напълно.

Дейв изглеждаше облекчен.

— Той е добър човек.

— Да, и много корав. Тримата не се отказахте нито за миг.

Дейв вдигна към Марк навлажнените си очи и по бузите му се търкулнаха сълзи.

— Всички онези хора... — започна той.

Марк не знаеше какво да каже. Вратата откъм главното помещение се отвори и влезе Стефани. Тя видя сълзите на Дейв, извини се и понечи да излезе.

— Не, не, моля те — каза Дейв и избърса лицето си. — Влез... Държа се като мухльо.

Марк сложи ръка на рамото му.

— След всичко, което преживя, това е последната дума, с която бих те описал, младежо.

На другото легло Кайл Форман се надигаше от възглавниците, изглеждаше объркан.

Стефани отиде при него и попита:

— Как сте?

За секунда лицето на сенатора не изразяваше нищо, сякаш нямаше представа кой е и къде е. След това въздъхна дълбоко.

— Малко съм замаян. — Погледна системата и тръбичката, която влизаше в ръката му, след това се обърна към Дейв и Марк. — Дейв, как е Марти?

— Засега добре, благодарение на вас двамата — отвърна Стефани.

Форман поклати глава.

— Вие свършихте работата. Не знам как да ви...

От главното помещение се чу писукане. Стефани отиде там и седна пред контролното табло. След няколко секунди се върна усмихната в лечебното отделение.

— Един човек иска да говори с вас, сенаторе.

Той я погледна озадачено.

— Включи екрана в лечебното отделение, моля — нареди Стефани на бордовия компютър. — И повдигни горната третина на легло 3... под ъгъл 45 градуса. — Екранът на отсрещната стена светна и леглото на Кайл Форман бавно се повдигна. Стефани му помогна да седне.

На екрана се появи лицето на жена.

— Санди! — възкликна Форман.

— Скъпи...

— О, боже! Къде си? — Тя беше в болнично легло — облечена със зелена нощница и покрита с копринен халат „Версаче“.

— А ти къде мислиш? — отвърна Санди сияеща. Камерата се отдалечи и всички видяха новородено бебе с набръчкано розово личице. Беше увито в одеяло и спеше в ръцете на майка си. — Запознай се с Кайл младши — каза Санди и сълза на радост се търкулна по бузата ѝ.

Хюстън, Тексас

Линкълнът премина през портала на Трета база, намираща се на осем километра от центъра на Хюстън. Час след изгрев-слънце небето беше мръсно оранжево, сякаш дете бе цапало по него с непочистена четка. Пътят бе мокър, чистачките работеха с пълни сили.

Шофьорът бе включил радиото. По всички радиостанции предаваха новини от бедствието в Лос Анджелис. В репортажите се казваше, че загиналите в Калифорнийския конферентен център са над хиляда, а ранените са стотици. Спасителните служби очакваха броят на жертвите да се увеличи, тъй като мнозина бяха в критично състояние или в неизвестност. Никой не бе поел отговорност за ужаса. Като евентуални организатори се сочеха множество заподозрени — от „Ал Кайда“ до анархистични терористични групи.

Маи въздъхна и поклати глава, когато чу как развълнуваните репортери описват невероятните спасителни машини на непозната организация, наречена „Е-форс“. Журналистите не спираха да се дивят на факта, че всеки опит за заснемане или филмиране на техниката е завършил с неуспех. „Е-форс“ сякаш се бяха появили от нищото. Никой нямаше представа кой стои зад тази организация, дали е държавна или частна структура на някоя тайнствена група филантропи.

Маи седеше на задната седалка и разсеяно слушаше радио. Покрай нея прелитаха сгради, обвити в дъждовна пелена. Тя се съсредоточи върху звука от плискащата се в линкълна вода от локвите и в нея нахлу смесица от емоции. Беше напълно изтощена, но никога не се бе чувствала толкова жива. Беше въодушевена, че е част от „Е-форс“. С времето щеше да стане ясно какъв ще е обликът на организацията.

Какво щеше да е полето им на действие в бъдеще? Беше доволна, че помогнаха на спасителните служби и спасиха живота на трима достойни мъже, но знаеше, че са способни на много повече. Но после един мрачен глас в главата ѝ каза, че решението не зависи от нея. Дори

не и от Марк Харисън. „Е-форс“ можеше да се развие като гражданска и напълно аполитична организация, но това си беше оксиморон. Възможно ли беше такава важна структура да остане аполитична за дълго?

В болничната рецепция беше тихо. Чистачка лъскаше пода, минаха двама лекари, забили погледи в картоните си. Май взе асансьора до шестия етаж и тръгна по ярко осветения коридор. Стигна до стаята на майка си, спря пред вратата, пое дълбоко дъх и натисна дръжката.

Вътре цареше полумрак, пердетата още бяха пуснати. Май замръзна на прага, когато към нея тръгнаха двама души с наведени глави — дъщеря ѝ и Хауърд, бившият ѝ съпруг. Той беше прегърнал Грета през раменете.

И двамата вдигнаха очи едновременно. Лицето на Хауърд беше преbledняло. Той поклати бавно глава, челюстите му бяха стиснати. Грета изглежда майка си, отскубна се от втория си баща и изтича в коридора.

Хауърд млъкна.

— Съжалявам — прошепна накрая и също излезе.

Май пристъпи в полутъмната стая, а вратата тихо се затвори зад нея и я изолира от шумовете в съседните помещения. Сведе поглед към майка си. Ери Като беше мъничка като кукла, кожата ѝ бе бледа и лъскава, като от восък. Лекарите ѝ бяха свалили респиратора.

Май се наведе над неподвижното тяло с ясното съзнание, че от майка ѝ не е останало нищо. Нямаше и следа от Ери. Прокара длан по бузата на мъртвата жена — кожата ѝ беше гладка като на новородено. Сълза се търколи от бузата на Май, капна върху безжизненото лице, а после се стече към чаршафа и попи в нишките му.

Първа база, Тинтара

Два дни по-късно

Марк се взираше мълчаливо в лицата на двамата мъже на екрана. Вляво беше физиономията на сенатор Евън Мичъл, а вдясно — на държавния секретар Клейтън Франбъргър.

— Едва ли времето е много подходящо да празнуваме — каза Франбъргър, — но мисля, че вие и екипът ви можете да се поздравите за добре свършената работа. — Усмихна се и някак заприлича на бясно куче.

— Благодаря, господине — отвърна почтително Марк. — Гордея се с хората си.

— Доколкото разбрах, сенатор Форман вече е говорил с вас и ви е предал благодарностите си.

— Да, така е.

Държавният секретар погледна скришом часовника си.

— Е, още веднъж — добра работа, Марк.

— А относно разкритията ни, господине...

— Разкрития?

Марк погледна многозначително сенатор Мичъл, който сведе очи и се покашля.

— За Четиримата конници.

— А, да, да, Четиримата конници — каза Франбъргър и се взря настойчиво в Марк.

След известно мълчание сенатор Мичъл заговори:

— Смятаме, че доказателствата не са достатъчни, за да продължим разследването. — Погледна в празното пространство между него и екрана, нямаше сили да срещне очите на Марк.

Марк пое дълбоко дъх.

— Разбирам. Недостатъчни доказателства. Въпреки че имаме записи от разговори на тези мъже с наеман убиец, известен като Дракон. Същият, който постави бомбите в Калифорнийския конферентен център.

— Мъртъв наемен убиец, Марк — каза Франбъргър. — Много хора биха предположили, че този човек е действал сам.

Марк се взря в лицето му и положи усилия да овладее гнева си. Канеше се да каже нещо, но Мичъл го изпревари:

— Марк, лично аз съм убеден, че този Дракон е бил свободен агент със собствени мотиви. Вероятно никога няма да разберем какви са били те. Както държавният секретар Франбъргър отбеляза — човекът е мъртъв.

Марк отново понечи да каже нещо, но Мичъл продължи:

— „Е-форс“, от друга страна, си е напълно жива, нали? — Направи драматична пауза, за да подчертае значението на думите си. — И тази мисия показва колко ефективна е организацията ви, колко много животи може да спаси в бъдеще, защото наистина работи.

Марк извърна поглед. Взря се в светлинките и пластмасовите панели на контролното табло от едната страна на екрана. Пред очите му изплуваха хилядата мъртъвци. След това го обзе спокойствие. Преглътна и кимна.

— Добре тогава.

Поседя няколко минути сам в комуникационния център. Беше тъмно, светеха само лампичките на таблото и холографският екран, плуващ над клавиатурата. Изведнъж се почувства нищожен. След всичко, което бе постигнал, с всички ресурси на негово разположение, той осъзна — и то не за първи път — че е само винтче в гигантска машина. Нищо повече. Беше мравка черноработник, която служи на онези с власт.

Но тогава си каза, че хората във властта черпят силите си от тези, които ги избират. Народът ги овластява. Времето им ще отmine и други ще дойдат на техните места. Днес бе принуден да се подчини на политици, които не искаха да си цапат ръцете. Той и екипът му бяха положили всички сили, но знаеше, че в бъдеще организацията „Е-форс“ трябва да е дори още по-подготвена и правилно използвана.

„Е-форс“ не беше просто изпитател на технологиите на КАРПА. Преди повече от половин век група конгресмени, притеснени от властта, дадена на военните чрез създаването на ДАРПА, бяха основали конкурентна организация. Знаеше, че времето, в което предназначението на КАРПА е било да въвежда иновациите в ежедневието на обикновените хора, отдавна е отминало. Сега КАРПА

имаше амбициите да си възвърне милиардите долари, които бе похарчила през годините. И разбира се, той беше наясно, че „Е-форс“ е страхотна реклама на технологичните нововъведения, които бяха изпреварили времето си поне с две десетилетия. Но пък хората му не бяха просто изпитатели на тези изобретения, не целяха да ги продадат по-добре. Макар че политиците и онези, които даваха парите, искаха да ги превърнат точно в това. Той щеше да им се противопостави.

Каза си, че от тук нататък няма да се кланя на политиците. Той бе създал „Е-форс“ и щеше да направи всичко по силите си организацията не само да оцелее, но и да работи правилно.

Въздъхна тежко и стана.

Екипът на „Е-форс“ се бе събрал в компютърния център заедно със служителите от хангарите и различните оперативни звена на Първа база.

Марк се бе покачил на стол и държеше чаша шампанско. В помещението се възцари тишина.

— Преди няколко минути държавният секретар ми каза, че днес не е време за празненства — започна той. — И беше напълно прав. Преди два дни в Калифорнийския конферентен център загинаха над хиляда американци, още повече са хората, които тъгуват за загубата на своите близки. Но въпреки болката и мъката има неща, с които трябва да се гордеем и заради които трябва да се потупаме по гърба. Изпълнихме отлично първата си мисия. Постигнахме целите си — да спасим животи — и доказахме способностите си. Така че това не е празненство, а време, в което да се обърнем към положителните аспекти на последните няколко дни.

Огледа лицата на членовете на екипа си и си позволи да се усмихне с гордост. Знаеше, че е избрал най-подходящите хора и че ги чакат велики дела.

— За „Е-форс“! — каза той и вдигна чашата си.

— За „Е-форс“! — отвърнаха в един глас останалите.

Докато всички отпиваха от шампанското, Том попита с хитра усмивка:

— Това означава ли, че обучението трябва да продължи?

Марк огледа останалите членове на екипа с безизразна физиономия.

— Не — произнесе бавно и на лицето му се появи усмивка. — Според мен всички заслужават почивка... на тропически остров!

Издание:

Майкъл Уайт. Извънредна ситуация

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Боряна Даракчиева

ISBN: 978-954-655-244-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.